

chu sa lan

Hương

Mùi U

Tiểu thuyết

Lời người viết

Chuyện tình trong quyển tiểu thuyết này là một chuyện tình có thật. Tôi chỉ là một kẻ may mắn được người trong cuộc kể lại. Theo lời yêu cầu của người kể tôi đã giữ kín câu chuyện tình gần bốn mươi năm. Tuy nhiên những lúc gần đây tôi cảm thấy như có điều gì thúc bách tôi phải viết về chuyện tình này. Đêm đêm nằm trăn trở tôi nghe như có tiếng người thì thầm thúc hối tôi viết lên chuyện tình của một người con gái bị kẹt trong vùng giải phóng rồi trở thành nạn nhân của những con người mang danh giải phóng. Họ đã giải phóng người bằng cách giết chết người; một người con gái hiền lành và vô tội. Con đường giải phóng của họ được trải bằng xương trắng máu hồng; bằng tánh mạng của những người vô tội như cô gái trong chuyện tình này.

Để giữ phần nào lời hứa với người trong cuộc tôi đã thay đổi địa danh và tên tuổi của các nhân vật nhưng tình tiết được tôi cố gắng giữ nguyên tới mức độ có thể làm được. Riêng những lời đối thoại vì trải qua thời gian bốn mươi năm tôi đã quên một ít và đôi khi phải tiểu

thuyết hóa để làm sống lại một chuyện tình mong manh tới mức chưa vui xum họp đã sâu ly tan.

Hai nhân vật chính. Một người đã xương tàn cốt rụi, còn một người không biết còn sống hay đã chết, ở đâu, đang làm gì. Tôi chỉ xin người đó nếu đọc được chuyện tình tôi đã viết, hãy tha thứ cho tôi không giữ tròn lời hứa. Hoặc như người đó đã chết, tôi chắc anh cũng mỉm cười mãn nguyện khi có người viết để tôn vinh tình yêu của anh, khóc thương cho số phận bọt bèo của người con gái mà anh yêu thương suốt đời. Nếu như anh chết, tôi nghĩ anh cũng đang tìm kiếm chị để tiếp nối cuộc tình đứt đoạn ở một nơi nào đó không có hận thù mà chỉ có yêu thương.

Cuối cùng tôi cầu chúc cho anh chị đạt được điều mong ước, nắm tay nhau đi vào thế giới diễm tuyệt của tình yêu miên viễn và hằng cửu.

chu sa lan

Chiếc xe đồ cũ mèm chậm chạp rời bến xe. Tiếng người cười nói ồn ào xen lẫn với tiếng gà vịt kêu quang quác khiến cho người con trai cảm thấy hơi khó chịu mặc dù anh không lạ lùng gì về các chuyến xe đồ từ tỉnh lỵ chạy nối các vùng làng mạc lân cận. Băng ghế có ba người mà lơ xe lại nhét thêm một người nữa thành ra chật như nêm. Xe chạy dọc theo bờ hồ Trúc Bạch. Hai bên đường cây phượng nở hoa đỏ rực. Khu sở thú bỏ hoang chỉ còn mấy chuồng nuôi thú vắng lạnh. Những cây trứng cá già cối khẳng khiu. Khung cảnh của tỉnh lỵ dù có thay đổi cũng rất ít khiến cho anh còn nhận ra được một vài địa điểm quen thuộc của thành phố cũ.

Xe quẹo trái khi gặp ngã ba. Con đường nối liền tỉnh lỵ Bến Tre- Giồng Trôm- Ba Tri một đoạn được tráng nhựa khá phẳng phiu và sạch sẽ. Nhà cửa san sát. Nhà lá. Nhà tôn. Thỉnh thoảng mới có một ngôi nhà ngói kang trang nằm khuất trong vườn cây ăn trái xum xê. Xe lại dừng để đón khách. Một cô gái tay trái ôm chiếc cặp học trò còn tay phải xách chiếc va ly nặng trĩu. Cô gái ngó dáo dác tìm chỗ ngồi trong lòng chiếc xe chật cứng không còn một chỗ trống. Nhìn cô gái người con trai nói nhỏ.

" Chị ngồi vào chỗ của tôi..."

Người con trai đứng lên nhường chỗ cho cô gái. Thấy nàng còn do dự anh tiếp.

" Tôi đàn ông thanh niên đứng cũng không sao..."

" Cám ơn anh..."

Lí nhí trong miệng ba tiếng cô gái ngồi xuống chỗ của người con trai. Nhìn huy hiệu " *Trường Trung Học Phan Thanh Giản* " thêu trên ngực áo bà ba trắng của cô gái anh hỏi nhỏ.

" Chắc chị về nghỉ hè..."

Cô gái mỉm cười gật đầu thay cho câu trả lời. Nàng có vẻ hơi e ngại và thẹn thùng khi phải nói chuyện với người lạ nhất là một người con trai trên một chuyến xe đông người. Thấy thế người con trai cũng không hỏi gì thêm. Xe bắt đầu chạy nhanh rồi dừng lại khi tới Kinh Giệt Sậy. Mọi người phải xuống xe qua bắc trong lúc chiếc xe đồ lắc lư và ngã nghiêng trên con đường gồ ghề đầy đá cục và ổ gà. Con kinh hẹp và nước chảy xiết. Nó là thủy lộ nối liền sông Bến Tre với sông Ba Lai và sông Mỹ Tho. Sông Bến Tre là một chi nhánh của sông Hàm Luông cho nên dân chúng ở đây mới gọi nó là con kinh nối ba dòng sông lớn. Mới năm năm mà quang cảnh có khá nhiều đổi thay. Những cây dừa cao gãy ngọn vì bom đạn. Đồn bót được dựng lên. Hàng rào kẽm gai giăng mắc khắp nơi.

Chiếc bắc nặng nề và ứ oải băng qua con kinh

hẹp rồi chậm chạp cặp vào bờ. Chiếc xe đồ ì ạch bò trên con đường lồi lõm sau đó mới dừng lại. Hành khách lại leo lên xe. Từ Kinh Giết Sậy về tới Mỹ Lồng đường vắng vẻ nên chiếc xe đồ chạy nhanh hơn. Thấy người con trai lắc lư theo nhịp ngã nghiêng của chiếc xe đồ vì một tay ôm cây đàn còn một tay bám lấy tay vịn cô gái nhỏ nhẹ nói. Giọng nói của nàng êm và dịu dàng.

" Anh ngồi xuống đây đi để tôi đứng cho "

Người con trai lắc đầu cười.

" Chị đừng lo tôi đứng được. Tôi đứng quen rồi..."

Cô gái mỉm cười như không tin vào lời nói của người con trai.

" Hay là anh đưa cây đàn tôi cầm cho..."

Trao cây đàn cho cô gái người con trai cười.

" Tôi ở Sài Gòn đứng xe bus mỗi ngày..."

Ánh mắt long lanh của cô gái sáng lên một vẻ gì là lạ như nửa như ngạc nhiên và nửa như tò mò. Mâm mê sợi giây đàn cô gái cười nhẹ.

" Chắc anh đàn hay lắm? "

" Dở ẹt... Tôi học lóm từ một người bạn. Chị thích nhạc không? "

" Thích... Cũng như anh tôi học đàn từ một người bạn..."

Người con trai cúi nhìn chăm chú vào hai bàn tay của cô gái. Cử chỉ của anh ta khiến cho cô gái hơi thẹn thùng và bối rối.

" Anh nhìn gì vậy? "

" Tôi nhìn hai bàn tay của chị. Thành bạn tôi nói muốn biết người con gái nào đàn hay cứ nhìn vào bàn tay của họ..."

Cười thành tiếng ngẩn cô gái vội giấu hai bàn tay của mình dưới vạt áo. Người con trai nhìn vào ngực áo bà ba trắng của cô gái.

" Chị học trường Phan Thanh Giản? "

Cô gái cười gật đầu như xác nhận.

" Chị học lớp mấy? "

Dường như không để ý tới câu hỏi cộc lốc và không được lịch sự cho lắm của người con trai cô gái vui vẻ và nhã nhặn trả lời.

" Dạ... Đệ ngũ..."

" Tôi học đệ tứ... Tôi vừa thi trung học xong..."

" Anh mấy tuổi? "

" Mười sáu..."

" Anh học giỏi quá... Tôi biết anh là học trò thông minh và chịu khó gào bài..."

" Cám ơn chị... Chị mấy tuổi? "

Lần thứ nhì cô gái không tỏ vẻ phật lòng về câu hỏi có vẻ điều tra của người con trai. Cô ta cười thành tiếng ngắn. Giọng nói của cô ta cũng vui hơn và nhuốm chút tinh nghịch.

" Anh thông minh hơn tôi... Mười sáu mà anh đã đậu trung học còn tôi mười bảy mà học đệ ngũ... Anh sanh nhằm tháng mấy? "

Người con trai cười nhìn cô gái.

" Tháng sáu..."

" Tôi sinh tháng giêng... Tôi lớn hơn anh năm tháng... Chị à nghe..."

Người con trai cười vì ba chữ "*chị à nghe*" của cô gái.

" Ngày xưa tôi cũng học ở trường Phan Thanh Giản. Tôi học tiểu học rồi sau đó gia đình dời lên Sài Gòn... "*Chị*" biết Cầu Cá Lóc không? "

Người con trai nhấn mạnh ở chữ "*chị*" khiến cho cô gái cười thành tiếng.

" Biết chứ... Quê của anh ở đâu? "

Người con trai khom người nhìn ra bên phải con đường. Hàng dừa lã ngọn. Mạ xanh um. Mấy thân cây me già khảng khiu.

" Sắp tới Mỹ Lòng phải không chị? "

Cô gái gật đầu. Người con trai nói tiếp.

" Quê ngoại của tôi ở Châu Bình..."

Cô học trò tỉnh lý Bến Tre mỉm cười. Ánh mắt của nàng sáng lên vẻ vui mừng song người con trai không thấy được vì mãi mê ngắm cảnh đồng quê. Xe dừng lại. Người đàn bà luống tuổi ngồi cạnh cô gái xuống xe.

" Tôi trả lại chỗ cho anh..."

Xích vào phía trong nhường cho người con trai ngồi xuống cô gái nói nhỏ.

" Tôi cũng ở Châu Bình..."

Người con trai liếc cô gái.

" Chắc chị biết bà ngoại của tôi? "

" Bà ngoại của anh tên gì? "

" Bà Hai Quận..."

Cô gái cười. Tiếng cười của nàng như tiếng reo vui.

" Tôi biết bà ngoại của anh... Nhà tôi..."

Cô gái dừng lại. Người con trai quay nhìn cô gái. Dường như biết người ngồi bên cạnh đang nhìn mình cô gái cúi mặt xuống. Người con trai thấy được làn da trắng mịn với mấy chiếc lông măng. Chiếc mũi cao và thẳng. Đôi môi mỏng mím lại như cố gắng không nói hay không cười khi biết mình đang bị người khác chiếu tướng.

" Chắc nhà chị gần nhà bà ngoại tôi? "

" Dạ... Không xa lắm..."

Xe dừng khi tới làng Lương Quới. Thấy người con trai đứng lên cô gái cười.

" Anh xuống đây hả? "

Người con trai gật đầu.

" Anh xuống Lương Quới đón xe lôi đi Châu Thới rồi đi bộ về Châu Bình cũng được. Anh còn nhớ đường không? "

" Tôi nhớ mãi mại... Hỏi thăm người ta chắc cũng ra..."

Cô gái nói trong lúc đứng lên.

" Thôi để tôi đi với anh... Tôi biết đường..."

" Cám ơn chị... Chị để tôi xách cái va ly..."

Chiếc xe đồ chạy đi. Hai người bước qua bên xe lôi bên kia đường.

" Cô cậu đi đâu? "

" Tụi tôi đi Châu Bình "

" Tui chạy tới Châu Thới rồi cô cậu chịu khó đi bộ về Châu Bình..."

Cô gái cùng người con trai leo lên xe lôi.

" Anh lên Sài Gòn bao lâu rồi? "

" Năm năm... Nhưng trước khi lên Sài Gòn gia đình tôi dọn lên tỉnh..."

Cô gái cười nhỏ.

" Con gái nhà quê như tôi đi học trễ lắm..."

" Chị đâu có nhà quê..."

Cô gái quay mặt nhìn.

" Sao anh biết? "

" Tôi đâu có thấy nét nhà quê của chị... Tôi cũng không ngửi được mùi nhà quê của chị..."

Cô gái cười thành tiếng. Làn da mặt của nàng hồng lên vì câu nói bạo của người con trai sống ở Sài Gòn.

" Tôi tên Hoài..."

" Tên của tôi là Lê Thị Tiên Sa..."

" Tên của chị ngộ lắm... Lạ lắm... Tôi đọc sách có nói tới một địa danh tên là Tiên Sa ở Đà Nẵng..."

" Anh Hoài thích đọc sách lắm hả?"

" Tôi mê đọc sách và ghiền âm nhạc... Chị thích đọc sách và đàn hát không? "

" Thích lắm nhưng không có tiền mua... Nhà Tiên Sa nghèo lắm..."

Nhìn cô gái làng Châu Bình Hoài thấy ánh mắt của nàng long lanh.

" Bà ngoại tôi có nhiều sách lắm... Tôi sẽ đưa cho chị đọc..."

" Tôi thích tiểu thuyết của Tự Lực Văn Đoàn..."

" Chị biết nhà bà ngoại của tôi? "

" Biết... Nhà bà ngoại của anh Hoài lớn lắm. Nó có hai cây me cao..."

Hai người nói chuyện một cách tự nhiên và thân mật như đã quen nhau lâu lắm rồi. Chiếc xe lôi quẹo cua thật gắt khiến cho Tiên Sa hầu như ngã vào người của Hoài. Cô gái đỏ mặt vì sự đụng chạm thân thể với người con trai mà nàng mới quen trên chuyến xe đò cách đây hai ba tiếng đồng hồ.

" Tới rồi..."

Tiên Sa nói trống khi thấy chiếc xe lôi ngừng trước cây cầu ván bắc qua con rạch nhỏ. Hai người xuống xe. Thấy Tiên Sa móc bóp Hoài đưa tờ giấy hai chục đồng cho ông đập xe lôi.

" Tôi trả luôn cho cô này..."

" Để tôi đưa tiền lại cho anh Hoài..."

Hoài cười khoát tay.

" Đó là tiền công chị dẫn đường cho tôi. Chị để tôi xách chiếc va ly cho..."

Hoài nhắc chiếc va ly.

" Chị đừng cái gì mà nặng vậy? "

" Đâu có gì... Trà cho ba má và bà ngoại. Kẹo bánh cho đứa em gái. Quần áo và sách vở của tôi..."

" Nếu không có tôi mang phụ thời chị phải làm sao? "

" Tôi gởi ở nhà người quen rồi mai bơi xuống lên lấy về..."

Nói xong Tiên Sa giơ tay chỉ ngôi nhà ngói nằm ở sau lưng. Hai người chậm bước trên con đường đất hai bên cỏ mọc cao gần tới ngực. Mấy cây dừa gãy ngọn đứng trơ vơ. Không gian thật im vắng. Tiếng chim cu gáy rời rạc.

" Anh Hoài còn nhớ đường về nhà bà ngoại không? "

" Không nhớ rõ lắm..."

" Nếu không có tôi đi cùng thời anh Hoài phải làm sao?"

Hoài hơi mỉm cười khi nghe Tiên Sa hỏi bằng cách lặp lại câu hỏi của mình. Đưa tay chỉ ngôi nhà mái ngói rêu mốc và cũ kỹ anh cười nói đùa.

" Tôi tới ngôi nhà ngói đó ngủ một đêm chờ tới sáng mai Tiên Sa chèo ghe lên đón tôi về..."

Tiên Sa cười. Hoài nhận thấy tiếng cười của nàng thật ấm dịu.

" Ê... Bất chước người ta... lêu lêu mắc cỡ..."

" Tôi thích được nói chuyện với chị... Thích có một người bạn như chị..."

" Tại sao anh Hoài lại về nghỉ hè ở đây..."

" Tôi thương bà ngoại... Bốn năm rồi không có gặp bà ngoại..."

" Bà ngoại của anh Hoài hiền lành và tử tế lắm... Trong làng ai cũng thương bà Hai... Thỉnh thoảng bà mang xuống cho ba của tôi hộp trà hay bánh kẹo... Tôi cũng mến bà ngoại của anh Hoài..."

Hoài dừng lại nơi ngã ba. Anh hơi do dự không biết đi đường nào. Mới gần năm năm mà phong cảnh khá xa lạ.

" Mình đi đường nào hả chị? "

Tiên Sa giơ tay chỉ con đường đất bên tay mặt trong lúc cời đôi guốc.

" Mình queo mặt. Anh Hoài không cời giày à... Đi giày khó qua cầu lắm..."

Hoài hơi do dự rồi cuối cùng cũng cời giày. Con đường đất hẹp nên hai người không đi song song được. Tiên Sa đi trước dẫn đường còn Hoài đi sau.

" Anh Hoài qua cầu được không? "

" Chắc được... Tôi không muốn cây đàn bị ướt..."

Đeo dây đàn vào lưng Hoài cười gượng và ngần ngừ nhìn cây cầu nhỏ. Gọi là cầu nhưng thực ra chỉ là nửa thân cây dừa bắt ngang qua con rạch rộng.

" Để tôi dẫn anh qua cầu..."

Tiên Sa đưa tay ra đằng sau cho Hoài nắm. Người con trai mười sáu tuổi sống ở Sài Gòn cảm thấy chút giao động và run rẩy trong lòng khi nắm lấy bàn tay mềm mại, ấm êm của cô học trò tỉnh lý. Hai người đi thật chậm qua cầu. Đường về nhà bà ngoại của Hoài xa hơn hai cây số nhưng có rất nhiều cầu. Mỗi lần như vậy Hoài lại được Tiên Sa nắm tay dắt qua cầu.

" Tới nhà bà ngoại anh rồi..."

Tiên Sa đưa tay chỉ cây me cao vượt khỏi hàng dừa xanh. Lát sau Tiên Sa dừng trước con đường đất nhỏ dẫn vào ngôi nhà ngói mái đỏ ổi.

" Nhà bà ngoại của anh đó... Hôm nào rảnh anh xuống nhà tôi chơi..."

Hoài cười gật đầu trao chiếc va ly cho Tiên Sa. Đứng nhìn theo vóc dáng mảnh khảnh của Tiên Sa bước thoăn thoắt trên chiếc cầu xong Hoài mới bước đi. Anh nghe có tiếng chó sủa rồi giọng nói của bà ngoại vang vang.

Gấp cuốn Tiểu Thuyết Thứ Bảy lại Hoài bước ra sân. Trời xế chiều. Nắng dọi xuống hàng cây măng cầu dọc theo bờ ao. Những trái măng cầu xiêm da

bóng lưỡng và hơi ửng màu vàng. Điều đó chứng tỏ nó sắp chín. Ngoại đã dạy cho Hoài biết cách để nhận ra măng cầu hay vài loại trái cây sắp sửa tới lúc già hay chín trên cây. Tiếng chim dòng dọc kêu sau nhà hoà với tiếng chim trao trao tạo thành âm thanh chát chúa. Tiếng con chim cu gáy trên ngọn dừa lão buồn da diết. Hoài nhớ tới Tiên Sa. Lúc chia tay Hoài quên không hỏi nhà của cô gái ở đâu mà Tiên Sa cũng quên không chỉ nhà. Muốn biết nhà của Tiên Sa Hoài phải hỏi bà ngoại của mình. Ngẫm nghĩ giây lát Hoài đi ra sau vườn.

" Ngoại... Ngoại biết cô gái nào ở làng mình tên Tiên Sa không? "

Nghĩ ngợi giây lát ngoại lắc đầu.

" Trong làng không có ai tên Tiên Sa. Nó có đi học không? "

" Dạ có... Tiên Sa đi học ở Bến Tre... "

" Như vậy chỉ có nhà bà Tám Bá thôi. Ngoại nghe tụi nhỏ nói bà có đứa cháu ngoại đi học ở trên tỉnh... "

" Nhà của bà Tám Bá ở đâu vậy ngoại? "

" Con đi ra hướng chợ cách nhà mình năm căn... Con hỏi chi vậy? "

Hoài cười không trả lời. Bà ngoại điểm mặt cháu.

" Con quen với nó hả. Mới nứt mắt là đã theo gái rồi. Ngoại nghe nói con nhỏ đó ngộ lắm. Con gái Châu Bình này có mỗi mình nó đẹp, nét na mà học giỏi nữa. Có gì ngoại làm mai cho..."

Hoài cười chạy vụt đi. Lên nhà trước anh chọn hai cuốn Bướm Trắng của Khải Hưng và Tổ Tâm của Song An Hoàng Ngọc Phách. Nhìn bóng mình trong gương Hoài chải lại mái tóc dài, mặc chiếc áo sơ mi trắng với chiếc quần kaki màu xanh xong xỏ vôi đôi giày bata. Đi ngang qua cây măng cầu Hoài bẻ một trái lớn nhất và già nhất. Ngắm nghía trái măng cầu da bóng và vàng ươm Hoài nghĩ Tiên Sa sẽ thích lắm.

Đường từ nhà ngoại tới nhà Tiên Sa qua ba cây cầu khỉ. Hoài phải thật cẩn thận khi qua cầu vì không muốn hai cuốn tiểu thuyết và quần áo bị ướt khi gặp Tiên Sa. Căn nhà thứ năm là một căn nhà khá rộng. Mái lợp lá và vách bằng ván nên không được khang trang như nhà của ngoại. Thở hơi dài Hoài đi vào chiếc sân rộng. Có tiếng chó sủa rồi có tiếng nói của một bà lão vang lên.

" Bông... Mày coi có ai lạ hôn mà chó sủa vậy..."

" Dạ... Chắc có ai ghé nhà mình..."

Một đứa bé gái trạc mười ba, mười bốn tuổi mặc áo bà ba đen, quần đen và đi chân đất bước ra. Thấy Hoài nó hơi khựng lại.

" Ngoại... Ngoại ra đây coi... Có anh nào lạ lắm... Ảnh ăn mặc bảnh lắm ngoạ. Ảnh mặc quần tây mà lại mang giày nữa ngoạ..."

Hoài muốn cười mà không dám cười. Một bà lão mà Hoài đoán chừng là bà ngoạ của Tiên Sa bước ra.

" Cậu kiếm ai vậy cậu? "

" Dạ... Thưa bà cháu kiếm cô Tiên Sa. Cháu là bạn của cô Tiên Sa..."

" Tiên Sa... Tiên Sa nào vậy cậu... Nhà tôi hông có đứa nào tên Tiên Sa. Chắc cậu lầm nhà rồi..."

Hoài hơi bối rối khi nghe bà lão nói. Đứa bé gái tên Bông chọt lên tiếng.

" Ngoạ... Tiên Sa là chị hai đó... Chị hai đi học lấy tên Tiên Sa..."

Hoài mừng rỡ khi nghe đứa bé gái nói.

" Thưa bà... Cháu là cháu ngoạ của bà Hai Quận. Cháu quen với cô Tiên Sa..."

" À... Thì ra cậu đây là cháu ngoạ của bà Hai. Cũng là chòm xóm với nhau mà tôi hông có biết. Cậu là con của cô ba? "

" Dạ thưa bà... Cháu là con của cô ba Đẹp..."

" Cậu ngồi chơi. Bông mày chạy ra gọi con hai nói có cậu... Cậu tên gì vậy cậu? "

" Dạ cháu tên Hoài..."

" ... Ừ nói có cậu Hoài tới chơi. Mà chạy cho lẹ nghe. Nó ở tuốt ngoài vườn ngoài lận..."

Đứa bé chạy đi. Hoài liếc nhanh căn nhà. Đúng như lời Tiên Sa nói. Nhà lá vách ván. Gian trước hai bên phải trái bày hai bộ ván bằng cây. Chính giữa là cái bàn cũ với mấy cái ghế đẩu. Mặt trời dọi xuyên qua vách lá thành từng đốm nắng trên nền đất.

" Cậu ở đâu vậy cậu? "

" Dạ thưa bà cháu ở Sài Gòn..."

" Tôi có nghe con hai nói Sài Gòn mà hông có biết ở đâu..."

" Dạ thưa bà xa lắm... Phải đi gần một ngày mới tới..."

" Cô ba mạnh hả cậu. Lâu lắm rồi tôi hông có gặp cô ba. Từ ngày cổ lấy chồng xa... Tôi chưa thấy ai đẹp như cô ba. Cổ đẹp mà lại học giỏi. Làng này hồi Tây bố nhờ có cổ mà tụi nó hông có phá phách gì hết trơn hết trọi. Cổ gặt mấy thàng Tây cổ xỏ tiếng Tây rôm rốp..."

Hoài mỉm cười khi nghe bà ngoại Tiên Sa khen má của mình. Có tiếng nói loáng thoáng rồi Tiên Sa hiện ra. Hoài nhìn sững. Trước mặt anh là một cô thôn nữ với chiếc áo bà ba màu nâu, chiếc quần đen, nón lá và chiếc khăn rằn quàng trên cổ.

- Anh Hoài tới lâu chưa? "

Tiên Sa cởi chiếc nón lá và chiếc khăn rằn đặt lên bộ ván. Hoài mỉm cười.

" Tôi tới cũng không lâu lắm. Hỏi bà ngoại mới biết nhà của chị..."

Đưa cho Tiên Sa hai cuốn tiểu thuyết và trái măng cầu Hoài cười.

" May mà không lọt cầu..."

Tiên Sa cười nhẹ. Dường như nàng vẫn còn e dè khi nói chuyện với Hoài trong lúc có mặt bà ngoại và em gái.

" Chị làm gì ngoài vườn? "

" Làm cỏ..."

Tiên Sa trả lời gọn. Hoài cười cười.

" Tôi biết làm cỏ... Cỏ tranh chứ gì..."

Tiên Sa nheo mắt nhìn Hoài như không tin người bạn trai sống nơi thị thành lại biết làm cỏ...

" Anh Hoài uống nước nghe... Tôi chặt dứa xiêm cho anh uống..."

Hoài lắc đầu.

" Tôi không khát... Tôi chỉ muốn theo chị ra vườn để làm cỏ..."

Cười nhẹ Tiên Sa nheo mắt đùa.

" Chắc hôn... Hay là làm một chút rồi la đau tay...
Đâu xè tay ra cho coi đi..."

Hoài xoè bàn tay mặt ra. Tiên Sa xì nhẹ.

" Tay thư sinh này mà đòi làm cỏ... Anh biết hai
câu ca dao " *Ai ơi chớ lấy học trò... Dài lưng tốn vải ăn
no lại nằm* " chứ..."

" Ừ thì xem chị làm cỏ..."

" Ngoạ!... Con dẫn anh Hoài ra vườn làm cỏ rồi về
sớm nấu cơm..."

" Ừ đi lẹ lên... Tao biểu con Bông nó vo gạo
trước..."

Khu vườn dừa sáng dưới ánh mặt trời của buổi xế
chiều.

" Bộ chị làm cỏ mỗi ngày sao mà vườn sạch trơn
vậy..."

" Ba má của tôi làm đó... Tôi chỉ phụ thôi..."

Chỉ vào bờ dừa Tiên Sa cười nhìn Hoài.

" Mai mốt còn phải bồi vườn nữa... Anh Hoài biết
bồi vườn không? "

" Biết chứ... Mình móc đất dưới mương quăng lên
bờ dừa chứ gì..."

" Giỏi... Mai mốt tôi rủ anh đi bồi vườn..."

Ba má của Tiên Sa ngạc nhiên lẫn vui mừng khi

biết gốc gác của Hoài. Cả hai luôn miệng hỏi thăm về má của anh, về cuộc sống trên Sài Gòn.

" Hai à... Tối rồi con về nấu cơm đi con... Nấu thêm cơm và kho cá kho mồi cậu Hoài ăn cơm..."

Tiên Sa và Hoài bước trên con đường mòn trong khu vườn dừa.

" Cám ơn anh tới thăm... Còn cho mãng cầu nữa..."

" Có gì đâu mà chị cám ơn. Tôi ở đây không có ai nói chuyện buồn lắm... Tôi cám ơn chị mới đúng..."

Cô thôn nữ của làng Châu Bình quay nhìn Hoài và bắt gặp người bạn trai cũng đang nhìn mình. Hai người im lặng nhìn nhau rồi Tiên Sa cúi mặt xuống. Hoài chỉ thấy miệng của cô bạn gái hơi nhếch lên mà anh đoán đó là nụ cười.

" Anh Hoài muốn làm bạn với tôi hôn? "

" Muốn..."

" Bạn à nghe... chứ không có gì khác hơn à nghe..."

" Ừ... Bộ chị muốn gì khác hơn à..."

" Hông..."

Tiên Sa nói trong tiếng cười khiến cho Hoài cũng cười theo.

" Hoài đi lệ lên... Hai đứa mình phải về nấu cơm không má rầy chết..."

Hoài mỉm cười thầm cảm ơn chữ " *mình* " mà Tiên Sa nói. Nó cho anh biết cô gái đã chấp nhận hai người là bạn với nhau.

Bữa cơm thật đậm bạc. Rau luộc với cá kho. Hoài chỉ ăn có một chén cơm xong buông đũa.

" Hoài ăn ít vậy? Hay là đồ ăn không ngon? "

Hoài cười nói với Tiên Sa.

" Tại Hoài quen như vậy rồi. Ở Sài gòn người ta không ăn một lần mà ăn nhiều lần. Hàng quán mở cửa tới mười một giờ đêm..."

" Ở quê xúp tối là lên giường rồi... Ở ngoài muối cắn..."

Hoài cười.

" Bởi vậy ngoại cứ rầy Hoài thức khuya... Một hai giờ sáng còn đốt đèn đọc tiểu thuyết..."

Nhìn ra ngoài khoảnh sân rộng Hoài nói với Tiên Sa.

" Đêm nay trăng sáng chắc đẹp lắm..."

Hiểu ý của người bạn trai tuy nhiên Tiên Sa lặng thinh. Nàng ngại chòm xóm dị nghị. Chuyện nàng có bạn trai đã là một chuyện có thể thành đề tài bàn tán của mọi người. Mặc dù Hoài không phải là người

xa lạ gì với dân làng nhưng vẫn không là người sống ở đây. Cơm nước dọn dẹp xong Tiên Sa rủ Hoài ra sân sau nói chuyện. Hai người ngồi đối diện với nhau.

Tiên Sa lên tiếng trước. Nàng không còn gọi hai tiếng " *Anh Hoài* " nữa mà gọi bằng tiếng " *Hoài* " thân mật và gần gũi hơn.

" Hoài thích ở nhà quê không? "

" Thích nhưng mà đôi khi cũng buồn..."

Tiên Sa gật đầu cười.

" Riết rồi cũng quen... Tiên Sa đi học ở tỉnh cũng vui mà đôi khi cũng nhớ nhà. Ở tỉnh ban đêm mấy đứa bạn rủ nhau ra bờ hồ ăn cà rem, ăn kem tán dóc rồi khuya về nấu cháo trắng ăn với nước mắm kho quẹt... Ba tháng hè về nhà phải làm lụng cực khổ thành ra nhớ bạn bè. Mấy hè trước Tiên Sa về nhà thui thủi một mình vì mấy nhỏ bạn cùng tuổi lấy chồng hết trơn. Không có ai trò chuyện, vui chơi và tâm tình với mình..."

Nhìn Hoài dăm dăm giây lát Tiên Sa cười. Hoài nhận thấy nụ cười của cô bạn gái sáng lên trong đêm tối mờ mờ. Trăng thượng tuần cao tỏa chút ánh sáng màu trắng bạc xuống khoảnh sân yên tĩnh.

" Hè này may gặp Hoài, có Hoài..."

" Hoài cũng vậy... Nếu không gặp Tiên Sa chắc

Hoài trở lại Sài Gòn sớm hơn..."

"Chùng nào Hoài mới trở lại Sài Gòn?"

"Chùng nào Tiên Sa mới lên Bến Tre?"

Tiên Sa bật cười khi nghe Hoài hỏi lại mình.

"Hổng biết..."

"Hoài cũng không biết. Hoài chỉ sửa soạn sẵn chờ Tiên Sa đi ngang qua nhà là theo Tiên Sa đi về Sài Gòn... Tiên Sa thích lên Sài Gòn chơi không?"

"Thích nhưng tiền đâu mà đi..."

Hoài thở dài.

"Mai mốt có tiền Hoài xuống Bến Tre đón Tiên Sa lên Sài Gòn chơi..."

"Má Hoài có chịu cho Tiên Sa ở không?"

"Chịu chứ... Má hiền và cưng con lắm..."

Gió mát và nhẹ. Tiên Sa bỏ thêm vỏ dừa vào lửa đang cháy. Hai đứa vừa đập muỗi vừa nói chuyện cho tới khi trăng lên thật cao Tiên Sa mới đốt đuốc đi với Bông đưa Hoài về nhà.

2

Đang nằm đọc tiểu thuyết Hoài nghe có tiếng ai nói chuyện loáng thoáng với ngoại ngoài sân sau.

" Dạ... Thưa bà Hai..."

" Con Hai đó hả... Con dạo này lớn đạ trông ngộ hết sức..."

" Dạ..."

" Con kiếm thằng Hoài hả con? "

" Dạ... Anh Hoài có nhà không bà Hai? "

" Có... Chắc nó đang đọc sách. Thằng đó nó mê sách không thua gì mê con gái..."

Hoài nghe có tiếng con gái mà anh đoán là Tiên Sa cười ròn tan.

" Dạ... Chắc ảnh hư lắm hả bà Hai? "

" Coi vậy chứ nó tình nghĩa lắm con à... Khi nào rảnh là nó về thăm bà... Có nó cũng vui cửa vui nhà... Hai bà cháu hủ hỉ với nhau..."

Tiên Sa quay lại khi nghe tiếng tăng hắng của Hoài vang lên sau lưng.

" Hoài nghe chưa... Bà Hai nói Hoài hư lắm..."

" Tiên Sa xạo... Hoài đâu có nghe ngoại nói. Con

đâu có hư hả ngoại? "

Bà ngoại xoa đầu cháu.

" Hông... Con hỏng có hư... Hai đứa bây coi bộ đẹp đôi dữ... Con Hai chịu hôn bà làm mai cho..."

Hoài cười lớn còn Tiên Sa mặt đỏ au vì mắc cỡ. Nàng lí nhí trong miệng.

" Dạ... Con cảm ơn bà Hai... Đi Hoài..."

" Đi đâu? "

Tiên Sa nói nhỏ như cố ý cho một mình Hoài nghe mà thôi.

" Hai đứa mình đi bồi vườn..."

Vừa qua khỏi cây cầu thứ nhất Tiên Sa khều tay Hoài.

" Mình đi tắt lẹ hơn và ít có ai thấy..."

Không khí trong vườn dừa mát rười rượi. Tiếng chim cu gáy buồn buồn lẫn trong tiếng gió xào xạc lá dừa làm thành thứ âm thanh kỳ lạ. Nắng chiều xuyên qua lá dừa rậm rạp thành từng đốm chập chờn trên nền đất lún phún cỏ tranh.

" Tiên Sa..."

Hoài thì thầm.

" Dạ..."

Tiếng *dạ* của Tiên Sa nghe thật êm, thật dịu và

ngọt ngào như nước dứa xiêm vừa mới hái khỏi cây.

" Hoài muốn nói gì? "

" Không... Hoài chỉ muốn nghe tiếng của Tiên Sa, chỉ muốn biết Tiên Sa còn ở bên cạnh..."

Tiên Sa cười thành tiếng nhỏ. Hoài cũng cười.

" Tối hôm qua nằm đọc sách Hoài nghĩ ra ý nghĩa của hai chữ Tiên Sa. Tiên Sa là tiên bị đày sa lạc xuống trần thế..."

Tiên Sa quay nhìn Hoài. Người con trai thấy mắt của cô bạn gái long lanh như giọt sương ban mai đọng trên lá dứa lúc nắng vừa lên.

- Nhiều khi Hoài có cảm tưởng sợ hãi như Tiên Sa sẽ vụt bay trở lại chốn tiên cảnh bỏ Hoài bơ vơ...

" Tiên Sa không bay đâu... Tiên Sa sẽ ở lại với Hoài..."

Tiếng nói của cô gái nhỏ như tiếng thì thầm của con nước mẩn mẫn lên vào sáng sớm.

" Tới rồi Hoài..."

Hai đứa leo xuống mương. Nước lấp xấp ngang hông.

" Hoài bồi vườn nhà Tiên Sa mà Tiên Sa định trả công như thế nào đây? "

Giọng cười của Tiên Sa vang vang trên mặt nước

đục vì bùn non.

" Không... Không có trả công gì hết... Coi như Hoài làm không công mà..."

Tiên Sa cười ngheo đầu nhìn bạn trai. Hoài im lặng rồi bất thành linh tạt nước vào mặt cô bạn gái. Buông tiếng cười trong trẻo Tiên Sa tát trả lại. Hoài chợt ngưng tát khiến cho Tiên Sa cũng ngưng. Thấy Hoài đăm đăm nhìn mình Tiên Sa không hiểu chuyện gì.

" Hoài nhìn gì vậy? "

Im lặng không trả lời Hoài nhìn đăm đăm vào khoảng không trước mặt với ánh mắt mê mẩn, ngây ngô và khờ dại. Tiên Sa chợt hiểu. Nàng đỏ bừng cả mặt. Nàng không có mặc áo lót cho nên khi xuống nước chiếc áo vải màu đen của nàng sát vào da lộ ra bộ ngực căng cứng.

" Hoài ăn gian... Hoài xấu lắm... Nghỉ chơi với Hoài... Tiên Sa hổng thèm chơi với Hoài nữa..."

Dùng dằng Tiên Sa trầm mình xuống nước như cố tránh thẹn thùng và cũng không để cho người bạn trai thấy thân thể của mình.

Hoài thở hắt hơi dài.

" Hoài xin lỗi Tiên Sa... Hoài..."

" Bây giờ mình làm sao đây...? "

Tiên Sa lo lắng. Hoài nhìn cô bạn gái đang ngâm mình dưới nước.

"Tiên Sa đừng lo..."

Hoài cởi áo sơ mi của mình đưa cho Tiên Sa.

"Tiên Sa mặc áo của Hoài đi..."

"Cám ơn Hoài... Hoài nhắm mắt lại đi cho Tiên Sa mặc áo..."

Thay vì nhắm mắt Hoài đưa tay lên che mặt của mình. Thấy thế Tiên Sa quay lưng lại trong lúc mặc áo. Dù chỉ thấy chiếc lưng thon Hoài cũng cảm thấy hồi hộp và run rẩy trong lòng. Tiên Sa cũng nghe tim mình đập thình thịch và mặt nóng bừng lên vì biết có người đang nhìn mình. Mặc xong hai lớp áo Tiên Sa biết không ổn. Chiếc áo sơ mi của Hoài cũng không giúp ích gì hơn. Nàng vẫn thấy bộ ngực của mình hiện ra lồ lộ.

"Hoài..."

Tiên Sa hầu như bật khóc.

"Tiên Sa chờ ở đây... Hoài chạy về lấy cái áo khác..."

Chạy một mạch về nhà Hoài chụp nhanh chiếc áo thun dày và chiếc mền cũ. Ba bước nhảy, mấy bước chạy Hoài men theo con đường tắt xuyên qua khu rừng mù u cao vút và lá xanh um.

" Tiên Sa..."

" Dạ... Tiên Sa ở đây..."

Bỏ chiếc mền trên cỏ tranh rồi leo xuống nước
Hoài đưa cho Tiên Sa chiếc áo thun dày cộm.

" Cám ơn Hoài..."

Tiên Sa quay lại cười với bạn trai sau khi mặc
xong chiếc áo thun.

" Tiên Sa không thể về nhà như thế này..."

Hoài gật đầu.

" Tiên Sa đi với Hoài... Hoài biết một chỗ mình có
thể ngồi đợi quần áo khô..."

Leo lên bờ Tiên Sa cười với Hoài.

" Tiên Sa cám ơn Hoài nhiều lắm..."

" Tiên Sa còn muốn chơi với Hoài nữa không? "

Tiên Sa cười dặc dặc tay bạn.

" Muốn chứ... Hoài có giận Tiên Sa không? "

" Giận... Giận nhiều lắm... Hoài chạy muốn xỉu
đây nè... Tiên Sa thương đi..."

" Xạo hoài... Mới chạy có chút mà đòi thưởng..."

Rừng mù u hiện ra. Tiên Sa quay nhìn Hoài.

" Coi chừng ma hay rắn Hoài ơi..."

Tiên Sa núp sau lưng bạn. Hoài cười.

" Tiên Sa đừng sợ... Hoài ở trong đó cả ngày... Hoa mù u đẹp lắm, thơm lắm..."

Hai đứa bước trên lối mòn đi vào chính giữa khu rừng mù u. Mùi hương thoang thoảng. Hoa mù u nở trắng xóa và rơi đầy trên đất.

" Thơm quá hả Hoài. Tiên Sa ở đây mà đâu có để ý và lại trên đất của người khác nên Tiên Sa ít khi qua đây..."

Cô gái mỉm cười khi thấy chiếc võng căng giữa hai thân cây mù u cao ngất.

" Tiên Sa cởi quần áo phơi cho khô đi..."

" Hoài đi chỗ khác đi... Hoài ở đây mắc cỡ lắm... Cởi quần áo rồi lấy gì mà mặc..."

" Tiên Sa trùm mền kín đâu có ai thấy..."

Hoài bước ra bìa rừng mù u đứng ngó mong.

" Hoài ơi..."

Nghe tiếng Tiên Sa gọi Hoài trở vào và không nhìn được cười khi thấy cô bạn gái quấn mền kín mít chỉ chừa có cái đầu và hai bàn chân. Tiên Sa đỏ mặt khi thấy Hoài nhìn mình cười chúm chím.

" Hoài... Hoài đừng nói chuyện này cho ai biết nha Hoài..."

Nghe giọng nói van lơn của bạn Hoài gật đầu.

" Hoài sẽ không nói cho ai biết đâu. Hoài sẽ giữ nó ở đây..."

Hoài chỉ vào ngực trái của mình. Tiên Sa nhìn bạn. Hoài thấy ánh mắt của nàng đầm thắm, trù mền và dịu dàng. Tiên Sa ngồi lên võng.

" Hoài ngồi không? "

" Ngồi ở đâu? "

" Ngồi chung võng với Tiên Sa nè..."

" Tiên Sa không sợ à? "

" Sợ gì? "

Tiên Sa vênh mặt. Hoài lúng túng.

" Sợ đụng Hoài..."

" Hông... Miến Hoài hứa là đừng có táy máy tay chân..."

Giơ hai tay lên cao Hoài cười nói trong lúc ngồi xuống chiếc võng cạnh Tiên Sa.

" Hoài quý mền Tiên Sa lắm cho nên..."

Mặc dù bạn không nói hết câu nhưng Tiên Sa hiểu. Nhìn Hoài với cái nhìn dịu dàng nàng cất giọng nói đầm ấm và thiết tha.

" Tiên Sa cũng quý mền Hoài..."

" Thương không? "

Hoài quay nhìn Tiên Sa. Cô gái cúi mặt lí nhí.

" Hồng biết... Chắc thương... chút chút..."

Hoài bật cười khi thấy Tiên Sa đưa hai ngón tay lên làm dấu.

" Còn Hoài...? "

" Nhiều hơn Tiên Sa chút chút..."

" Hương mù u thơm quá hả Hoài? "

" Hồi còn nhỏ tình cờ Hoài đi lạc vào khu rừng mù u này. Mới đầu hơi sợ sau quen dần đi. Tới mùa mù u nở bông đẹp và thơm lắm..."

" Hoài hái cho Tiên Sa vài cái đi..."

" Chi vậy...? "

" Tiên Sa ép vào sách để khi nào không có Hoài bên cạnh Tiên Sa lấy ra nhìn để nhớ Hoài..."

Hoài cảm thấy mắt mình cay cay. Rời chỗ ngồi Hoài hái mấy bông mù u xong trở lại cài lên tóc của bạn.

" Tiên Sa đẹp như tiên bị đày..."

Hoài nói nhỏ. Tiên Sa cúi đầu dấu nụ cười và cũng để tránh không nhìn ánh mắt lạ lùng của người bạn trai. Nàng hiểu ánh mắt đó muốn nói điều gì. Tuy nhiên điều đó còn sớm quá và nhất là nàng chưa sẵn sàng.

" Hoài coi quần áo của Tiên Sa khô chưa Hoài..."

" Còn âm ẩm Tiên Sa chịu mặc không? "

" Thôi Tiên Sa chờ chút nữa. Phải chi mình có sách đọc đỡ buồn hả Hoài..."

" Tiên Sa đọc hai cuốn Đoạn Tuyệt và Tố Tâm chưa? "

" Đọc Tố Tâm rồi... Tiên Sa vừa khóc vừa đọc nên bị má rầy là đọc làm chi ba cái sách kỳ cục..."

Hoài cười lớn. Tiên Sa nói như bào chữa cho cha mẹ của mình.

" Ba má không có học lại quê mùa đâu có biết cái lãng mạn trong văn chương như Hoài và Tiên Sa. Tuy nhiên Tiên Sa thương và cảm ơn ba má nhiều lắm vì nhờ sự hy sinh của ba má mà Tiên Sa mới được đi học..."

" Năm tới thi trung học xong Tiên Sa còn định học tú tài không? "

" Tiên Sa muốn học tú tài xong thi vào trường sư phạm. Tiên Sa thích làm cô giáo... Hoài thích làm gì? "

Nhìn cô bạn gái Hoài cười đùa.

" Hoài thích làm đứa học trò trong lớp học của cô giáo Tiên Sa..."

Tiên Sa cười rử rượi. Nhìn Hoài nàng hăm he.

" Hồng có thuộc bài là bị đờn nghe chưa. Nghịch ngợm là bị cô giáo ký đầu đó..."

" Thương cô giáo nên Hoài không có nghịch ngợm đâu mà còn ráng học giỏi nữa..."

Tiên Sa không ngăn được tiếng cười khi thấy Hoài khoanh tay lại.

" Học trò ngoan mà học giỏi vậy cô giáo thưởng cái gì đây..."

" Đưa tay đây cô giáo thưởng cho..."

Hoài chìa tay ra và Tiên Sa nắm lấy bàn tay của bạn trai.

" Chịu chưa... Thôi nhe đừng có đòi thêm nữa..."

" Hoài cảm ơn Tiên Sa..."

Tiên Sa nhìn người bạn trai. Hoài cảm thấy ánh mắt của nàng long lanh như ánh trăng mừng mười dọi xuống mặt nước của con rạch trước nhà bà ngoại. Dường như không tự chủ được Hoài nắm lấy bàn tay mềm ấm của cô bạn gái. Tiên Sa im lặng đón nhận sự gởi trao nhẹ nhàng và đầm thắm của người bạn trai mới quen nhưng bằng linh cảm bén nhạy của một cô gái nàng biết sẽ có nhiều gắn bó trong đời sống tình cảm của mình. Mỗi khi có dịp về thăm nhà thỉnh thoảng nàng có nghe cha mẹ nói bóng gió xa xôi về việc gả chồng cho nàng. Điều đó được chứng tỏ qua sự có mặt của bà con làm mai mối. Tiên

Sa thương cha mẹ nhưng nàng lại hấp thụ nền giáo dục mới. Nàng muốn được tự do chọn lựa một người bạn trăm năm của mình. Nàng muốn hôn nhân phải đặt căn bản trên tình yêu hơn là sự môn đăng hộ đối hoặc lấy một người chồng mà mình không yêu thương và nhất là không đồng tư tưởng như mình. Dù có những người bạn trai cùng lớp chú ý tới nhưng vì lý do nào đó nàng không cảm thấy tâm hồn giao động. Dường như nàng vẫn còn say ngủ để chờ một người trong mộng. Rồi bỗng dưng người đó đến như cơn gió tình cờ. Người con trai Sài Gòn này có một cái gì khác với đám thanh niên quê mùa ở Châu Bình. Lạ lùng hơn đám bạn trai học ở trường trung học Phan Thanh Giản mặc đồng phục trắng đi guốc vông. Hoài. Xa lạ mà gần gũi. Hoài đến từ vùng trời xa lạ chỉ có trong giấc mơ. Trong tiếng nhạc mà nàng và lũ bạn nghe từ chiếc radio nhỏ xíu. Hoài dí dỏm, lãng mạn và dễ thương. Hoài nồng nàn như con nước mặn hiếm hoi làm chín trái tim của một cô gái mười bảy tuổi muốn thử nghiệm thứ tình yêu lãng mạn mà nàng đã đọc trong những cuốn tiểu thuyết của văn chương thời tiền chiến. Hoài hiền hậu như cơn gió mát mang theo mùi hoa lục bình trôi lêu bêu trên dòng sông Ba La gần cận nước. Hoài tình cảm như bông hoa mù u nở vào những ngày hè dịu nhẹ. Hoài đam mê như con cá bóng dứa lặn xả vào môi mặc kệ sóng chết, không cần biết tới mai sau. Hoài ngọt như nước dừa xiêm,

như mộng dừa mới tách ra...

" Tiên Sa..."

Tiếng gọi của Hoài mơ hồ văng vẳng.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

Tiên Sa mỉm cười nhìn Hoài.

" Trưa rồi... Tiên Sa đói bụng không? "

" Đói... Hoài có gì cho Tiên Sa ăn hông? "

" Tiên Sa thay quần áo rồi mình về nhà ngoại ăn cơm..."

Tiên Sa lắc đầu.

" Tiên Sa thích ở đây hà. Hoài chạy về nhà ngoại lấy đồ ăn đi..."

" Ừ... Tiên Sa chờ nghe..."

Hoài cầm đầu chạy ra khỏi rừng mù u. Khi anh trở lại Tiên Sa dịu dàng trong bộ bà ba đen đang nằm trên võng im lặng nhìn hoa mù u nở trắng trên cành.

Hai đứa ngồi trên xác bông mù u ăn cơm nguội với tép kho dừa cứng cạy. Không có đứa hai đứa phải ăn bốc. Thấy cây đàn dựng dưới gốc cây mù u Tiên Sa cười.

" Hoài đàn cho Tiên Sa nghe đi..."

" Hoài đàn dở lắm..."

" Xạo... Chuyện đó để Tiên Sa phê bình sau khi nghe xong... đi Hoài... Hoài đàn hát cho Tiên Sa nghe đi..."

Lặng lẽ cười Hoài cầm lấy cây đàn. Tiên Sa trở lại ngồi trên võng. Âm thanh cất lên trầm ấm thiết tha hòa với tiếng gió ru lá dừa và hoa mù u rơi rụng thầm lặng trên đất.

*- Hôm nay trời xuân bao tươi thắm.
Dừng gót phiêu linh về thăm nhà.
Chân bước trên đường đầy hoa đào rơi
Tôi đã hình dung nét ai đang cười.*

*Tôi mơ trời xuân bao tươi thắm.
Đôi mắt trong đen màu hạt huyền,
Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dâng sóng
Xao xuyên nỗi niềm yêu...*

*Cô láng giềng ơi!
Không biết cô còn nhớ đến tôi.
Giây phút êm đềm ngày xưa kia khi còn ngây thơ.*

Cô lánng giềng ơi!

Tuy cách xa phương trời

Tôi không hề.

Quên bóng ai bên bờ đường quê

Đôi mắt đăm đăm chờ tôi về

Năm xưa khi tôi bước chân ra đi.

Đôi ta cùng đứng bên hàng tường vi.

Em nói rằng em sẽ chờ đợi tôi.

Đừng nói đến phân ly.

Cô lánng giềng ơi!

Nay bóng hoa bên thềm đã thắm rồi.

Chân bước vui bên bờ đường quê.

Em có hay chẳng giờ tôi về...

Tiên Sa cảm thấy tâm hồn của mình lao đao, xuyên xao vì giọng hát trầm buồn và thiết tha của Hoài. Như một lời tình tự. Một gọi mời đậm ấm. Một gửi trao dịu dàng.

- Trước ngõ vào thôn vang tiếng pháo.
Chân bước phân vân lòng ngập ngừng.
Tai lắng nghe tiếng người nói cười xôn xao.
Tôi biết người ta đón em tung bồng
Ta mơ trời xuân đôi môi thắm.
Đôi mắt nhung đen màu hạt huyền.
Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dâng sóng.
Tan vỡ cuộc tình duyên...
Cô lúng giềng ơi!
Thôi thế không còn nhớ đến tôi.
Đến phút êm đềm ngày xưa kia.
Khi còn ngây thơ.

Cô lúng giềng ơi!
Tuy cách xa phương trời tôi không hề,
Quên bóng ai bên bờ đường quê.
Đôi mắt đăm đăm tìm phương về.

Đành lòng nay tôi bước chân ra đi.
Giơ tay buồn hái bông hồng tường vi.
Ghi chút tình em nói chờ đợi tôi,

Đừng nói tới phân ly.

Cô lánng giếng ơi!

Nay mỗi duyên thơ đành đã lỡ rồi.

Chân bước xa xa dần miền quê.

Ai biết cho bao giờ tôi về...

Giọng hát dứt. Nhạc nhỏ dần rồi tắt hẳn mà Tiên Sa như còn say mê, ngỡ ngàng, bàng hoàng. Nhìn Hoài bằng ánh mắt chan chứa tình cảm Tiên Sa nói nhỏ.

" Bản nhạc hay mà Hoài hát tuyệt... Tiên Sa mê tiếng hát của Hoài rồi Hoài ơi... Bản nhạc tên là gì vậy Hoài? "

" Cô Láng Giếng của Hoàng Quý..."

" Mai mốt Hoài chép cho Tiên Sa bản này nghe..."

Mắt nhìn vào khoảng trời cao xanh nhỏ hẹp trong khu rừng mù u Hoài lặng lẽ cười gật đầu. Âm thanh của tiếng đàn nổi lên. Tiếng hát chơi vơi.

- Em...

lại đây với anh

ngồi đây với anh

trong cuộc đời này
nghe thời gian lướt qua
mùa xuân khẽ sang
chừng như không gian đang sưởi ấm những giọt tình
nồng

tay này tay nắm tay
nhìn nhau đắm say
như chưa bao giờ
nghe chừng trong mắt nâu
hồn anh đã tan thành mùa xuân ngọt ngào phủ ấm
thiên đường đôi ta...

Đã qua đi ngày tháng úa môi sầu nhớ tình người
buồn tênh ...

Em chút giọt lệ ấm, khóc mừng một ngày hạnh phúc
miên man ...

qua ... ngày buồn đã qua
vì đã có em trong cuộc đời này

em, ngồi đây với anh
cùng nhau lắng nghe
giòng sông đang thềm thì trong đất những khúc nhạc
tình ...

*em, lại đây với anh
ngồi đây với anh
trong cuộc đời này
bên đàn chim hát ca
này em có nghe
mùa xuân đang mờ thoảng trong mát tình người...
mênh mang...*

Ngước mặt lên Hoài thấy Tiên Sa đang nhìn mình mỉm cười.

" Cám ơn Hoài..."

Bằng tất cả trang trọng và chân thành Tiên Sa nắm lấy bàn tay của người bạn trai đặc đặc mấy cái thay cho lời cám ơn.

Thấy Tiên Sa mấp máy môi Hoài nói liền.

" Đây là bài Tình Tự Mùa Xuân của nhạc sĩ Từ Công Phụng..."

" Hoài thích thơ không? "

" Thích... Hoài thích thơ nhiều hơn nhạc... Hoài thuộc thơ của Đinh Hùng, Vũ Hoàng Chương, Xuân Diệu, Lưu Trọng Lư, Thâm Tâm... Tiên Sa thích thơ không? "

" Thích chút chút... Tiên Sa thích nhạc nhiều

hơn... Tiên Sa thích viết nhạc mặc dù không biết nhạc lý nhiều..."

Cô gái ngưng nói khi thấy bạn tròn mắt nhìn mình với vẻ ngạc nhiên.

" Tiên Sa viết nhạc hả... Cho Hoài xem đi..."

" Không được đâu... Cho Hoài xem đặng Hoài cười Tiên Sa à... Tiên Sa hồng có ngu đâu..."

" Hoài hứa danh dự là không cười, không phê bình..."

" Hồng được đâu... Để Tiên Sa suy nghĩ đã..."

Tới ngồi chung trên võng Hoài lật tờ báo tới trang có bài Hai Sắc Hoa Ti Gôn đưa cho cô bạn gái. Tiên Sa lẩm bẩm đọc trong lúc Hoài nhìn khu rừng mù u. Giọt nắng chiều dội xuống những lá cây mù u lung linh theo gió thành thứ hình bóng mờ ảo. Khung cảnh tịch mịch ngoại trừ tiếng lẩm bẩm đọc thơ của Tiên Sa và tiếng gió thì thầm với những bông mù u trắng lay động. Hương mù u thoang thoang hòa lẫn với hương thơm toát ra từ mái tóc, từ thân thể của Tiên Sa thành thứ mùi hương diễm tuyệt gây trong lòng Hoài niềm rung động, nổi ngất ngậy dịu nhẹ nhưng dai dẳng. Nín thở Hoài chậm chạp quay mặt nhìn Tiên Sa. Khuôn mặt rằm hồng. Hàng mi đen cong cong. Chiếc mũi thẳng xinh xinh. Một nốt ruồi đen nơi tai. Thoạt nhìn Tiên Sa không đẹp lắm nhưng càng nhìn Hoài mới nhận ra cái đẹp của cô

bạn gái. Cái đẹp của Tiên Sa không phải riêng ở nhan sắc mà do ở sự hoà hợp điểm tuyệt của tâm hồn và thể xác. Cái đẹp của nàng phát xuất bởi tia nhìn đắm thắm. Giọng nói thiết tha. Sự thật thà trung hậu. Cái hồn nhiên của một người sinh ra từ thôn dã và hấp thụ giáo dục thành thị. Nàng là cô gái quê nhưng lại không có cốt cách quê mùa. Tính tình của nàng là sự pha trộn của thành thị với thôn quê. Càng trò chuyện nhiều chừng nào Hoài mới khám phá ra một điều lý thú ở Tiên Sa. Nàng thích văn chương nhất là âm nhạc. Nàng lãng mạn và đam mê. Cái đam mê phát khởi từ bản tính tự nhiên. Tiên Sa nghèo nhưng nàng lại không có cái mặc cảm tư ti của người nghèo. Nàng có cái tự tin của một người hiểu được khả năng và giới hạn của mình.

" Hoài..."

Dường như Hoài không nghe tiếng gọi bên tai mình.

" Hoài ơi..."

Hai chữ " *Hoài ơi* " của Tiên Sa như lời tình tự bên tai. Hoài cảm thấy trái tim của mình nháy nhịp, đập theo nhịp độ rối loạn hoặc không còn thứ tự nữa. Anh quay nhìn Tiên Sa và bắt gặp cô bạn gái cũng đang nhìn mình đắm đắm. Hai người nhìn nhau. Người này có thể nghe được hơi thở của người kia.

" Tiên Sa..."

" Hoài ơi..."

Hai người nhìn nhau nhưng không làm gì khác hơn. Dường như họ hoàn toàn bị tê liệt không còn biết làm gì hơn là im lặng nhìn nhau hoặc không có ngôn từ nào đủ ý nghĩa để nói lên những gì mà họ nghĩ

" Tối rồi Hoài... Tiên Sa phải về nấu cơm..."

Tiên Sa thì thầm trong lúc hơi tựa đầu vào vai bạn. Hoài đứng lên nắm tay cho Tiên Sa đứng dậy.

" Khi nào muốn gặp Hoài Tiên Sa cứ tới đây..."

Nhìn cảnh vật mờ ảo lung linh trong cơn nắng chiều Tiên Sa cười nhìn bạn.

" Tiên Sa muốn đặt tên cho khu rừng này để kỷ niệm..."

" Tiên Sa muốn đặt tên gì? "

" *Vườn Đợi Chờ* " Hoài chịu không? "

" Không còn tên nào hay hơn và có ý nghĩa hơn..."

Bước song song ra khỏi rừng mù u Hoài cười hỏi Tiên Sa.

" Mai mình có đi bồi vườn nữa không? "

Tiên Sa háy bạn.

" Hông... Nếu không có làm gì Tiên Sa sẽ rủ Hoài bơi xuống ra sông Ba Lai chơi..."

" Tiên Sa muốn dọt đàn không. Hoài cho Tiên Sa mượn cây đàn..."

" Muốn nhiều lắm nhưng Hoài lấy gì mà dọt..."

Hoài lắc đầu cười.

" Hoài thích đọc sách khi về nhà ngoại..."

Cầm lấy cây đàn Tiên Sa theo đường tắt về nhà. Tần ngần giây lát Hoài cúi đầu bước trên con đường mòn cỏ tranh non lấm tấm xanh.

Ba ngày. Hoài có mặt ở Vườn Đợi Chờ. Tuy nhiên Tiên Sa không đến. Hoài chờ. Đợi. Lo âu. Thấp thỏm. Ngóng trông. Lắng nghe tiếng bước chân của ai kia dẫm trên cỏ tranh non. Thân cây mù u thẳng tắp. Lá mù u vẫn xanh. Hoa mù u nở trắng. Hoa mù u rơi đầy trên đất. Hương mù u vẫn ngọt ngào. Hoài thơ thẩn, đi nhặt từng cánh hoa mù u héo xẹp thành hai chữ " *Tiên Sa* " thật lớn. Nằm trên chiếc vông đập cái mền mà Tiên Sa đã quấn mấy ngày trước Hoài như còn ngửi được mùi hương của Tiên Sa hoà lẫn trong mùi hương mù u đưa anh vào mơ mộng chỉ có trong vòm trời diễm ảo của kẻ chập chững khám phá ra sự tuyệt vời của tình cảm lứa đôi.

Ngày thứ tư. Hoài theo ngoại đi thăm bà con ở Châu Hoà tới xế chiều mới trở về. Ăn cơm xong anh tắt tả ra Vườn Đợi Chờ. Tiên Sa không có ở đó. Có một điều cho anh biết Tiên Sa đã tới và đợi chờ. Bên cạnh hai chữ Tiên Sa mà anh đã viết bằng hoa mù u

còn có thêm chữ Hoài thật lớn. Trên nền đất mịn in dấu chân người có dòng chữ ngay ngắn và gãy gọn:

" Ngày mai 10 giờ... Nhớ " *hoài* "...

Chữ " *hoài* " của Tiên Sa được viết trong ngoặc kép. Người con trai thị thành thích thú khi nhận ra tính cách dí dỏm trong lối chơi chữ của Tiên Sa.

" Tiên Sa thông minh hơn Hoài tưởng..."

Hoài nói như Tiên Sa đang đứng trước mặt của mình. Trên lối về nhà ngoại anh luôn mỉm cười như vừa tìm ra được điều gì hay ho và lý thú.

3

Gần 10 giờ sáng Hoài đã có mặt ở Rừng Đợi Chờ. Tuy nhiên anh biết mình tới trễ hơn Tiên Sa. Chưa

tới khu rừng mù u mà anh đã nghe tiếng đàn vắng vắng. Trong chiếc áo bà ba màu xanh lá mạ, quần lụa đen, mái tóc xỏa ngang vai; Tiên Sa ôm đàn ngồi tựa vào thân cây mù u chờ đợi người bạn trai. Nắng long lanh đọng trên lá mù u xanh. Gió thổi rì rào. Hương mù u thoang thoảng. Hoài chậm bước như sợ tiếng bước chân của mình làm xao động mơ tưởng của nàng tiên sa xuống trần thế. Nụ cười. Không còn gì đẹp hơn. Không có gì quý hơn. Không có gì hiếm hơn nụ cười của Tiên Sa. Hoài nghe bước chân mình hệt hẫng. Lao chao. Chìm ngập mất trong nụ cười của cô học trò trường Phan Thanh Giản. Tia nhìn hồn nhiên mà thăm thẳm. Thơ ngây mà đắm đuối. Gọi mời mà thẹn thùng. Tiên Sa nói lên tình cảm của mình bằng ánh mắt rọi chiếu suốt chiều ngang của không gian vô cùng và chiều dài vô tận của thời gian.

" Hoài mạnh hôn? "

" Mạnh. Còn Tiên Sa? "

" Xin lỗi Hoài nha... Ba ngày qua Tiên Sa mê tập đàn nên không gặp Hoài được... Tại Hoài đó... Tại Hoài cho Tiên Sa mượn cây đàn khiến cho Tiên Sa say mê tập bỏ ăn bỏ ngủ..."

Hoài mỉm cười. Ba ngày qua anh tưởng Tiên Sa bận phải giúp má làm vườn chứ đâu ngờ cô gái mê tập đàn quên cả chuyện hẹn hò với mình.

Chỉ vào hai chữ Tiên Sa được viết bằng hoa mù u cô gái cười.

" Cảm ơn Hoài đã viết hai chữ đó..."

" Hoài muốn viết thêm hai chữ nữa nhưng vì thiếu hoa mù u đành phải thôi..."

" Hai chữ gì? "

" Để khi nào nhặt đủ hoa mù u Hoài sẽ viết cho Tiên Sa đọc..."

Nhìn dòng chữ Tiên Sa viết trên đất Hoài cười.

" Cảm ơn Tiên Sa đã viết dòng chữ đó..."

" Hoài thích hôn? "

" Thích. Có một điều Hoài muốn nói là..."

Hoài cố tình ngừng lại khiến cho Tiên Sa phải nhìn như chờ nghe.

" ... Tiên Sa thông minh hơn Hoài tưởng..."

" Sao Hoài biết Tiên Sa thông minh? "

Hoài từ từ nói cho Tiên Sa biết ý nghĩ của mình về hai chữ nhớ hoài. Tiên Sa mỉm cười.

" Hoài mới thông minh hơn Tiên Sa tưởng..."

" Mình đi đâu Tiên Sa? "

" Tiên Sa mê tập đàn nên quên mượn xuống. Tiên Sa xin lỗi Hoài nghe. Nếu Hoài muốn đi ra sông Ba

Lai ngắm cảnh thời mình đi bộ. Cũng không xa lắm...

Máng cái túi vải lên vai Hoài bước cạnh Tiên Sa trên con đường mòn dẫn ra bờ sông.

" Tiên Sa mê nhạc lắm mà không có tiền mua đàn. Đi học ở Bến Tre mỗi lần muốn tập đàn phải tới nhà nhỏ bạn..."

Hoài cười thông cảm cho hoàn cảnh của Tiên Sa vì đã ở trong cảnh ngộ đó khá lâu.

" Hoài tặng Tiên Sa cây đàn của Hoài gọi là để kỷ niệm tình bạn của hai đứa mình..."

" Rồi Hoài lấy đàn đâu mà đàn? "

" Hoài còn một cây ở nhà..."

" Cám ơn Hoài... Tiên Sa sẽ ráng tập rồi đàn hát cho Hoài nghe..."

" Tiên Sa hát phải hay lắm..."

" Sao Hoài biết? "

" Thằng bạn Hoài nói muốn biết cô gái hát có hay không cứ nhìn cái miệng. Nó bảo đó là tướng đàn..."

Tiên Sa cười ré lên.

" Xạo... Tiên Sa chưa có nghe ai nói như vậy... Hôm qua Hoài đi đâu vậy? "

" Hoài đi với ngoại lên Châu Hoà... Tiên Sa tới

không gặp Hoài buồn không? "

" Buồn... Không biết tại sao có Hoài thời vui mà hổng có Hoài thời buồn..."

Hoài nắm lấy bàn tay của Tiên Sa bóp nhẹ. Cô gái để yên mỉm cười cúi đầu bước nhanh. Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ đi bộ hai đứa trông thấy một vệt trắng vắt ngang.

" Sông Ba Lai đó Hoài..."

Đứng trên bờ sông Hoài im lặng nhìn dòng nước chậm chảy. Lục bình dật dờ. Hoa tím nở đầy trên sông. Gió phất phơ tà áo bà ba màu xanh lá mạ của Tiên Sa. Chiếc quần vải đen bị gió thổi dính sát vào da đùi cho Hoài chiêm ngưỡng cặp đùi dài, cái mông tròn trịa và cái eo thon thon của cô bạn gái. Biết Hoài đang nhìn mình song Tiên Sa vẫn đứng im ngó mong ra dòng sông hiền hòa và bình yên. Nàng hơi mỉm môi cười khi thấy nét mặt thần thờ, ngây ngô của Hoài.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

Tiếng dạ ngoan hiền của Tiên Sa tựa như tiếng thì thầm của cơn gió lùa trên đám lục bình ngoài kia.

" Sông Ba Lai đẹp hơn Hoài tưởng..."

Quay nhìn Tiên Sa Hoài cười tiếp với giọng bông

đùa nhưng Tiên Sa cảm thấy nghiêm trang và thành thật.

" Nhờ được nước sông Ba Lai nuôi dưỡng cho nên đất Châu Bình mới sản sinh được một cô gái thông minh..."

" Hoài thật là lẻo mép nhưng là cái lẻo mép đáng yêu và đáng được thưởng..."

Tiên Sa cười vui vẻ sau câu nói.

" Kể từ khi có trí khôn Hoài mới nhận ra đất Châu Bình có nhiều thứ hoa đẹp..."

" Nhiều thứ hoa đẹp..."

Tiên Sa lập lại với giọng tỉnh nghịch.

" Ừ... Nhiều hoa đẹp lắm. Thứ nhất là hoa mù u. Đúng không? "

" Đúng... Cái này Tiên Sa nhìn nhận..."

" Thứ nhì là hoa lục bình..."

Tiên Sa gật đầu lần nữa.

" Thứ ba là hoa Tiên Sa. Đây là thứ hoa đẹp nhất của làng mình..."

" Hoa Tiên Sa ở đâu mà Tiên Sa không thấy..."

Hoài mím môi như cố kiềm hãm không cho tiếng cười bật ra.

" Hoa Tiên Sa ở đây... Ngay tại chỗ này..."

Tiên Sa nguyệt bạn rồi cũng cười theo. Hoài trái cái mền cũ dưới gốc cây dừa lão cạnh bờ sông. Ngồi tựa lưng vào gốc dừa hai đứa im lặng ngắm cảnh. Vài chiếc ghe trôi phía bên kia Bình Đại. Xa hơn chút nữa ở bên trái là Giồng Tre, Thới Lai rồi An Hóa. Bên này sông là Châu Hòa, Phong Mỹ rồi Phong Năm. Ngồi bên cạnh Tiên Sa Hoài cảm thấy yêu quê làng mộc mạc và bình yên của mình. Tiếng súng chọt nổ lên đầu đó. Hoài thở dài hắt hiu. Tiếng súng cho biết chiến tranh vẫn còn tiếp diễn trên đất nước quá nhiều điêu linh và đổ nát. Tuổi trẻ của Hoài có quá nhiều thương tích và chết chóc. Ngày tản cư. Đêm co rút dưới tầng xê, hồi hộp đếm tiếng mõ ché hú qua nóc nhà. Người con gái chết thịt xương nhầy nhụa.

Quay nhìn Tiên Sa đang mãi mê ngắm cảnh Hoài thở dài buồn bã. Anh cảm thấy thương người bạn gái hiền lành của mình.

" Tiên Sa..."

Như đã quen nghe Hoài gọi nên Tiên Sa dịu dàng lên tiếng.

" Dạ..."

Hoài ngợ đi trong tiếng dạ ngoan hiền.

" Hoài ơi..."

" Dạ..."

Hai đứa nhìn nhau mỉm cười. Họ không cần nói nhiều. Tình của họ đã tiến tới mức độ cảm thông tuyệt vời như người này có thể hiểu được người kia muốn nói gì qua ánh mắt, tia nhìn và nụ cười.

" Tiên Sa đói bụng chưa? "

" Chưa..."

" Hoài có cái này cho Tiên Sa thử. Ngon lắm..."

Lục trong túi vải Hoài đưa cho Tiên Sa một phong kẹo được gói bằng giấy bóng.

" Kẹo gì vậy hả Hoài? "

" Kẹo mè xừng..."

Tiên Sa tháo lớp giấy bóng.

" Ngộ ghê hả Hoài. Nó trong suốt và dòn rụm..."

" Tiên Sa ăn nửa miếng còn nửa miếng là phần Hoài..."

" Tiên Sa ăn hết đi. Hoài ăn thứ này mòn răng rồi..."

Tiên Sa dùng dăng.

" Hông chịu... Hoài hồng ăn là Tiên Sa hồng ăn..."

Bẻ một miếng nhỏ đưa ra trước mặt Hoài Tiên Sa cười.

" Há miệng ra... Ừm đi cưng... Ừm giới đi chị thương..."

Hoài ngậm miệng lại. Tiên Sa nói với giọng đồ dảnh.

" Ừm đi cưng... Cưng giỏi đi rồi chị thương... Cưng muốn gì chị cũng thưởng cho..."

Hoài há miệng ra cười và Tiên Sa lẹ tay đút miếng kẹo vào miệng. Hoài ngậm miệng lại thật nhanh như cổ tình ngậm luôn hai ngón tay của Tiên Sa.

" Hụt rồi... Lêu lêu mắc cỡ..."

Tiên Sa cười chằm chằm nhai kẹo.

" Họ làm hay thật... Dòn rụm mà lại ngọt ngay..."

" Họ làm kẹo này bằng mạch nha đó Tiên Sa... Tiên Sa biết mạch nha không? "

Tiên Sa háy Hoài.

" Tiên Sa phụ má nấu mạch nha hoài... Hồi còn ở nhà Tiên Sa phụ má nấu mạch nha để bán..."

" Hoài còn cái này cho Tiên Sa thử..."

Hoài đưa cho cô bạn gái một miếng khô mai.

" Cái gì vàng khè và thúí hoắc vậy Hoài..."

" Khô mai... Đây là một thức ăn của Tây. Họ làm bằng sữa bò..."

Đưa miếng khô mai lên mũi người Tiên Sa nhăn mặt.

" Nó thum thum Hoài ơi..."

Tuy nói như vậy nhưng nàng cũng cắn một miếng nhỏ rồi nhai chậm chậm và nhẩn nhẩn cái mặt.

" Cái này không ngon bằng kẹo mè xứng của mình..."

Hoài cười khi thấy Tiên Sa phun xuống đất miếng khô mai.

" Hoài muốn Tiên Sa ăn thử cho biết thôi. Mai một Tiên Sa lên Sài Gòn Hoài sẽ dẫn Tiên Sa đi ăn cho biết. Sài Gòn có nhiều món ăn lắm... Bắc có, trung có, nam có, tàu tây đều có..."

" Thôi Tiên Sa không thích ăn đồ tây đâu. Ngoại nói tây ác lắm..."

Hoài cười cười lục trong túi vải ra mấy trái sa pô chê. Lựa trái lớn nhất chín nhất anh đưa cho Tiên Sa.

" Tiên Sa ăn đi cho mau lớn..."

" Mau lớn để chi vậy? "

" Để lấy chồng..."

" Lấy ai? "

Hoài cười vu vơ.

" Hoài đâu có biết. Tiên Sa thương ai thời lấy người đó..."

Tiên Sa đưa ngón tay trở chỉ vào trán của Hoài.

" Tiên Sa thương người này nè nhưng chỉ sợ không lấy được thôi..."

Hoài nhìn Tiên Sa đăm đăm và thấy cô bạn gái cũng nhìn với ánh mắt đăm thắm, dịu dàng và đầy gửi trao.

" Thật không? "

" Thật... Nếu không lấy được Hoài thì Tiên Sa cũng không lấy ai hết..."

Giọng nói của Tiên Sa nghiêm trang như một lời thề thốt khiến cho Hoài xao xuyến. Quay người Hoài nhìn vào mắt Tiên Sa đoạn thì thào.

" Cám ơn Tiên Sa... Hoài sẽ nhớ mãi câu nói này..."

Tiên Sa ngả đầu vào vai Hoài. Người con trai thì thành người được mùi hương thoảng thoảng trên tóc, trên làn da mịn màng hơi rướm chút mồ hôi.

" Hoài ơi... Nếu sau này lỡ hai đứa mình xa nhau thì Hoài sẽ làm gì..."

Hoài nghe mắt mình cay cay.

" Không biết... Nhưng chắc buồn lắm... Nếu hai đứa mình có con Tiên Sa thích con trai hay con gái..."

Tiên Sa ngược lên nhìn Hoài.

" Con trai... Tiên Sa thích có đứa con trai giống như ba của nó... giống như ông Hoài đa tình và lãng

mạn. Còn Hoài thích trai hay gái..."

" Hoài thích có đứa con gái giống như Tiên Sa... giống như bà mẹ hiền lành và dịu dàng của nó..."

" Vậy thì mình sẽ có ba đứa con. Một đứa con trai giống ba, đứa con gái giống má còn đứa thứ ba con trai giống ba má... Hoài chịu hôn..."

Tiên Sa ngược mặt lên cười với bạn.

" Chịu... Tiên Sa biết ngoại nói gì với Hoài không..."

" Nói gì? "

" Ngoại nói nếu Hoài ưng Tiên Sa ngoại sẽ làm mai cho. Ngoại khen Tiên Sa đẹp, hiền lành và học giỏi nhất Châu Bình..."

" Hoài ưng không? "

Hoài bóp nhẹ vai Tiên Sa.

" Ưng... chỉ có điều là Tiên Sa sẽ phải lên Sài Gòn. Xa ba má Tiên Sa chịu không? "

Tiên Sa lặng thinh.

" Tiên Sa thương ba má nhưng chắc ba má cũng vui khi Tiên Sa lấy chồng..."

Dường như không muốn nói tới chuyện đó nữa Tiên Sa đổi đề tài.

" Sáng mai nhà Tiên Sa giựt dờ. Hoài qua chơi

với Tiên Sa nghe..."

" Ừ... Hoài thích bè dừa... Vui lắm... Hồi nhỏ Hoài bè dừa cho ngoại..."

Tiên Sa cười.

" Bây giờ lớn rồi phải làm cho đảng hoàng không chị đánh đòn..."

" Người ta làm không công mà còn bị hăm he nữa... Ba má của Tiên Sa có cho phép Hoài giúp không? "

Khuôn mặt đang tươi vui của Tiên Sa chợt đổi sang buồn rầu cùng tiếng thở dài.

" Ba bệnh hoài hà. Hồi còn trẻ ba bị lính tây bắt. Tụi nó giam cầm đánh đập ba thời gian rồi thả ra. Nhưng từ đó ba bị bệnh hoài. Má nói với Tiên Sa là ba bị lao nặng lắm..."

Hoài nhìn thấy hai mắt của cô bạn thân nhạt nhòa nước mắt. Anh không biết làm gì hơn là nắm lấy bàn tay hơi bắt đầu chai cứng của Tiên Sa. Làn da trắng và mịn màng của cô học trò trường Phan Thanh Giản cũng bắt đầu r ám nắng. Đó là kết quả của những ngày làm việc vất vả để đổi lấy miếng cơm manh áo và để được cấp sách tới trường. Hoài cảm thấy thương và kính phục Tiên Sa vô cùng. Dù nghèo khổ, dù vất vả Tiên Sa vẫn vui vẻ chịu đựng và phấn đấu để vươn lên. Dường như nàng có cái

ngộ lực và niềm tin tưởng mạnh mẽ để cố gắng tạo dựng cho mình một chỗ đứng vững vàng trong xã hội.

Hoài nhìn vào đôi mắt long lanh lệ của Tiên Sa.

"Hoài thương Tiên Sa..."

Tiên Sa chớp mắt mấy cái rồi mỉm cười. Nàng đọc được sự thương mến chân thành của bạn qua câu tỏ tình mộc mạc.

"Thiệt hôn... Mai một đìa Sài Gòn Hoài có thiếu gì người. Tiên Sa nghe mấy đứa bạn nói con gái Sài Gòn đẹp lắm..."

"Đâu có đẹp bằng Tiên Sa..."

"Xạo... Hoài nịnh cho Tiên Sa vui phải hôn?"

Hoài nói với giọng nghiêm trang.

"Hoài không nịnh Tiên Sa đâu. Tiên Sa đẹp. Cái đẹp của Tiên Sa là một tích tụ của nước sông Ba Lai, phù sa của sông Cửu Long, là cơn gió đồng nội, là ánh trăng trên vườn dứa xanh, là hương mù u ngọt ngào. Cái đẹp của Tiên Sa thanh khiết và thuần hậu. Nó là cái phần hồn sâu kín không có gì quý hơn mà cũng không có gì so sánh được..."

Hoài ngừng nói quay nhìn cô bạn gái. Anh thấy được đôi mắt đang dõi trông một cái gì thật mơ hồ và cũng thật gần gũi trên dòng sông Ba Lai đầy lục

bình trôi lêu bêu.

" Ai bảo Tiên Sa không thoa má hồng. Tiên Sa đánh má hồng bằng nắng của mặt trời, tô môi son bằng bùn non của sông Cửu Long, xúc dầu thơm bằng mùi hương diễm tuyệt của hoa mù u. Những thứ đó tự nhiên như gió, như trăng sao... Người ta thường hay loay hoay đi tìm, đi kiếm một cái gì mà họ không biết rằng cái mà họ nhọc công tìm kiếm đã có sẵn trong họ... Cái đẹp của nhan sắc là cái đẹp sẽ bị thời gian tàn phá trong khi cái đẹp của tâm hồn là cái đẹp hằng cửu, bất biến bất hoại..."

Tiên Sa mỉm cười nhìn Hoài đăm đăm. Dường như một vài lời trong câu nói dài lê thê của Hoài đã mở cho nàng thấy được một cái gì mà nàng đang tìm kiếm.

" Nếu Tiên Sa dang nắng đen thui Hoài có thương hôn? "

" Thương... Thương nhiều hơn..."

" Nếu Tiên Sa hôi bùn sinh Hoài thương hôn? "

" Thương..."

" Nếu môi của Tiên Sa dính bùn Hoài dám hun hôn? "

" Dám..."

Hoài quả quyết. Như để chứng tỏ cho lời nói Hoài

hơi xoay người. Dường như hiểu ý của bạn định hôn mình nên Tiên Sa vội ngồi dậy.

" Mình đi dìu Hoài... Trưa rồi... Tiên Sa còn phải sửa soạn mọi thứ để mai giặt dĩa..."

Quay nhìn dòng sông Ba Lai rồi nhìn gốc dĩa lão trơ vơ Hoài chợt nảy ra ý nghĩ.

" Tiên Sa có dao không? "

" Có... Chi vậy..."

" Hoài muốn khắc tên hai đứa mình lên gốc dĩa..."

Không lạ gì cái lãng mạn của bạn Tiên Sa đưa con dao nhỏ cho Hoài.

" Hoài khắc chữ gì? "

Không trả lời Hoài cặm cụi dùng mũi dao khắc chữ Hoài sau đó là chữ nhớ rồi tiếp theo là chữ Tiên Sa.

" Hoài nhớ Tiên Sa..."

Cô gái lẩm bẩm đọc.

" Hồng được đâu... Chỉ có mình Hoài nhớ Tiên Sa thôi chứ Tiên Sa đâu có nhớ Hoài... Hồng chịu..."

" Có chứ... Tiên Sa đọc ngược lại đi..."

Tiên Sa mỉm cười sung sướng vì đọc ngược lại bốn chữ sẽ thành là Tiên Sa nhớ Hoài.

" Tình thân của mình sẽ được vun bồi bởi phù sa của sông Ba Lai..."

Không biết nghĩ gì mà suốt trên đường trở về nhà cô gái nắm tay bạn thật chặt như không muốn rời.

Tiên Sa ngạc nhiên khi thấy Hoài có mặt ở nhà nàng rất sớm.

" Hoài ăn cơm chưa? "

" Ăn rồi... Hoài biết bè dứa mau đói bụng nên ăn một bụng no canh hông..."

Tiên Sa cười vì cách dùng chữ nhà quê của bạn. Nàng biết Hoài muốn hòa đồng với những người chung quanh. Nàng cười chúm chím khi thấy bạn mặc quần kaki ngắn, áo thun đen và đi chân đất gàn giống như một cậu con trai nhà quê.

Vừa ra khỏi nhà Hoài nghe được tiếng đùng đùng vang không dứt. Đó là tiếng dứa rơi trên nước.

" Mình đi đường này..."

Tiên Sa dẫn Hoài đi lối khác. Hai đứa phải ở đằng sau người thợ giặt dứa thời mới bè dứa được. Dân Châu Bình và các làng lân cận được chia làm hai hạng. Đó là chủ vườn dứa và người làm công. Cả hai liên hệ với nhau rất mật thiết. Có thể nói không có người này thời không có người kia. Giặt dứa là một nghề đặc biệt không phải ai cũng làm được. Người thợ giặt dứa dùng một cây sào thật dài mà nơi đầu

sào có gắn một lưới hái để cắt đứt cuống trái dứa cho nó rớt xuống đất. Thường thường họ có ba cây sào làm bằng tre dài, ngắn và trung bình để giựt ba loại cây dứa khác nhau. Nói thời dễ nhưng làm mới khó và nhất là nguy hiểm. Không khéo tay hoặc đôi khi lỡ tay họ sẽ bị dứa rớt trên đầu hoặc trên chân. Trái dứa tươi nặng hai ba ký lô mà rớt trên đầu thời nếu may mắn còn sống cũng khó nuôi. Nhiều trái dứa lửa hay dứa Tam Quan lớn và nặng năm bảy ký lô cho nên rất nguy hiểm. Ngoài ra để tiết kiệm công cho chủ nhà người thợ giựt dứa phải làm sao cho dứa rớt xuống nước hơn là rớt trên đất. Nó có hai điều lợi là chủ vườn không phải tốn công quăng trái dứa rớt trên bờ xuống nước và nhất là tránh cho trái dứa bị bể hay bị nứt.

Dứa trôi đầy trên nước. Hoài lãnh phần đi lượm mấy trái dứa rơi trên bờ rồi quăng xuống nước xong phụ với Tiên Sa đẩy những trái dứa từ các mương nhỏ ra mương lớn và cuối cùng ra con rạch chính để chờ nước ròng dứa sẽ theo nước chảy về nhà. Tại đây má và Bông sẽ chuyển lên bờ để chờ tới sáng mai trời đẹp dứa sẽ được bóc vỏ, đập bể ra và phơi khô rồi cạy ra lấy cơm dứa bán cho người ta ép thành dầu dứa dùng làm xà phòng.

" Tiên Sa không ngờ Hoài bè dứa giỏi ghê..."

" Thương đi..."

Hoài hát mặt. Tiên Sa trề môi.

"Hoài nói làm không công mà..."

"Bởi vậy Hoài đâu có đòi tiền công... Hoài chỉ muốn được thưởng thôi..."

"Mới làm có chút mà đòi thưởng... Người gì đâu mà kỳ cục quá..."

Tiên Sa phụng phịu khiến cho Hoài phì cười. Nhờ hai đứa làm việc không nghỉ nên tới trưa dĩa đã được bẻ ra hết ngoài con rạch chính và chỉ còn chờ nước ròng. Hai đứa ngồi dưới gốc dĩa ăn cơm trưa.

"Tiên Sa..."

"Dạ..."

"Môi của Tiên Sa dính bùn..."

Thấy bạn định đưa tay áo lên chùi miệng Hoài nói nhỏ.

"Tiên Sa để Hoài chùi cho..."

Tiên Sa đưa mặt tới gần như để Hoài chùi miệng cho mình. Liếc một vòng không thấy ai Hoài nói nhỏ.

"Hoài muốn dùng môi của mình để chùi miệng cho Tiên Sa..."

Cô học trò tỉnh lý đỏ mặt.

"Thôi... hỏng được đâu...kỳ lắm..."

" Hôm qua Tiên Sa hỏi Hoài là nếu môi Tiên Sa dính bùn Hoài có dám hôn không. Bây giờ Hoài muốn chứng tỏ cho Tiên Sa thấy..."

Cô học trò tỉnh lý làm thình. Liếc quanh quất không thấy ai Tiên Sa thì thầm.

" Ừ... Hoài hôn đi... Hôn nhẹ lên mà hôn ngay chỗ có dính bùn nghe... Đừng có hôn chỗ khác nghe..."

Hoài hôn nhẹ lên môi Tiên Sa ngay chỗ có dính chút bùn non. Dù Hoài chỉ hôn phớt lên môi của mình nhưng Tiên Sa cảm thấy run rẩy và xuyên xao vì cái hôn đầu tiên của người bạn tình.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thầm. Nàng thấy ánh mắt long lanh, hơi thở rộn ràng và mùi bùn non ngai ngái của Hoài. Hai đôi mắt lặng câm nhìn nhau. Khu vườn dừa chan hòa ánh nắng như biển mất đi chỉ còn có đôi trai gái đang nhìn nhau. Đang hôn nhau bằng mắt. Đang nói với nhau lời tình tự không cần ngôn từ.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa... Mình ăn cơm đi..."

Bốc nắm cơm bỏ vào miệng Tiên Sa cười với Hoài.

" Hoài học cái đó ở đâu vậy? "

" Cái đó là cái gì? "

Tiên Sa biết Hoài làm khó mình.

" Cái đó là... là hôn lên chỗ này nè..."

Tiên Sa đưa ngón tay lên môi.

" Hoài xem chiếu bóng. Khi yêu nhau người tây phương họ hôn nhau bằng môi... Đó là biểu hiệu đầu tiên của tình yêu..."

" Như vậy là hai đứa mình thương nhau hả Hoài?"

"

" Yêu nhau... Ở Sài Gòn khi trai gái thương nhau họ không nói là thương mà gọi là yêu. Chứ này hẹp nghĩa và đặc biệt hơn chữ thương. Như Tiên Sa nói thương ba má chứ không nói yêu ba má. Như Tiên Sa nói yêu Hoài chứ không nói thương Hoài..."

" Chi mà rắc rối vậy... Thương hay yêu thời cũng vậy thôi bởi vậy người ta mới nói thương yêu..."

Thấy nước bắt đầu rút Hoài hỏi Tiên Sa ăn lẹ lên rồi lội xuống nước để bè dừ.

" Mình được bao nhiêu dừ hả Tiên Sa? "

" Khoảng gần hai thiên..."

" Tiên Sa lạnh không? "

Hoài hỏi khi thấy Tiên Sa rùng mình và mặt với môi tái lại vì ngâm nước quá lâu.

" Tiên Sa lên trên bờ phơi nắng cho ấm đi. Hoài làm một mình cũng được..."

" Thôi Tiên Sa không nỡ để Hoài làm một mình. Mệt chết..."

" Tiên Sa..."

Bất gặp cái nhìn nghiêm nghị của Hoài Tiên Sa hiểu nên chiều ý bạn. Leo lên bờ đứng ngoài nắng nàng nhìn Hoài bè dứa một mình. Nước ròng rút càng lúc càng mạnh cho nên Hoài phải lạnh tay, lội chỗ này chỗ nọ, quay vào mương nhỏ hơn để lùa mấy trái dứa đi lạc xong hồi hả trở lại chỗ cũ để lùa mấy trái dứa bướng bỉnh không chịu trôi theo con nước.

" Hoài ơi... Tiên Sa xuống nước được chưa... Hết lạnh rồi..."

" Hông... Ngồi trên đó phơi nắng đi... Chùng nào Hoài cho phép xuống mới được xuống..."

Nghe giọng nửa đùa nửa nghiêm của bạn Tiên Sa bụm miệng cười.

" Cha làm phách dữ ta... Mới bây giờ mà đã ăn hiếp người ta rồi mai mốt còn dữ cỡ nào..."

Hoài cười lớn lặn xuống nước. Đang ngóng trời ngóng đất chợt thấy Hoài mất tăm Tiên Sa sợ hãi.

" Hoài... Hoài ơi..."

Hình bóng của người bạn tình vẫn mất biệt khiến Tiên Sa la làng.

" Hoài... Hoài... Hoài đâu rồi? "

Vừa kêu nằng vừa lần ra mé nước. Ừ... Hoài từ dưới nước vọt lên khiến cho Tiên Sa giật mình thiếu điều rơi xuống nước.

" Hoài kỳ quá... Làm Tiên Sa sợ gần muốn xỉu..."

" Tiên Sa sợ gì..."

" Sợ Hoài chết chìm chứ sợ gì..."

Hoài phì cười. Tiên Sa không biết Hoài là một học sinh đứng hạng ba của tỉnh Gia Định về môn bơi lội. Ngoài cử tạ Hoài còn đua xe đạp, chạy bộ và chơi đá banh. Cái rạch cạn nước ngang ngực thời làm sao chết chìm được.

Nhìn thấy hàng dừa đầu tiên đã trôi tới nhà Tiên Sa nói lớn:

" Hoài... Tiên Sa phải xuống nước bè dừa chứ đứng trên này má chửi chết..."

" Tiên Sa là cô giáo mà... Đứng chỉ tay năm ngón có sao đâu..."

Biết Hoài nói đùa Tiên Sa lội xuống nước phụ với Hoài đẩy mấy trái dừa tươi trôi nhanh hơn. Con rạch lớn đầy đặc những trái dừa đứng im tại chỗ. Đây là lúc mà hai đứa phải đi xuống phía dưới kia để quăng những trái dừa lên bờ lấy chỗ cho các trái còn lại trôi xuống. Công việc này khá nặng nhọc nên

Hoài nhất định không để cho Tiên Sa làm. Nàng chỉ làm việc nhẹ là đẩy dĩa tới gần cho Hoài quăng lên bờ. Bông, đứa em gái của Tiên Sa cũng lội xuống nước giúp cho nên gần một tiếng đồng hồ dĩa đã được chất thành đống cao nghệu trên sân chờ sáng mai mới bắt đầu lột vỏ.

Tiên Sa phải năn nỉ Hoài mới chịu ở lại ăn cơm với gia đình của nàng. Hoài biết nhà của nàng nghèo nên không muốn làm phiền. Ăn cơm xong Hoài nói với Tiên Sa là sáng mai sẽ trở lại để làm xong công việc.

4

Tờ mờ sáng ngoại ngạc nhiên khi thấy Hoài thức dậy sớm hơn thường lệ.

" Con phụ bè dĩa ở nhà Tiên Sa..."

Hoài giải thích lý do thức dậy sớm của mình. Ngoại bỏ vào nhà trong. Lát sau bà trở ra đưa cho

Hoài bọc giấy dầu.

" Con mang xuống cho nhà của con Hai. Nói là của ngoại gửi..."

" Cám ơn ngoại..."

Xoa đầu thằng cháu ngoại cưng bà cười.

" Con hai hiền lành và tử tế lắm... Ngoại thương con Hai..."

Hoài cười nhìn ngoại. Bà là một người hiền lành, đức độ và giàu lòng nhân ái. Từ nhỏ tới lớn sống kề cận bên ngoại Hoài chưa bao giờ nghe bà nói lời cộc cằn, thô lỗ hay mắng nhiếc bất cứ ai từ con cháu hoặc chòm xóm láng giềng. Chồng mất sớm lúc còn trẻ bà ở vậy nuôi con nuôi cháu mà không hề than trách hay thở than cho số phận hẩm hiu của mình. Hoài cũng không nghe bà nói tới đạo đức mà chỉ thực hành trong đời sống hàng ngày của mình bằng cách cư xử với mọi người.

" Thừa di Năm... Ngoại của con gửi cho di dưỡng mấy trái măng cầu và sa pô chê ăn lấy thảo..."

Tiên Sa bụm miệng để cho tiếng cười của mình không phát ra khi nghe giọng nói nhà quê của Hoài.

" Cám ơn con... Con giúp di dưỡng là quý rồi... Bà Hai còn cho trái cây nữa..."

Tiên Sa dẫn Hoài ra khoảnh sân rộng bên hông

nhà. Người thợ lột vỏ dừa đã bắt đầu từ sáng sớm. Im lặng nhìn ông ta hành nghề Hoài thật sự khâm phục cái điều luyện của ông ta. Muốn lột vỏ dừa ông ta dùng một dụng cụ đặc biệt mà người trong nghề gọi là cái xóc với cán làm bằng cây và mũi bằng kim loại nhọn lều và sắc bén. Cây xóc dài khoảng sải tay, một đầu được cắm sâu xuống đất để giữ cho nó đứng xiên xiên theo góc độ mà người thợ muốn. Chỉ với ba nhát xóc ông ta tách trái dừa thành hai phần riêng biệt một cách dễ dàng và nhanh chóng. Lột cả thiên dừa trong vòng ba bốn tiếng đồng hồ thời đó là chuyện không phải ai cũng làm được. Không khéo tay lưỡi xóc sẽ cắt cụt ngón tay hoặc đứt tận xương.

Tiên Sa và má của nàng rất ngạc nhiên khi thấy Hoài bỏ dừa. Với mỗi nhát dao Hoài bỏ trái dừa đã được lột vỏ thành hai miếng ngay ngắn và đều đặn. Bỏ dừa phải bỏ bằng sóng dao và phải bỏ đều tay để miếng dừa không bị bể làm nhiều mảnh nhỏ gây trở ngại lúc cạy dừa cũng như gạo dừa bị bể sẽ không bán được.

" Dì năm không thắng nước màu hả dì Năm? "

" Không con... Từ hồi con Hai nó đi học trên tỉnh dì thôi không thắng nước màu vì không có ai phụ... Nấu cực quá mà người ta cũng ít mua con ơi..."

Tiên Sa ra dấu cho Hoài hả miệng để nàng đút cái mọng dừa nhỏ bằng ngón tay.

" Ùm đi Hoài... Giỏi đi chị thương..."

" Con Hai mày ăn nói như vậy không sợ cậu Hoài buồn sao..."

" Ảnh đâu có buồn má... Ảnh kêu con bằng chị hoài..."

Quay sang Hoài má của Tiên Sa phân bua.

" Con nhỏ này liếng khỉ lắm con đừng để ý..."

" Dạ hồng có chi dì Năm. Tụi con giỡn với nhau hoài..."

" Con năm nay mấy tuổi rồi? "

" Dạ con mười sáu tuổi..."

" Con nhỏ tuổi hơn con hai nhà này mà học giỏi quá..."

" Má cho phép con mỗi ngày lên nhà bà Hai để Hoài dạy con học toán. Năm tới con thi trung học rồi má..."

" Ừ... Cậu Hoài dạy con học cũng được nhưng mà hai đứa ráng giữ gìn đừng để mang tiếng nghe con. Hai đứa ráng học thành tài rồi sau này muốn nên vợ nên chồng má cũng không cấm cản đâu..."

Tiên Sa mỉm cười. Hoài đọc được nét vui mừng và sung sướng trong mắt nàng. Thấy đùa được bỏ ra đã nhiều má Tiên Sa với Bông nhặt lấy đem bày nơi sân trước. Chỉ cần hai ba ngày nắng gắt đùa sẽ khô để

cho cả nhà tách cơm dừa ra khỏi gáo dừa.

" Đi ăn cơm Hoài... Tiên Sa đói bụng muốn xiu rồi nè..."

Ba mẹ con với Hoài ăn bữa cơm đạm bạc. Đây là xứ dừa cho nên món ăn cũng dính dáng tới dừa rất nhiều. Cá kho dừa. Canh bí rợ nấu với dừa. Tép rang dừa. Cái gì cũng có dừa ngay cả bánh mứt. Lua vôi vàng hai chén cơm xong Hoài trở ra sân. Anh muốn xong công việc trong ngày hôm nay. Khoảng xế chiều phần bổ dừa đã xong. Bây giờ tới chuyện dọn dẹp. Vỏ dừa được chắt thành đồng kế bên con rạch để chờ ghe tới chở. Hoài cùng Tiên Sa nhìn nhau thăm măn nguyện khi thấy từng miếng dừa xếp đầy chiếc sân rộng. Đó là kết quả của những ngày làm lụng vất vả và cực nhọc.

" Tối nay trăng sáng lắm Hoài... Minh un muối rồi trái chiếu ngoài sân sau ngồi đàn hát Hoài chịu hôn?"

Hoài cười.

" Má Tiên Sa bằng lòng không? "

" Tiên Sa xin phép má rồi... Chỉ cần mình giữ gìn đừng để má buồn thôi..."

Hiểu cái ý xa xôi trong câu nói của Tiên Sa Hoài nói với giọng trang nghiêm và thành khẩn.

" Hoài thương Tiên Sa nên sẽ không làm cho Tiên

Sa và má của Tiên Sa buồn đâu..."

" Cám ơn Hoài... Tiên Sa biết Hoài thương Tiên Sa thực tình..."

Mặt trời vừa khuất Hoài trở về nhà tắm rửa và thay quần áo. Ngoại đang ngồi uống trà nơi tràng kỷ trước khi sửa soạn đi ngủ. Đó là thú tiêu khiển và cũng là thói quen của bà. Sáng trưa chiều tối một ngày bốn cử bà uống trà nóng thay nước lã.

" Ngoại đi ngủ trước nghe ngoại... Con xuống nhà Tiên Sa khuya mới về..."

" Ừ... Ngoại để cửa cho con... Đừng chơi khuya nghe con..."

Tay ôm cái mền cũ Hoài đi vòng ra sân sau. Tiên Sa đang đốt lửa un muối và nướng bánh phồng nếp. Da mặt của nàng đỏ lên vì lửa nóng và hai mắt long lanh vì khói. Chiếc chiếu trải chính giữa sân. Trăng mười hai sáng lung linh. Gió nhẹ man mát. Bánh phồng nếp dòn rụm và ngọt ngào. Hai đứa ngồi đối diện với nhau. Chính giữa là ba cái bánh phồng và mấy trái ổi.

" Tiên Sa ngâm thơ cho Hoài nghe đi..."

" Đọc thôi chứ Tiên Sa không biết ngâm..."

" Ừ đọc cũng được... Tiên Sa biết bài thơ Màu Tím Hoa Sim của Hữu Loan "

" Tiên Sa có đọc qua nhưng không nhớ hết... Có phải câu đầu tiên là...

- Nàng có ba người anh đi bộ đội
Nhưng em nàng có em chưa biết nói
Khi tóc nàng xanh xanh
Tôi người chiến binh
Xa gia đình
Yêu nàng như yêu người em gái...
Ngày hợp hôn nàng không đòi may áo cưới
Tôi mặc đồ quân nhân
Đôi giày đinh bết bùn đất hành quân..."

Giọng của Tiên Sa nhẹ như hơi thở, êm như lời tình tự thì thầm bên tai. Hoài lặng câm như pho tượng. Anh như uống từng lời. Nuốt từng chữ. Mắt Tiên Sa long lanh như ánh trăng. Tóc mềm như lá dứa say ngủ ban đêm. Áo bà ba trắng với một chiếc nút áo hở ra chút khoảng ngực trắng màu ánh trăng mười hai.

- Đưa người ta không đưa sang sông

*Sao có tiếng sóng ở trong lòng
Bóng chiều không thăm không vàng vọt
Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong...*

Hoài nhìn Tiên Sa. Mắt nàng thăm thăm. Tia nhìn dịu dàng, đằm thắm. Đôi môi tự nhiên hơi mím lại. Khuôn mặt chìm đắm trong ánh trăng. Tiên Sa như một cái gì huyền hoặc của vô thường. Lời nói chơi vơi. Âm thanh ngập ngừng. Rời rã. Đứt đoạn.

*- Một mùa thu trước mỗi hoàng hôn
Nhặt cánh hoa rơi chẳng thấy buồn
Nhuộm ánh nắng tà qua mái tóc
Tôi chờ người đến với yêu đương*

*Người ấy thường hay vuốt tóc tôi
Thở dài trong lúc thấy tôi vui
Bảo rằng hoa dáng như tim vỡ
Anh sợ tình ta cũng vỡ thôi...*

Giọng của Tiên Sa trầm thấp xuống như lời thở than. Tiếng khóc âm thầm, nghẹn ngào.

- Đâu biết lần đi một lữ làng
Dưới trời đau khổ chết yêu đương
Người xa xăm quá tôi buồn lắm
Trong một ngày vui pháo nhuộm đường...

Em ngồi trong song cửa
Anh đứng dựa tường hoa
Nhìn nhau mà lệ ứa
Một ngày một cách xa
Ai bảo em là giai nhân
Cho đời anh đau khổ
Ai bảo em ngồi bên cửa
Cho vướng bước thư sinh...

Hoài mỉm cười khi nghe cô học trò trường Phan Thanh Giản sửa thơ của Lưu Trọng Lư để tỏ tình. Ngược lên nhìn anh thấy một đôi mắt long lanh ngời tình tự. Đôi môi hé mở như đợi, như chờ. Bằng tất cả trang trọng, thương yêu, thành kính Hoài thì thầm.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

Tiếng " dạ " của Tiên Sa tựa tia lửa điện nện vào thùng thuốc súng làm nổ bùng nổi đam mê chất ngất trong lòng Hoài. Như một người sống trong mơ Hoài nhẹ hôn lên môi Tiên Sa và nàng đón nhận nụ hôn ngọt ngào hương phấn của người bạn tình. Nụ hôn chỉ kéo dài một sát na nhưng vọng vang âm hưởng ngàn đời trong lòng hai kẻ yêu nhau.

" Tiên Sa..."

Hoài thì thầm. Tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở nồng ấm. Thoang thoang hương hoa mù u. Hoà lẫn trong ánh trăng mười hai mơn man trên tóc, trên làn da non nơi cổ khiến cho Tiên Sa cảm thấy tâm hồn giao động, rẩy run và cuối cùng nàng như là người đi khi bàn tay nồng ấm đặt lên vai mình rồi bất động ở chỗ đó. Hoài không làm gì hơn nữa. Tiên Sa mỉm cười thầm cảm ơn sự dừng lại đúng lúc của người bạn tình. Nàng biết nếu Hoài đi xa hơn nàng không đủ sức chống đỡ.

" Hoài ơi... Ăn bánh phồng đi Hoài..."

Hai đứa nhai bánh phồng và uống nước dừa. Hồi trưa trong lúc đập dừa Tiên Sa đã dành riêng những trái dừa cứng cạy để lấy nước uống.

" Tiên Sa hát đi Tiên Sa... Hoài biết Tiên Sa hát hay lắm..."

" Hoài đừng cười nha..."

Mười ngón tay vờn lên dây đàn tạo thành âm thanh tuyệt vời khiến cho Hoài ngạc nhiên. Đường như cô gái làng Châu Bình được trời sinh có cái cảm thông kỳ diệu với âm nhạc, tạo cho nàng một đam mê và cảm hứng mỗi khi nghe âm thanh nổi lên. Đầu cúi xuống. Mái tóc dài buông lơ. Khuôn mặt chìm khuất trong ánh trăng huyền ảo. Tiên Sa quên hết kể cả Hoài đang ngồi bên cạnh. Nàng chỉ biết có âm thanh và tiếng hát chơi vơi.

- Nhớ tới mùa thu năm xưa

gửi nhau phong thư ngào ngạt hương

nét bút đa tình lả lơ

*nhớ phút ngập ngừng lòng giấy viết rằng chờ đến kiếp
nào...*

tình đầu trong gió mùa

người yêu ơi

em nay về đâu

phong thư còn đây

nhớ nhau tìm trong ánh sao

nhớ tới ngày nào cùng bước đến cầu

ngồi xổ tóc thề

hẹn lời ân ái

trôi đến bến nào hình dáng thuyền yêu...

Đầu hơi cúi xuống. Hai chân co lại. Hai tay ôm lấy hai chân Hoài im lìm như một pho tượng. Không có gì hiện hữu trừ tiếng hát của Tiên Sa. Tiếng đàn thoảng đưa. Ánh mắt long lanh. Mái tóc đen nhuộm ánh trăng màu nguyệt bạch.

- Thời gian

như xóa lời yêu thương

thời gian

phai dần màu bao lá thư

anh quay về đây đốt tờ thư

quên đi niềm ân ái ngàn xưa

ái ân theo tháng năm tàn

ái ân theo tháng năm vàng

tình người nghệ sĩ phai rồi

Nhớ tới mùa thu năm nào

mình anh lênh đênh rừng cùng sông

chiếc lá thu dần vàng theo

nhớ tới ngày nào cùng bước đến cầu

ngồi xoa tóc thè

còn đâu ân ái chẳng người xưa...

Thời gian. Không là sát na. Không là kiếp. Không là ngày tháng năm giờ phút theo sự phân chia hạn hẹp của người. Thời gian không là gì hết. Không là hữu hạn. Không là vô cùng. Họa chẳng chỉ là chút tàn phai dịu nhẹ của tình yêu....

Tiên Sa ngược nhìn Hoài. Nàng hơi ngạc nhiên khi thấy người bạn tình đang gục mặt vào chân.

" Hoài sao vậy... Hoài bệnh hả Hoài? "

Hoài ngược lên cười. Dường như biết Tiên Sa ngạc nhiên về cách ngồi nghe nhạc của mình Hoài giải thích.

" Hoài thích ngồi nghe nhạc như thế này. Ngồi như mình đang giữ tiếng nhạc, tiếng hát lại không cho nó bay mất đi. Ngồi như mình đang ôm cô ca sĩ vào lòng..."

Tiên Sa mỉm cười. Hoài cảm thấy hồn mình lao đao vì nụ cười đó.

" Hoài biết hông... Trong một buổi họp mặt ở nhà của cô giáo dạy viết văn. Thùy Dương đàn bản này và Tiên Sa hát cho mọi người nghe. Nghe xong cô giáo bảo các em còn trẻ chưa biết yêu mà sao lại

chọn toàn những bản nhạc trữ tình lãng mạn. Các em nên chọn nhạc vui... Con Thùy Dương nó nói là nhạc vui của mình ít lắm và lại chị của nó gửi về bản nào thời tụi này tập bản đó chứ đâu có tiền mua tập nhạc..."

Hoài gật đầu cười.

" Hoài biết... Chính Hoài cũng vậy... Nhạc mà có tình yêu mới hay. Nhất là tình yêu tan vỡ, chia lìa mới ở lại trong lòng người. Như " *Tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Đời mất vui khi đã vẹn câu thề...*" Hai người yêu nhau. Lấy nhau. Sinh con. Đi làm hùng hục nuôi con. Cái đó chán lắm. Nó là cái thực của đời. Nhạc là mộng của người. Còn tình yêu trong nhạc là cái không thực của mộng... cho nên là cái vô thường..."

Tiên Sa trầm ngâm khi nghe Hoài nói.

" Hoài hát cho Tiên Sa nghe đi Hoài... Tiên Sa coi tướng biết Hoài hát hay lắm..."

" Xạo..."

" Cái miệng của Hoài hát thời hết chỗ chê đó Hoài..."

Tiên Sa cười thánh thót sau câu nói. Hoài cười cười cầm lấy cây đàn. Âm thanh dấy lên. Tiên Sa nhìn những ngón tay gầy guộc, xanh xao của người bạn tình chạy trên phím đàn. Từng nốt nhạc. Từng

lời hát.

- Tình vui theo gió mây trôi
Ý sâu mưa xuống đời
Lệ rơi lấp mấy tuổi tôi
Mấy tuổi xa người
Ngày thần tiên em bước lên ngôi
Đã nghe son vàng tả tơi
Trầm mình trong hương đốt hơi bay
Mong tìm ra phút sum vầy
Có biết đâu niềm vui đã nằm trong thiên tai
Những cánh dơi lẻ loi mù trong bóng đêm dài
Lời nào em không nói em ơi
Tình nào không gian dối
Xin yêu nhau như thời gian làm giông bão mê say...

Tiên Sa nghe như tâm hồn mình tan loãng thành
mây trôi bèo bọt về cõi trời nào đó thật dịu nhẹ.
Thật êm đềm. Thật mơ hồ như khói sương.

- Lá thốt lên lời cay

*Gió lú đưa đường mây
Có yêu nhau xin ngày thơ ngây
Lúc mắt chưa nhạt phai
Lúc tóc chưa đổi thay
Lúc môi chưa biết dối cho lời*

*Tình vui trong phút giây thôi
Ý sâu nuôi suốt đời
Thì xin giữ lấy niềm tin dẫu mộng không đền
Dù trời đem cay đắng gieo thêm
Cũng xin đón chờ bình yên
Vì còn đây câu nói yêu em
Âm thầm soi lối vui tìm đến...*

Tình yêu tới trong sát na rồi vụt bay đi. Nhưng kỷ niệm còn ở lại hoài hủ thành niềm đau, nỗi nhớ...

*- Thần tiên gãy cánh đêm xuân
Bước lạc sa xuống trần
Thành tình nhân đứng giữa trời không*

*Khóc mộng thiên đường
Ngày về quê xa lác lê thê
Trót nghe theo lời u mê
Làm tình yêu nuôi cánh bay đi
Nhưng còn dăm phút vui trần thế...*

Hoài ngược nhìn. Tiên Sa thấy một khuôn mặt buồn. Một đôi mắt long lanh. Tuy là con trai nhưng Hoài có đôi mắt đẹp. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt của người bạn trai nàng như mê man, đắm đuối.

" Mai mình làm gì Tiên Sa? "

" Má cho phép Tiên Sa và Hoài đi chơi một ngày. Hoài muốn đi Giồng Trôm không? "

Hoài lắc đầu.

" Giồng Trôm buồn lắm. Vả lại vừa đi vừa đã hết cả ngày rồi. Cẩm trại ở Rừng Đợi Chờ của mình vui hơn..."

" Ừ... Mình đem đàn ra đó dợt. Đi câu cua, câu cá chơi..."

Thấy đèn trong nhà tắt Hoài đứng lên.

" Thôi Hoài đi về... Mai mình gặp nhau ở rừng mù u nghe Tiên Sa..."

Đứng ôm cái mền cũ Tiên Sa nhìn theo bóng Hoài

đi lặng lẽ trong đêm. Tựa lưng nàng thở dài.

Khu vườn dừa không bóng người. Rừng mù u tĩnh mịch. Hương mù u thoang thoảng. Hoa mù u trắng rụng đầy trên đất. Tựa lưng vào gốc dừa Hoài cười nhìn Tiên Sa đang bước trên con đường mòn. Mang cây đàn trên vai nàng giống như một nhạc sĩ lang thang đi tìm cái hứng.

" Tiên Sa tính ra sớm mà phải nấu cơm trước khi đi..."

Hoài gật đầu mỉm cười. Tiên Sa lạ và khác ngày hôm qua. Hôm nay nàng mặc quần đen và hai lớp áo bà ba, bên trong màu trắng còn bên ngoài màu xanh. Điều khác lạ mà Hoài nhận ra ngay là nàng cũng mặc quần lót và áo xú cheng. Thấy Hoài chiếu tướng mình kỹ quá Tiên Sa cười.

" Tiên Sa sợ bị lạnh..."

" Phải hôn... Hay là Tiên Sa sợ Hoài làm ầu... Chịu thiệt đi..."

Tiên Sa cười vì giọng nói nhà quê của Hoài.

- Tiên Sa sợ Hoài làm ầu vì nếu Hoài làm ầu thời Tiên Sa cũng chịu thua. Vì vậy mà Tiên Sa phải giữ gìn được tới đâu hay tới đó...

" Tiên Sa đừng lo... Hoài hứa không làm ầu đâu..."

Lời hứa của Hoài làm Tiên Sa an tâm. Tuy mới

quen nhưng nàng biết Hoài rất trọng lời hứa của mình.

" Cám ơn Hoài... Tiên Sa biết Hoài là " *quân tử nhất ngôn* " "

" Quân tử nhất ngôn quân tử đại. Quân tử làm ầu mới là quân tử khôn... Tiên Sa biết câu đó không? "

" Hồng chịu đâu... Tiên Sa muốn Hoài là quân tử nhất ngôn..."

" Tiên Sa đem gì vậy? "

" Tiên Sa nấu cơm nếp với tôm khô mở hành cho hai đứa mình ăn. Hoài đói bụng chưa? "

" Chưa... Hoài đem cho Tiên Sa mấy tờ Tiểu Thuyết Thứ Bảy và Phong Hóa để Tiên Sa đọc đỡ buồn. Tiên Sa cứ giữ luôn không cần phải trả lại..."

" Sao vậy? "

" Hoài tặng cho Tiên Sa để làm kỷ niệm..."

" Hoài cho nhiều quá mà Tiên Sa không có gì cho Hoài hết..."

" Tiên Sa cho Hoài nhiều thứ lắm. Tiên Sa cho Hoài niềm vui. Cho nụ cười. Cho tình cảm của Tiên Sa. Đó là những thứ quý hơn tiền bạc..."

" Hoài cũng vậy..."

Hai đứa ngồi chung vóng đọc tờ Phong Hóa.

" Tiên Sa chắc chưa nghe tên Doãn Quốc Sỹ? "

" Là ai vậy Hoài..."

" Ông ta là một nhà văn di cư từ ngoài bắc vào Sài Gòn. Ông dạy việt văn của lớp Hoài..."

" Vậy hả... Ông dạy hay không Hoài? "

Hoài cười.

" Ông giảng bài thì không hay nhưng ông nói chuyện hay vô cùng..."

" Ông nói chuyện gì? "

" Ông nói chuyện ngoài bắc. Chuyện Việt Cộng. Chuyện của những người quốc gia đi theo kháng chiến để đánh tây. Chuyện cộng sản thủ tiêu các đảng viên của Quốc Dân Đảng, Đại Việt... Chuyện cộng sản phát động phong trào đấu tố sau khi chiếm được miền bắc. Ông nói nhiều chuyện lắm. Nhiều chuyện mà người miền nam của chúng mình không hề nghe biết. Ông nói cho cả lớp của anh nghe về sự ngây thơ của người miền nam khi tin tưởng vào những lời tuyên truyền xảo trá của cộng sản. Ông nói có một ngày nào đó người miền nam sẽ phải trả giá cho sự ngây thơ và sự tin tưởng này..."

Tiên Sa nhìn Hoài với cái nhìn là lạ nhưng Hoài không để ý vì đang mải mê nhìn những bông mù u rơi lả tả.

" Thật ra lúc đầu Doãn Quốc Sỹ không phải là một giáo sư thực thụ của trường. Cô giáo sư việt văn của lớp anh có bầu sắp sanh nên trường muốn ông dạy thế. Không dạy theo chương trình của trường mà ông nói về văn chương lãng mạn thời tiền chiến nhiều hơn. Ông kể cho tụi này nghe về T. T. Kh, Xuân Diệu, Nhất Linh, Khái, Hoàng Đạo, Hữu Loan, Lưu Trọng Lư, Vũ Hoàng Chương, Đinh Hùng, Huy Cận, Thâm Tâm..."

" Tiên Sa ước gì mình được học ở Sài Gòn. Được nghe ông Doãn Quốc Sỹ nói chuyện. Trường của Tiên Sa không có ông văn sĩ nào còn học trò thời nhà quê thấy bà..."

Hoài cười khi nghe Tiên Sa chê người khác nhà quê. Thấy Hoài cười Tiên Sa nói chừa.

" Tiên Sa cũng nhà quê nhưng..."

" Hoài biết... Tiên Sa ít nhà quê hơn... Tiên Sa không có tư tưởng nhà quê..."

" Hoài biết thi sĩ Đinh Hùng không Hoài? "

" Biết tên nhưng chưa gặp mặt... Thầy Sỹ hứa là sẽ dẫn tụi anh đi gặp thi sĩ Đinh Hùng nhưng ông nghĩ dạy thành ra... Ông nói về Đinh Hùng nhiều lắm... Tiên Sa thuộc bài Kỳ Nữ không? "

" Biết... Phải bài thơ này hông..."

*Ta thường có những buổi sầu ghê gớm
Ở bên em ôi biển sắc rừng hương
Em đến đây như đến tự thiên đường...*

Hoài nhìn Tiên Sa với nhiều ngạc nhiên.

" Làm sao mà Tiên Sa thuộc nhiều thơ vậy? "

Tựa đầu vào vai Hoài, Tiên Sa cười.

" Tiên Sa có con nhỏ bạn học cùng lớp. Chị của nó học sư phạm trên Sài Gòn. Bà chị nó cũng văn nghệ nên mới sưu tầm thơ của các thi sĩ rồi gửi cho nó..."

" Hoài thích thơ Đinh Hùng nhất là bài Kỳ Nữ. Trong đó có một câu Hoài thích nhất là câu " *Ta gần em mê từng ngón bàn chân...*"

Vừa nói Hoài vừa cười cười và ngó bàn chân của Tiên Sa khiến cho nàng phải rụt chân lại dấu vào lòng của mình.

" Chân của Tiên Sa dính sinh hôi lắm. Hoài hồng có mê đâu..."

" Sao Tiên Sa biết Hoài hồng mê. Tiên Sa biết mấy câu ca dao này không..."

Trúc xinh trúc mọc bờ ao

Em xinh em thử ào ào cũng xinh

Trúc xinh trúc mọc đầu đình

Em xinh em đứng dưới sinh cũng xinh

Trúc xinh trúc đứng một mình

Em xinh cái bụng chình ình cũng xinh..."

Tiên Sa ré lên cười. Đưa tay áo lau nước mắt nàng hỏi.

"Hoài có làm thơ không?"

"Có..."

"Hoài ngâm cho Tiên Sa nghe đi..."

"Thơ của Hoài đọc thời được chứ ngâm không được..."

"Thì Hoài đọc cũng được..."

"Tiên Sa không thích thơ của Hoài đâu..."

"Hoài không đọc cho Tiên Sa nghe thì làm sao Hoài biết người ta thích hay không thích. Đi... Đọc đi Hoài... Hoài giỏi rồi Tiên Sa thưởng cho..."

Hoài cười gật đầu.

"Trước khi đọc Hoài kể cho Tiên Sa chuyện về bài thơ này. Hoài có người bạn học trên Hoài hai lớp. Xem bài thơ anh ta bảo hay và sẽ đăng vào đặc san xuân của trường. Nhưng khi đem cho ông giám học kiểm soát thời ông bắt phải bỏ ra không được đăng.

Đang là trưởng ban văn nghệ của trường nên anh ta không chịu thua. Trên đường đem tới nhà in anh ta trao bài thơ của Hoài vào. In xong ban giám thị của trường mới té ngựa ra nhưng chuyện đã lỡ rồi nên phải bám bụng cho học sinh đem bán ở các trường khác. Nhưng không ngờ bài thơ lại nổi tiếng và được học sinh ưa chuộng đồng thời báo cũng bán chạy hơn tôm tươi. Cô giáo văn chương lớp đệ nhị của trường khi xem xong mới phê bình một câu xanh dờn...

Hoài ngừng lại nhìn Tiên Sa cười.

" Câu gì Hoài..."

Tiên Sa hỏi.

" Tác giả không điên nhưng thơ điên ". Còn cô giáo dạy viết văn của Hoài thời phê bình nhẹ hơn: " Ý tưởng mới lạ. Ngôn từ độc đáo ". Tiên Sa sẵn sàng chưa? "

" Tại sao Hoài hỏi Tiên Sa sẵn sàng chưa? "

" Hoài sợ Tiên Sa xỉu..."

" Nếu có xỉu Tiên Sa sẽ ngã vào lòng Hoài chịu hôn..."

Hoài cười cất giọng ngâm nga.

- Một buổi trưa mùa hạ

*Một mình vào sở thú
Đứng nhìn con gấu chó
Tôi thấy tôi giống nó...*

Tiên Sa ngả lăn ra vông cười sặc sụa. Nàng cười tới độ mặt đỏ lên và nước mắt ứa ra.

*- Một buổi chiều mùa thu
Một mình vào sở thú
Đứng nhìn con cọp đực
Tôi thấy nó giống tôi*

*Một buổi tối mùa đông
Vào sở thú hút thuốc
Đứng nhìn con sư tử
Tôi thấy tôi giống nó*

*Một buổi sáng mùa xuân
Một mình vào sở thú
tôi thấy tôi ngồi trong chuồng khỉ
giữa con khỉ đột có râu*

khí cái vú xệ

khí già mang kính suy tư

Tôi thấy tôi khóc tôi cười

tôi làm tình với con khi nhỏ

Như không còn kèm hãm được Tiên Sa úp mặt vào ngực Hoài cười sặc sụa. Lát sau nàng mới thôi cười rồi đưa tay áo lau nước mắt.

" Hoài chép cho Tiên Sa bài thơ này nghe. Tiên Sa đem lên trường khoe với mấy anh con trai cùng lớp. Phải làm thơ như Hoài của Tiên Sa nè. Chứ không như họ làm thơ... Cái gì mà con cóc trong hang con cóc nhảy ra. Con cóc ngồi đó con cóc nhảy đi. Hoặ như là Vân Tiên công mẹ chạy ra. Đụng phải cột nhà công mẹ chạy vô. Vân Tiên công mẹ chạy vô. Đạp bãi cút gà công mẹ chạy ra..."

Hai đứa cùng rú ra cười vì mấy câu thơ này.

" Hoài..."

" Dạ..."

" Tiên Sa yêu Hoài..."

Đây là lần đầu tiên Tiên Sa nói tiếng *yêu*. Dường như hơi thẹn thùng nàng cúi đầu vào ngực bạn như tìm một chỗ nào bình yên. Tựa đầu vào ngực Hoài nàng ngửi được mùi hương đặc biệt làm xôn xao ý

ngĩ, rẩy run tâm hồn và làm nhịp đập của trái tim nhanh hơn, mạnh hơn.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa gọi thầm tên người bạn tình trong trí não. Không gian ngừng lặng. Gió thổi. Hoa mù u rơi. Hương mù u nổi trôi. Quyện vào tóc, mắt môi của nàng. Như đôi môi nồng ấm chắt ngát đam mê của Hoài đang vờn trên tóc, trên gáy, trên cổ khiến cho nàng cảm thấy mình tan loãng thành mây bông bồng trôi về nơi nào mơ hồ. Tĩnh lặng. Không có phiên muộn trần gian.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Mình dậy đi... Ngồi đây một chút nữa là có chuyện..."

" Chuyện gì? "

" Chuyện Hoài làm ầu..."

" Hoài mà dám làm ầu..."

Hoài cù lét khiến cho Tiên Sa phải ngồi dậy.

" Nước ròng cạn mình đi câu cá bóng dứa nghe Hoài..."

Hai đứa chỉ có một cần câu. Tiên Sa muốn câu mà sợ con trùng nên Hoài phải làm mồi. Nàng sợ đụng vào cái da mềm mềm và nhờn nhớt của con trùng.

Nàng reo hò một cách hồn nhiên khi thấy con cá bóng dứa ngậm mồi không chịu thả ra dù đang giãy giụa trên bờ.

" Cá bóng dứa tham ăn quá hả Tiên Sa..."

" Nó giống Hoài đó..."

" Hoài đâu có tham ăn..."

" Hồng có tham ăn sao cứ mỗi lần mình gặp nhau Hoài cứ đòi ăn hoài vậy..."

Hoài cười cười nhìn Tiên Sa từ trên đầu xuống dưới chân, từ tay trái sang tay mặt như tìm kiếm cái gì.

" Hoài nhìn cái gì trên người của Tiên Sa đây? Hoài kiếm cái gì đây? "

Thấy Hoài nhìn lom lom vào ngực của mình Tiên Sa chợt hiểu cái ý bóng gió xa xôi của Hoài. Mặt đỏ rần lên nàng dùng dằng..

" Mắc dịch... Hoài kỳ ghê... Hồng chơi với Hoài nữa... Hoài... Cá... Con cá..."

Tiên Sa reo vui khi giật lên bờ con cá bóng dứa lớn bằng ngón chân cái. Con cá mập và da trắng với hai con mắt tròn đen thui thật ngộ nghĩnh.

" Con cá dễ thương quá hả Hoài... Thôi Tiên Sa không ăn thịt nó đâu... Tội nghiệp nó quá... Hoài thả nó đi và bảo nó đừng ăn mồi của Tiên Sa..."

Chậm chạp gỡ con cá bóng dứa ra khỏi môi Hoài cười nói.

" Cá ơi chị Tiên Sa thương em lắm... Chị Tiên Sa thả em ra và năn nỉ em đừng cắn câu của chị nữa. Chị Tiên Sa không thích em cắn câu của chị đâu... Em đi đi để anh cắn câu của chị Tiên Sa dùm em..."

Tiên Sa ré lên cười vì câu nói đùa kỳ cục của Hoài.

" Mệt quá... Hoài làm Tiên Sa cười muốn xỉu luôn... Mình về ăn cơm Hoài... Tiên Sa đói bụng rồi..."

Hai đứa trở lại rừng mù u. Tiên Sa mở bọc cơm nếp ra. Mùi hành cháy với tôm khô thơm và béo ngậy.

" Tiên Sa biết Hoài thích ăn nếp..."

" Sao Tiên Sa biết. Hoài đâu có nói..."

" Tiên Sa hỏi ngoại..."

" Ngoại của ai? "

Hoài cố tình hỏi khó nhưng Tiên Sa vui vẻ và tự nhiên trả lời.

" Ngoại của Hoài với Tiên Sa. Mai một hai đứa mình lấy nhau thì ngoại của Hoài cũng như ngoại của Tiên Sa..."

Hoài cười khi nghe người bạn tình vẽ vờ tương lai.

" Mai Tiên Sa có làm gì không? "

" Chắc không. Mốt dữa mới ráo lặn... Lúc đó Tiên Sa mới phụ má..."

" Mai Tiên Sa lên nhà ngoại để Hoài kèm toán cho... Hoài có đem theo mấy cuốn sách toán của lớp đệ tứ và luyện thi trung học... Gạo hết mấy cuốn đó bảo đảm Tiên Sa sẽ đậu bình thứ..."

" Dạ..."

Tiên Sa cười nhìn Hoài. Tiếng dạ của nàng ngoan hiền và êm đềm như dòng sông Ba Lai.

" Hay là ăn xong mình về nhà ngoại..."

" Dạ... Hoài tính sao Tiên Sa cũng chịu..."

Ăn xong hai đứa thu dọn thật nhanh rồi theo đường tắt về nhà ngoại. Bà không có ở nhà. Hoài bày mấy cuốn sách luyện thi lên bàn. Nào hình học. Nào đại số với phương trình bậc nhất. Lầm bầm giây lát Tiên Sa thở khì.

" Khó quá Hoài ơi..."

Hoài an ủi.

" Coi vậy chứ cũng không khó lắm đâu. Nếu Tiên Sa hiểu được căn bản và phương thức giải phương trình thời Tiên Sa sẽ thấy nó dễ hơn..."

Học thầy không tày học bạn. May mắn có một người bạn tận tâm chỉ dẫn Tiên Sa bắt đầu học được

cái căn bản của chương trình lớp đệ tứ và luyện thi trung học. Một điều mà Tiên Sa nhận thấy là Hoài rất kiên nhẫn và khôn khéo khi kèm học. Hoài không cau có, gắt gỏng mà vui vẻ và sung sướng, xem như đó là một vinh hạnh được giúp đỡ người mình yêu thương.

Trừ lúc bận bịu phải phụ má Tiên Sa đều đặn tới nhà ngoại để luyện thi trung học. Thấm thoát đầu tháng tám. Hiểu rằng không còn nhiều thời giờ cho nhau nên ngoài việc học hai đứa quần quít không rời. Hai đứa cũng không đi đâu xa ngoài khu rừng mù u hoặc ngôi nhà sau của ngoại mà hai đứa đặt tên là Nhà Chúng Minh. Tình cảm của hai đứa cũng theo nỗi say mê âm nhạc và thi văn làm đầy tâm hồn. Làm chín thương nhớ. Làm như tình cảm. Tiên Sa cũng không còn mắc cỡ và giữ gìn cẩn thận như lúc trước. Nàng sung sướng đón nhận tình yêu như là một ân sủng hiếm quý mà trời ban cho mình. Chỉ khi nào Hoài quá ư nồng nhiệt nàng mới ôn nhu khuyên bảo và dịu dàng từ khước. Sự ôn thuận và dịu dàng của nàng khiến cho Hoài thêm kính phục và thương nàng nhiều hơn nữa

Trung tuần tháng tám hai đứa sửa soạn lên đường. Hoài cũng không có gì bận rộn lắm. Anh chỉ có cái valy nhỏ đựng ba bộ quần áo, mấy cuốn tiểu thuyết và đồ dùng lặt vặt. Anh cho Tiên Sa hết sách học của mình vì nàng cần dùng nó nhiều hơn. Đêm

cúi cùng hai đứa ngồi bên nhau trên thân cây dừa cạnh con rạch nhỏ trước nhà của Tiên Sa. Hai đứa không nói với nhau nhiều như thường lệ. Hai đứa cũng ít hôn nhau. Chỉ có sự im lặng và cái nắm tay không rời.

" Hoài nhớ viết thư cho Tiên Sa nha..."

" Ừ... Hoài sẽ viết cho Tiên Sa mỗi ngày một lá thư... Tiên Sa nhớ tập đàn nha..."

" Đừng... Như thế Hoài còn thì giờ đâu mà học... Tiên Sa cũng sẽ viết thư cho Hoài... Muốn lên Sài Gòn chơi với Hoài mà chắc không có tiền. Má than lúc này mắc mỏ lắm... Cái gì cũng mắc hết trơn nhất là việc học của Tiên Sa..."

Hoài thở dài biết mình không thể giúp được Tiên Sa. Anh là cậu học trò mười sáu tuổi còn ăn bám gia đình.

" Thôi để khi nào có tiền Hoài sẽ xuống Bến Tre thăm Tiên Sa. Mà Tiên Sa có chịu chứa Hoài không? "

" Chịu... Tiên Sa sẽ nhường giường cho Hoài ngủ, cơm cho Hoài ăn..."

" Rồi Tiên Sa ngủ ở đâu? "

" Tiên Sa trải chiếu ngủ dưới đất..."

" Tiên Sa ráng học nghe chưa. Tiên Sa mà thi đậu

trung học thời nghỉ hè về Hoài sẽ có thưởng cho Tiên Sa..."

"Thưởng gì?"

Tiên Sa quay mặt. Hoài nhìn thấy ánh mắt long lanh mà u ẩn. Khuôn mặt hồn nhiên nhưng thấp thoáng lo nghĩ. Nụ cười trong sáng, ngây thơ song lại phảng phất buồn rầu.

"Đậu trung học rồi Tiên Sa có định học tú tài không?"

"Tiên Sa muốn nhưng chỉ sợ má không có tiền cho Tiên Sa lên Mỹ Tho hay Sài Gòn học..."

"Tiên Sa lên Sài Gòn ở nhà Hoài đâu có tốn nhiều tiền. Chỉ lo cơm ăn, sách vở và quần áo thôi... Nhà rộng lắm... Má cho mấy anh bạn anh của Hoài ở đông lắm..."

Hoài từ từ kể cho Tiên Sa nghe về cuộc sống của mình ở Sài Gòn.

"Nếu Tiên Sa có ý lên Sài Gòn thời Hoài sẽ thưa với má..."

"Mình còn một năm nữa mà... Từ từ Tiên Sa sẽ năn nỉ má..."

Sáng sớm má Tiên Sa và ngoại bơi xuồng đưa hai đứa lên Châu Thới rồi đón xe về Bến Tre. Ngồi cạnh nhau trên chiếc xe lôi cọt cạch Hoài nhìn khung

cảnh hai bên đường. Dường như có cái gì đổi khác mà trong lúc vội vàng và bận tâm về sự chia tay với Tiên Sa anh không nhận ra. Tiếng súng chọt nổ lên khiến cho Tiên Sa sợ hãi nắm chặt tay bạn. Có chút gì biến động trong không khí yên bình. Xuống xe lòi ở Lương Quới hai đứa đứng chờ xe lên Bến Tre. Ngồi cạnh nhau trong băng ghế chật Tiên Sa im lặng không nói gì hết. Nàng biết phút chia tay sắp tới. Xe qua Cầu Đúc. Mỹ Lồng. Tâm hồn cô học trò trường Phan Thanh Giản như gãy theo từng đoạn đường gồ ghề. Xe dừng nơi Kinh Giệt Sậy. Lòng cô gái làng Châu Bình như nước lao đao. Xe tới cầu Gò Đàn. Cầu Cá Lóc. Khuôn mặt hồn nhiên và tươi vui của Tiên Sa héo như những cánh hoa mù u mà Hoài đã cài lên mái tóc của nàng. Xe vòng theo bờ hồ. Đôi môi của Tiên Sa mấp máy như muốn nói lời tình tự mà nàng biết còn lâu lắm mới được nói cho Hoài nghe.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa gọi tên người bạn tình trong trầm lặng trí não. Bằng thông cảm tuyệt vời của tình yêu mâu nhiệm Hoài nghe được Tiên Sa gọi tên mình. Kể môi vào tai người bạn tình anh thì thầm.

" Hoài nhớ Tiên Sa..."

Tiên Sa mỉm cười. Giọng thì thầm của nàng nhẹ hơn cơn gió lướt trên mặt hồ Trúc Bạch nước xanh

rêu.

" Tiên Sa nhớ Hoài..."

Cuối cùng xe dừng bến. Hai đứa đi theo dòng người. Hai đứa phải trở về với đời sống mà ba tháng qua đã bị bỏ quên. Đứng trên lề đường nhìn Hoài thất thủ bước về phía bến xe đi Sài Gòn Tiên Sa không muốn khóc nhưng nước mắt chảy ra làm mờ đi hình bóng của người bạn mà nàng biết phải lâu lắm mới gặp lại.

5.

Thư gửi bưu điện đi chậm ngàn lần hơn rùa bò. Ba tháng. Mỗi tháng một lá thư. Hoài không nhận được lá thư nào của Tiên Sa. Lớp đệ tam là lớp ăn chơi nên Hoài cũng không phải vùi đầu vào sách vở. Anh có thời giờ để nhớ nhung. Viết thư. Soạn thảo một chương trình cho kỳ nghỉ hè sắp tới với Tiên Sa ở Châu Bình. Muốn được về quê ngoại nghỉ hè với Tiên Sa anh phải có tiền. Nhiều đam mê, mơ mộng và lãng mạn cho nên anh không thích nói tới tiền. Không có tiền thời không gặp Tiên Sa. Giản dị lắm.

Nhưng thực hành lại khó khăn đối với một cậu học trò nghèo. Hoài muốn đi làm. Nhưng làm gì? Đâu có việc làm dành cho một thanh niên chưa bao giờ làm việc.

Lù khù có ông cù độ mạng. Hoài tìm được một việc làm thích thú nhờ thằng bạn thân cùng lớp là Khang. Má của Khang là chủ bút của một nhật báo ở Sài Gòn. Ngoài chuyện viết văn bà còn phụ trách thêm mục Gỡ Rối Tư Lòng. Vì bề bộn công việc bà mượn Khang và Hoài đọc những lá thư của độc giả gửi về rồi theo đó mà trả lời qua sự cố vấn của bà. Mỗi bài viết bà trả năm đồng. Mới đầu bà còn cố vấn nhưng sau mấy tháng bà để cho hai đứa tự do muốn viết gì thời viết miễn theo đúng nội qui. Công việc nhàn hạ lại thích hợp với khả năng của mình cho nên Hoài làm việc rất siêng năng và cần mẫn khiến cho má của Khang rất vui lòng và tin tưởng. Tất cả số tiền viết báo được Hoài bỏ ống cho kỳ nghỉ hè năm nay.

Khoảng giữa tháng chạp Hoài nhận được lá thư nhàu nát và cũ kỹ của Tiên Sa.

" Hoài thương...

Tiên Sa nhận được lá thư đề ngày 15 tháng 11 của Hoài. Trong thư Hoài nói là đã viết cho Tiên Sa ba lá thư. Như vậy hai lá thư kia đã bị thất lạc hay chuột gặm rồi. Nhớ Hoài nhiều lắm Hoài ơi... Thương Hoài

nhều lắm Hoài ơi... Nhưng Tiên Sa cố gắng quên để chú tâm vào chuyện học hành. Tiên Sa phải thi đậu trung học năm nay thời mới có nhiều hy vọng má lo cho đi học thêm. Tiên Sa muốn đi lên Sài Gòn học nhưng chuyện này mong manh lắm. Gia đình của Tiên Sa nghèo quá. Hoa lợi của miếng vườn dứa nhỏ không đủ cung cấp cho Tiên Sa sống ở một nơi mắc mỏ như Sài Gòn. Tiên Sa nghe phong phanh là trường Phan Thanh Giản sẽ có thêm lớp đệ tam vào năm tới. Nếu chuyện này xảy ra thời Tiên Sa sẽ học ở đây và chuyện đoàn tụ của mình sẽ không xảy ra cho tới khi Tiên Sa đậu tú tài và thi vào trường đại học sư phạm ở Sài Gòn. Tội mình còn trẻ cho nên có phải đợi chờ năm bảy năm nữa cũng không trễ phải không Hoài. Tiên Sa muốn làm cô giáo, muốn có tương lai để nuôi nấng con cái nên người và nếu lỡ Hoài có chết đi Tiên Sa cũng có thể sống một mình để nuôi con. Tiên Sa không muốn Hoài chết nhưng trong thời buổi chiến tranh này Hoài cũng như bao thanh niên khác phải đi lính để bảo vệ tự do cho đất nước và dân tộc. Nhờ bạn cùng trường của Tiên Sa có ông anh đi lính biệt động quân vừa chết trận tuần qua khiến cho tội này buồn ghê.

Nghe tin Hoài làm báo Tiên Sa mừng và hãnh diện lắm. Tiên Sa đem khoe mấy đứa bạn khiến cho đứa nào cũng muốn được hân hạnh chiêm ngưỡng dung nhan của Hoài. Tiên Sa đem bài thơ " *một buổi*

trưa mùa hạ. một mình vào sở thú. Đứng nhìn con gấu chó. Tôi thấy tôi giống nó..." cho mọi người xem. Ai ai cũng thích, cũng phục và cũng sợ Hoài. Ông thầy viết văn của Tiên Sa cũng đọc nữa. Sau khi đọc xong ông nói ông thích nhất câu cuối cùng: " tôi thấy tôi trần truồng đứng giữa bầy dã thú...". Khi nào Hoài về Bến Tre Tiên Sa sẽ giới thiệu Hoài với ông ta để hai người nói chuyện thi thơ. Ông ta còn trẻ khoảng hai mươi lăm. Ông ta có vẻ thích Tiên Sa. Hoài đừng ghen nghe. Tiên Sa thương Hoài và không có điều gì để làm cho Tiên Sa hết " yêu " Hoài. Hoài là chủ nhân ông của trái tim của cô gái làng Châu Bình này. Cho dù vật có đổi, sao có dời, hình ảnh Hoài sẽ ở mãi trong tâm hồn Tiên Sa như là một hằng cữu. Hôm qua thứ bảy Tiên Sa được nhờ bạn bao đi ăn kem ở chợ. Trên đường về ngang qua sở thú bỏ hoang Tiên Sa chợt nhớ tới Hoài. Nhớ vô cùng Hoài ơi. Nhớ ánh mắt. Nhớ nụ cười. Nhớ môi hôn dính bùn. Nhớ giọng nói ngọt ngào hơn đường mía lau. Nhớ tiếng cười dòn hơn bánh tráng Mỹ Lồng hay bánh phồng Sơn Đốc. Nhớ bàn tay đập dừa khô của Hoài. Má nhấc Hoài hoài. Hỏi thăm Hoài mạnh không. Có thêm cô bồ nào không. Tiên Sa cười nói với má là Hoài không dám có bồ mới đâu. Hoài mà có bồ là Tiên Sa nhéo Hoài liền. Sợ chưa Hoài...

Sắp tới tết rồi Hoài ơi. Trường sẽ đóng cửa một tuần lễ và Tiên Sa sẽ về Châu Bình ăn tết với gia

đình. Phải chi có Hoài thời vui biết mấy. À quên chưa nói cho Hoài biết là nhờ Hoài kèm toán mà bây giờ Tiên Sa trở thành " *một cây toán* " của lớp. Mấy nhỏ bạn trợn mắt khi thấy Tiên Sa lên bảng giải phương trình dễ hơn ăn cà lem. Tụi nó đứa nào cũng mong được diện kiến " *người tình Tiên Sa* ". Mấy nhỏ bạn đặt tên cho Hoài đó chứ Tiên Sa không có đặt đâu. Tụi nó tò mò muốn biết Hoài đã viết gì cho Tiên Sa nên làm áp lực bắt Tiên Sa phải trình lá thư của Hoài cho tụi nó đọc. Đứa nào cũng mê mẩn tâm thần và đều đồng ý là Hoài xứng đôi với Tiên Sa lắm. Hoài nở mũi lớn chưa...

Trong thư Hoài nói là sẽ mua quà tặng thi đậu trung học cho Tiên Sa. Hoài đừng mua làm chi cho tốn tiền. Tiên Sa không cần quà đâu. Tiên Sa chỉ cần Hoài. Có Hoài bên cạnh là đủ rồi.

Thư cũng dài mà Tiên Sa cũng mỏi tay nên hẹn Hoài thư sau... Thương Hoài. Nhớ Hoài..."

Hoài gấp lá thư lại. Con rạch trước nhà như mờ đi trong màn nước mắt. Phải năm sáu tháng nữa anh mới được gặp Tiên Sa. Tên của người học trò tỉnh lý như một réo gọi, thúc hối và gọi mời. Mấy tháng nay anh sống như một người mỗi ngày héo dần thêm vì thương nhớ, chờ đợi tới mỗi mòn. Lớp Lý Hóa. Giờ Vạn Vật. Nhặt nhéo như nước trà để lâu ngày. Giờ sinh ngữ buồn tênh. Giờ hội họa nhàm chán. Mấy đứa rủ nhau đi ăn chè đậu đỏ bánh lọt. Giờ công

dân với ông thầy nghiêm khắc. Ông giảng bài như đọc kinh khiến cho thằng Thành ngủ gục. Thằng Khang ngồi viết thư tình cho em. Tuổi mới lớn của Hoài là những háo hức, nhiều thay đổi. Chiến tranh dù không xảy ra ở tại thủ đô song vẫn là một hiện hữu. Được nghe từ radio. Được biết bằng những dòng phân ưu, chia buồn trên báo. Dân Sài Gòn biết tới chiến tranh bằng hình ảnh của người lính trẻ trở về từ nơi chiến trận với bộ kaki màu xanh hay rằn ri. Với xe tuần tiễu chạy trong thành phố. Với tiếng còi hụ giới nghiêm. Chiến tranh chưa ở trước mặt đối với lớp người trẻ như Hoài nhưng chiến tranh vẫn hiện diện khi Hoài nghe anh của mình nói tới chuyện tình nguyện vào trường võ bị Đà Lạt. Hoài chỉ nghe mà không có ý kiến vì đang bận bịu với những lo âu vặt vãnh của mình. Anh đang lao đao với tình yêu. Vé xe đò từ đây về Bến Tre ba chục. Hai chục xài lặt vặt. Vé trở về ba chục. Hoài phải có một trăm mới đi thăm Tiên Sa được.

Tờ mờ sáng thứ sáu Hoài có mặt trên chuyến xe đò hiệu Á Đông từ Sài Gòn về Bến Tre. Anh đã cúp cua ngày thứ sáu. Lúc tan trường ngày thứ năm anh đã dặn dò thằng bạn thân làm trưởng lớp về chuyện anh cúp cua đi thăm bồ. Nó vui vẻ bảo đảm là anh vẫn có mặt trong lớp. Xe ra Bình Chánh. Lòng Hoài xôn xao. Xe dừng nơi cầu Bến Lức. Hoài cần nhằn tại sao người ta không làm cái cầu chạy hai chiều. Xe lại

dừng ở Long An. Hoài ước mình sinh ra trong gia đình giàu sang có xe hơi nhà để đi cho lạ. Xe vào Trung Lương, chạy như bò xuyên qua thành phố Mỹ Tho rồi dừng nơi bến bắc Rạch Miếu. Sông Mỹ Tho mênh mông ì ầm sóng vỗ không như Ba Lai của Tiên Sa hiền hòa và nhu thuận. Lục bình trôi phăng phăng ra biển. Hoài thấy nhớ Tiên Sa vô cùng dù anh sẽ gặp lại nàng chỉ trong tiếng đồng hồ nữa. Hành khách lục tục lên. Chiếc xe đồ chạy nhanh trên con đường quen thuộc. Trúc Giang. Không biết ai đã đặt một cái tên lạ và đẹp. Có Bến Tre thời phải có Trúc Giang. Bởi vì tre phải gắn bó với trúc. Như vợ với chồng. Như cha với mẹ.

Xe dừng bến. Hoài hỏi thăm ông đạp xích lô. Với năm đồng ông ta sẽ chở Hoài tới tận nhà của Tiên Sa đang trọ học.

" Đó đó cậu. Cái nhà cửa màu xanh đó... Có mấy cô ở dưới quê lên tỉnh học đó cậu..."

Đứng trước khung cửa màu xanh Hoài nghe tim đập thình thịch. Rủi Tiên Sa đi về quê thời làm sao. Hoài bậm môi gõ cửa. Tiếng chốt cửa kêu rồi cánh cửa mở phân nửa. Khuôn mặt của một cô gái hiện ra.

" Xin lỗi anh kiếm ai đây? "

" Thưa chị tôi tên Hoài... Tôi kiếm Tiên Sa..."

Hoài thấy đôi mắt tròn và sáng của cô gái tròn

hơn, sáng hơn vì ngạc nhiên.

" Tiên Sa... Tiên Sa... Người tình Tiên Sa ở đây nè..."

" Cái gì vậy... Cái gì mà la làng vậy Hạnh..."

Giọng nói của cô gái lúc này thấp xuống.

" Hoài... Ông bồ của Tiên Sa đang đứng ngoài cửa kia... Nó đâu rồi..."

" Nó đang phơi quần áo... Để tao kêu nó..."

Tiên Sa đứng đó. Quần đen. Áo cánh trắng để lộ hai cánh tay trần. Khuôn mặt. Đôi mắt. Nụ cười.

" Hoài..."

Tiếng gọi reo vui mừng rở. Hai đứa nhìn nhau. Tiên Sa cười với Hoài. Bàn tay của nàng giơ ra cho Hoài nắm được nửa chừng chợt buông xuống vì hai nhỏ bạn đang chiếu tướng.

" Đây là Hoài... Còn nhỏ này là Hạnh..."

Tiên Sa chỉ vào cô gái đã mở cửa cho Hoài.

" Còn đây là Hương..."

Tiên Sa chỉ vào cô gái cao và có lẽ lớn tuổi nhất.

" Tôi hân hạnh được gặp Hương và Hạnh..."

Hương cười.

" Anh Hoài làm thơ hay lắm mà viết thư tình còn

số dách hơn nữa... Xin lỗi anh nha. Tại bài thơ của anh đó..."

Hạnh xen vào.

" Anh có làm thêm bài thơ nào nữa không đọc cho tụi này nghe với..."

Hoài liếc nhanh Tiên Sa như hỏi ý. Thấy nàng nhẹ gật đầu anh cười.

" Tối nay tôi sẽ đọc cho hai chị nghe vài bài thơ..."

Tiên Sa cười nhìn Hoài.

" Tụi này có bàn với nhau là nếu Hoài xuống Bến Tre thăm Tiên Sa thời tụi này sẽ tổ chức một đêm văn nghệ bỏ túi. Nay tự đứng Hoài xuống..."

" Đúng rồi... Bây giờ Hương tính như thế này. Hương lo đi mời mấy người bạn. Còn Hạnh đi mua bánh kẹo. Phần Tiên Sa thời tiếp anh Hoài. Hai người tự do tâm tình cho đã đi rồi tối nay anh Hoài là thượng khách của thi văn đoàn Hàm Luông của trường Phan Thanh Giản Bến Tre..."

Hạnh và Hương bỏ đi. Hoài thì thăm.

" Tiên Sa..."

Giọng nói của Tiên Sa nhẹ như hơi thở.

" Dạ..."

Hoài nghe tâm hồn của mình bình yên và êm ả

khi nghe tiếng dạ ngoan hiền của Tiên Sa.

" Tiên Sa nhớ Hoài..."

" Hoài nhớ Tiên Sa..."

Hoài hôn nhẹ lên tóc Tiên Sa. Cô học trò Trúc Giang mừng vui đón nhận nụ hôn này.

" Tiên Sa nhớ hoài rồi Tiên Sa làm gì? "

" Tiên Sa khóc sưng cả mắt..."

Tiên Sa dụi đầu vào ngực bạn. Hoài ôm nhẹ bờ vai gầy của Tiên Sa. Nàng ngước lên nhìn anh mỉm cười. Hoài cảm thấy lòng bình yên và thanh thản. Dù quen nhau. Yêu nhau không lâu. Dù vẫn còn những rẩy run của tay nắm tay nhưng anh cảm nhận tình yêu của hai đứa tiến tới sự cảm thông toàn diện. Chỉ bằng tia nhìn thăm thẳm chiếu rọi thời gian và không gian hai đứa nói với nhau nhiều hơn ngôn từ của thiên hạ...

" Chừng nào Hoài về? "

" Không biết... Ở lại đây luôn Tiên Sa chịu không...? "

" Chịu..."

" Tiên Sa nuôi cơm nghe. Hoài ăn nhiều lắm đó..."

" Hoài ốm đâu có ăn nhiều..."

" Ừ Hoài không có ăn nhiều mà..."

Dứt lời Hoài nhìn bạn đăm đăm. Hiểu cái ý của Hoài Tiên Sa đỏ mặt.

"Đừng có ầu nghe... Mấy nhỏ bạn thấy nó cười chết..."

Tuy nói vậy nhưng Tiên Sa cũng hôn nhẹ vào má của người bạn tình.

"Tiên Sa đi nấu cơm... Hoài muốn ăn gì Tiên Sa nấu cho Hoài ăn?"

"Gì cũng được... Nước mắm kho quẹt cũng được. Có Tiên Sa bên cạnh Hoài nhịn ăn ba ngày cũng còn no..."

"Xạo... Hoài biết nhóm lửa không?"

"Tiên Sa vo gạo đi. Để Hoài nhóm lửa cho..."

Lửa miếng gạo dừa cháy nóng hực. Tiên Sa tròn mắt khi thấy Hoài làm cá một cách thành thạo và mau lẹ. Chừng nửa giờ sau Hương và Hạnh trở về. Bữa cơm được Tiên Sa dọn ra với cá bóng dừa kho tiêu và đọt lang luộc. Tuy nhiên Hoài ăn ngon và ăn nhiều. Thấy nồi cơm sạch bóng không còn miếng nào ngay cả cơm cháy Hoài cười với Tiên Sa.

"Thấy hôn... Hoài mà ở lại đây là Tiên Sa nuôi cơm không nổi đâu..."

Trời chưa tối mà mọi người đông đủ. Bảy người kể cả Hoài. Ba trai và bốn gái ngồi quây quần trên

hai chiếc chiếu trải ở sân sau. Chung quanh vắng vẻ nên họ tha hồ cười nói mà không sợ phiền chòm xóm. Bánh kẹo thời có bánh in và kẹo dừa. Ở đây bánh in với kẹo dừa rẻ tiền nhất. Nước thời có nước trà với xá xí. Hoài phụ vào với mấy phong mè xừng và một thứ đặc biệt là ô mai. Cái này hết trước nhất vì được mọi người chiếu cố kỹ. Mọi người cười đùa trêu chọc lẫn nhau rồi bắt đầu vào chuyện văn chương. Hoài ngạc nhiên khi biết sinh hoạt của nhóm người này. Họ gặp nhau để làm thơ, viết văn, để thảo luận về các buổi sinh hoạt văn nghệ của trường hay bàn về chuyện in một đặc san kỷ niệm niên học cuối cùng của trung học đệ nhất cấp. Có người trong bọn họ vì gia cảnh sẽ phải thôi học. Có người sẽ thi vào trường sư phạm trung cấp để trở thành một người thầy giáo làng, quận hay tỉnh lỵ. Có người sẽ làm công chức. Có người sẽ đi lính. Tuy nhiên học sinh ở đây có cuộc sống khác hơn các học sinh Sài Gòn. Yên bình hơn. Lý tưởng hơn. Văn nghệ hơn. Dù Sài Gòn được mang tiếng là thủ đô văn hóa của nước Việt Nam Cộng Hoà. Thanh niên nam nữ ở đây chưa bị đầu độc bởi các trào lưu tư tưởng Tây Phương. Cái mà người ta gọi là đợt sóng mới, hiện sinh của Sartre. Cái mà người ta gọi là hippy. Thích nhạc ngoại quốc ồn ào. Thích rượu chè, xì ke, ngồi vỉa hè Lê Lợi và giết thời giờ bằng những giọt cà phê đen đặc. Đó là đám con nhà giàu ăn chơi nhờ tiền của cha mẹ. Đám con nhà quan quyền mặc

quần ống rộng, áo bó sát da, ngồi rung đùi uống bia bằng đồng tiền tham nhũng của cha, chạy áp phe của mẹ. Sài Gòn nhan nhãn đám thanh niên vô lý tưởng, mất quân bình giữa triết lý và lễ nghi á đông với tiện nghi vật chất của tây phương. Đêm nay ngồi cùng chiếu với mấy người bạn của Tiên Sa Hoài mới cảm nhận một điều là nông thôn và tỉnh lẻ mới chính là nơi mà người ta còn giữ được nhiều truyền thống cao quý và tốt đẹp của người Việt.

" Đêm nay tình cờ chúng ta có được một người bạn quý là anh Hoài, tác giả bài thơ mà các anh chị đã được đọc. Xin mời anh Hoài nói vài lời..."

Mỉm cười với Tiên Sa đang ngồi cạnh mình, Hoài hướng về Linh, trưởng ban văn nghệ của trường Phan Thanh Giản đồng thời cũng là trưởng thi văn đoàn Hàm Luông.

" Trước hết tôi xin cảm ơn Tiên Sa. Nhờ cô học sinh trường trung học Phan Thanh Giản Bến Tre này mà tôi mới gặp các anh chị. Tôi không cần phải nói nhiều về chuyện tình giữa tôi với Tiên Sa... Bài Dáng Thú mà anh chị đã đọc cũng chỉ là ngẫu hứng. Trước khi gặp Tiên Sa tôi có quen biết một nữ sinh Trưng Vương..."

Hoài hơi cười khi nắm ngón tay của Tiên Sa nhéo vào hông của mình.

" Gọi là quen nhưng tôi cũng biết đây là mối tình

vô vọng. Cô ta đẹp. Nhà cô ta giàu sang. Còn tôi nghèo. Nhà sàn vách ván. Trường Trưng Vương ở gần sở thú cho nên mỗi lần muốn gặp cô ta tôi phải đi qua sở thú. Một buổi trưa qua sở thú tôi đứng nơi chuồng khỉ thế là cái hứng nổ bùng..."

Quỳnh, cậu con trai có cái tên con gái và vóc dáng như thư sinh tham gia câu chuyện.

" Tôi có người anh bà con ở Sài Gòn học ban triết trường đại học văn khoa. Anh có mang về cho tôi mấy tờ Sáng Tạo, trong đó có nhiều bài thơ tự do lắm... Anh nói có rất nhiều thi sĩ hoặc sinh viên học sinh thích làm thơ tự do bởi vì nó dễ làm, không gò bó và câu thúc bởi luật lệ..."

" Anh Quỳnh nói em mới nhớ. Em có đọc bài thơ của Trần Dạ Từ..."

Thùy Dương, cô gái nhỏ tuổi nhất trong bọn nói. Mới đệ ngũ thôi nhưng cô bé là một trong những hoạt động viên hăng hái nhất. Dù không có làm thơ nhưng cô bé lại thích thơ, mê văn chương và âm nhạc. Cô bé là một người có tâm hồn nghệ sĩ.

Hoài uống ngụm nước trà nguội. Mùi hoa lái thoang thoảng. Anh hơi mỉm cười nhìn Tiên Sa đang ngồi sau lưng Hương đối diện với mình.

" Nghe Tiên Sa kể anh Hoài đàn và hát hay lắm..."

Hương lên tiếng. Hoài cười nhẹ nhìn Tiên Sa.

Hiểu ý nàng đưa cây đàn cho Hoài. Tiên Sa và Thùy Dương là hai cô gái mê nhạc nhất trong đám. Mười ngón tay của Hoài lướt nhẹ trên dây đàn. Âm thanh bật lên thánh thót như mưa rơi ngoài cửa sổ, như tiếng lá dừa rì rào. Giọng hát trầm, ấm cất lên.

*- Đêm nay thu sang cùng heo may
Đêm nay sương lam mờ chân mây
Thuyền ai lơ lững trôi xuôi dòng
Như nhớ thương ai chùng tơ lòng*

*Trong cây hơi thu cùng heo may
Vi vu qua muôn cảnh mơ say
Miền xa lời gió vang thông ngàn
Ai oán thương ai tàn mơ màng*

*Lướt theo chiều gió
Một con thuyền, theo trăng trong
Trôi trên sông Thương,
Nước chảy đôi dòng
Biết đâu bờ bến*

*Thuyền ơi thuyền trôi nơi đâu
Trên con sông Thương,
Nào ai biết nông sâu?
Nhớ khi chiều sương,
Cùng ai trắc ẩn tâm lòng.
Biết bao buồn thương,
Thuyền mơ buồn trôi xuôi dòng*

*Bến mơ dù thiết tha,
Thuyền ơi đừng chờ mong
Ánh trăng mờ chiếu,
Một con thuyền trong đêm thâu
Trên sông bao lá,
Thuyền mơ bến nơi đâu...*

" Anh Hoài làm thơ hay, nói chuyện hay mà đàn hát còn hay hơn bởi vậy Tiên Sa mê anh là phải..."

" Nói bậy à nghe... Ai mê hồi nào..."

Tiên Sa lên tiếng đính chính câu nói của Hạnh.

" Hồng có mê hả... Phải rồi hồng có mê mà ở đâu cũng có Hoài. Đi chợ mua đồ ăn cũng nhắc Hoài. Gạo vụn vật cũng có Hoài. Giải phương trình đại số

cũng Hoài. Hồng mê mà chữ Hoài bự tổ bố nằm
chình ình ở trang nhất cuốn sách luyện thi trung
học..."

" Hạnh kỳ quá... Nói làm chi mấy chuyện đó..."

Mọi người cười lớn. Hoài nhìn Tiên Sa nhưng
không thấy gì hết ngoại trừ mái tóc đen xỏa trên vai
áo bà ba màu mỡ gà.

" Tôi có một người quen học trường Võ Trường
Toản. Anh và tôi cùng cua một cô nữ sinh Trung
Vương. Đó là cô gái mà tôi đã nói lúc nãy. Tôi không
được cô gái này chú ý. Riêng anh may mắn hơn tôi
chút chút. Được trò chuyện, được cô ta mời đến nhà
và đi chơi nhiều lần. Rồi gia đình cô ta dời lên Đà
Lạt. Anh buồn lắm. Đêm đó anh và tôi làm thơ tặng
cô bạn gái trong đêm cuối cùng trước khi chia tay.
Người con gái của bài thơ này chỉ xuất hiện trong
một sát na nhưng là ngàn đời ở lại..."

- Còn một đêm nay thôi người ơi

Ngày mai người đã ra đi rồi

Đà Lạt phương ấy xa xôi lắm

Sài Gòn bơ vơ một mình tôi

Tiên Sa nghe giọng nói trầm ấm, thiết tha của

người bạn cất lên chơi vơi, quyện vào vùng khói sương mờ ảo của tình yêu.

*Nẻo thấp nẻo cao ai nhớ ai
Rồi đây ai thấp mắt đêm dài
Nhìn trăng đô thị vàng rưng lệ
Nhìn ánh sao rừng phai lãng phai*

Hoài nghe như có tiếng thở dài của ai đó. Hắt hiu phiến muộn. Tiếng thở dài của nhưng nhớ chín đỏ theo ngày tháng.

*Sài Gòn vào khuya mưa bão bùng
Người đi người có nhớ tôi không
Ngày mai mỗi kẻ phương trời thăm
Tôi nhớ tôi thương đến ngập lòng*

Tiên Sa cảm thấy lòng mình chùng xuống nhịp buồn đòi đoạn. Hoài ơi... Ở nơi đây cũng có mưa. Những cơn mưa buồn phố thị. Những giọt nước mưa phiến muộn, rả rích trên mái nhà lá. Làm ướt mắt Tiên Sa mỗi khi nhớ tới Hoài. Nhắc tên Hoài trong trí não. Ngồi trong lớp học. Đi bộ theo con

đường dọc bờ hồ Trúc Bạch. Hàng cây phượng chờ
vợ buồn.

*Người nói gì đi sao lặng im
Để cho hoang vắng lịm trong đêm
Ô kìa người nói gì đi chứ
Sao lại như là cứ thản nhiên*

*Còn một đêm nay thôi người ơi
Ngày mai người đã ra đi rồi
Đường về nẻo ấy xa xôi lắm
Sài Gòn bơ vơ một mình tôi...*

Tiên Sa không muốn khóc mà mắt cay và dòng nước nóng từ từ ứa ra làm nhạt nhòa hình bóng của người con trai tình cờ gặp gỡ nhưng sẽ ở lại trong hồn nàng suốt đời. Người con trai có giọng nói trầm ấm. Nụ cười thiết tha buồn. Tia nhìn dịu dàng như cơn gió của dòng sông Ba Lai.

" Bài thơ buồn quá. Em ước gì có ông bồ như anh này để ảnh làm thơ tình ướm át đọc cho mình nghe..."

Mọi người không ai cười vì câu nói nhiều lãng mạn của Thùy Dương. Dương như tâm hồn của họ

vẫn còn vương víu vì âm hưởng buồn của mấy câu thơ.

Quỳnh cười nhìn Hoài.

" Hồi nãy anh Hoài có nói câu " người con gái chỉ xuất hiện trong một sát na nhưng là một kiếp ở lại...". Quỳnh hỏi anh chữ " *sát na* " nghĩa là gì? "

" Đây cũng là thắc mắc của tôi..."

Linh phụ họa. Hoài cười khi đón ly nước từ tay của Tiên Sa.

" Sát na là một đơn vị đo lường thời gian trong triết lý Phật giáo. Có người định nghĩa sát na là một đơn vị thời gian ngắn nhất mà con người có thể đo lường được..."

" Thưa anh Hoài cái định nghĩa này rất mơ hồ..."

" Chị Hương nói đúng. Với cách định nghĩa như vậy sát na là một đơn vị không có giới hạn. Đây là chỗ thâm thúy của triết lý Phật giáo. Tây phương khi nói về thời gian thời phân chia ra hẳn hoi như giây, phút, giờ, ngày... Điều này thật tiện lợi nhưng không sâu sắc và thâm thúy và nhất là có giới hạn của nó. Sát na là đơn vị thời gian không có giới hạn. Nó có thể là một giây. Một phần mười giây hoặc gì gì chẳng nữa nhưng nó phải là đơn vị thời gian ngắn nhất mà con người có thể đo lường được. Mấy anh chị có ai theo đạo Phật? "

Bảy người thời ba người trả lời có là Linh, Hương và Thùy Dương. Còn Hạnh, Hoài và Tiên Sa không có đạo. Riêng Đăng theo đạo Công giáo.

" Nếu là Phật tử anh chị chắc nghe nói tới chữ kiếp. Nó là đơn vị thời gian dài nhất. Định nghĩa này thật mơ hồ và trừu tượng. Đã đành là dài nhưng dài bao lâu. Phật giáo giải thích về kiếp như thế này. Có một nàng tiên trên trời..."

Hoài ngừng lại nhìn Tiên Sa khiến cho mọi người cũng quay nhìn nàng vì họ tưởng Tiên Sa có liên quan tới lời nói của Hoài.

" Có một nàng tiên trên trời mỗi năm bay xuống trần thế dùng vạt áo dài của mình quét lên một tảng đá có chiều ngang dọc và cao là một cây số. Thời gian mà nàng tiên này dùng để quét tảng đá cho bằng với mặt đất được gọi là kiếp. Anh chị em thử tưởng tượng xem kiếp dài bao lâu..."

Quỳnh le lưỡi.

" Trời ơi nếu theo định nghĩa này thời một kiếp dài vô tận. Có lẽ mình đã chết mấy nghìn vạn năm rồi..."

Tiên Sa cười nhìn Hoài.

" Ông Nguyễn Công Trứ có hai câu thơ:

Kiếp sau xin chớ làm người

Làm cây thông đứng giữa trời mà reo...

Như vậy còn lâu lắm ổng mới được làm cây thông đứng giữa trời mà reo hả Hoài..."

" Tiên Sa nói đúng..."

Buổi gặp gỡ chấm dứt lúc 9 giờ. Mọi người lục tục ra về. Hương và Hạnh cũng rút vào buồng riêng nhường chỗ cho đôi bạn tự do tâm tình.

Đèn dầu leo lét. Tiếng muỗi vo ve. Hai đứa ngồi trước hàng ba. Tiên Sa tựa đầu vào vai Hoài.

" Hoài mệt không? "

" Không..."

Vuốt ve bàn tay người bạn Tiên Sa cười lặng lẽ trong bóng tối.

" Hoài ốm hơn lúc trước..."

" Tại nhớ Tiên Sa... Nhớ Tiên Sa không ăn được..."

" Tiên Sa còn nhớ Hoài nhiều hơn... Nhớ tới độ muốn lên xe đi Sài Gòn để gặp Hoài. May là hổng có tiền đi..."

" Nếu Hoài cho tiền Tiên Sa có đi thăm Hoài không? "

" Thôi Tiên Sa hổng lấy đâu. Hoài để dành tiền hè này về Châu Bình gặp Tiên Sa lâu hơn..."

" Hè năm nay Hoài sẽ đem theo xe đạp..."

" Chi vậy Hoài..."

" Để mình đi chơi... Hoài sẽ chờ Tiên Sa đi Ba Tri. Tiên Sa có tới Ba Tri chưa? "

" Chưa..."

" Còn Thạnh Phú..."

" Cũng chưa..."

" Tiên Sa học thi tới đâu rồi? "

" Cũng khá khá. Tiên Sa đã làm xong hết phần toán của cuốn sách luyện thi trung học của Hoài đưa cho. Tết này về nhà Tiên Sa sẽ năn nỉ má cho tiền mua sách khác..."

" Hoài có tiền... Sáng mai mình đi ra chợ để mua sách cho Tiên Sa..."

" Thôi... Tiên Sa hông có tiền trả lại cho Hoài đâu..."

" Gì mà thôi... Không có tiền thôi Tiên Sa làm bà nội trợ của Hoài để trừ nợ..."

Tiên Sa xoay người úp mặt vào ngực bạn. Hoài vòng tay ôm thân hình mềm ảm của cô học trò tỉnh nhỏ. Mùi hương mù u thoang thoảng quyện với mùi hương của thân thể người con gái trong trắng hình thành thứ mùi hương kỳ diệu làm cho Hoài như mê đắm và rung động.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

Tiên Sa ngược lên nhìn Hoài như đợi. Như chờ. Như mong muốn. Như ước ao. Hai khuôn mặt thật gần. Hơi thở nồng ấm rộn ràng. Tình yêu nổ bùng ra. Dịu êm như nước sông Ba Lai. Huyền hoặc như ánh trăng mười sáu. Ngọt ngào như nước dừa xiêm. Dòn như ổi sắp chín. Đầy hương hoa mù u nở trắng trong khu Vườn Đợi Chờ...

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thầm nhưng Hoài nghe được. Tiếng gọi tràn đầy thương yêu nhưng cũng là tiếng kêu của người con gái hồn nhiên sợ hãi một cái gì chưa sẵn sàng đón nhận. Tiên Sa mỉm cười nhìn người bạn cũng đang nhìn mình.

" Thôi mình vào nhà... Hoài sợ Tiên Sa bị lạnh..."

" Cám ơn Hoài..."

" Tiên Sa làm gì vậy? "

Hoài hỏi khi thấy Tiên Sa giăng mùng, trải chiếu trên đất rồi đặt hai cái gối và cái mền cũ.

" Giường chỉ đủ cho một đứa nằm. Tiên Sa không thể để Hoài ngủ dưới đất còn mình nằm trên giường cho nên hai đứa mình ăn chay nằm đất Hoài chịu không? "

" Chịu..."

Hai đứa nằm chung chiếu đắp chung mền và nắm tay nhau ngủ một giấc ngủ yên bình.

Sáng thức dậy sớm Hương mỉm cười khi thấy Hoài và Tiên Sa mỗi đứa quay mặt một hướng khác nhau nằm ngủ say sưa.

Chiều thứ bảy. Không có nhiều tiền nên hai đứa rủ nhau ra bờ sông Bến Tre đi bộ. Gió mát rượi. Dòng sông nước xanh lặng lẽ chảy. Hàng cây sao cao ngất. Mấy trái sao rơi xuống gặp gió quay tít như chong chóng rồi bay thật xa. Con đường im vắng và sạch sẽ. Dinh tỉnh trưởng cất trên gò đất cao. Hàng rào sắt bao quanh. Hoa giấy nở rộ. Chiếc xe bán cà rem cây rung chuông leng keng.

" Sau này có gia đình Tiên Sa thích ở đâu nhất? "

" Hoài thích ở đâu nhất? "

" Ở Đà Lạt... Hoài vẫn thường mơ ước khi lớn lên sẽ dạy học ở Đà Lạt. Có một ngôi nhà nhỏ trên đồi cao với vợ và ba đứa con. Sống một đời bình yên và lặng lẽ để viết văn làm thơ..."

" Tiên Sa cũng mơ như Hoài chỉ có điều khác là Tiên Sa mơ có ngôi nhà nhỏ bên dòng sông Ba Lai thôi. Đà Lạt chắc đẹp lắm hả Hoài? "

" Đẹp và thơ mộng. Người ta thường bảo là sứ sương mù. Tuy nhiên ở đâu cũng được miễn là có Tiên Sa bên cạnh..."

Nhìn quanh thấy không có ai Tiên Sa hôn nhanh vào má của bạn.

" Tiên Sa muốn ở gần ba má nhưng cũng tội nghiệp là Hoài sẽ không ở gần gia đình..."

" Khi nào hết chiến tranh thì má của Hoài cũng dọn về quê ở Châu Bình..."

" Vậy thì mình cất nhà ở chính giữa nhà của má Hoài và má của Tiên Sa..."

" Ý kiến hay tuyệt... Chiều chiều mình khởi nấu cơm dẫn con qua nhà bà ngoại hay bà nội ăn chực..."

Tiếng cười của Tiên Sa lan trên sóng nước vì câu nói của Hoài.

" Cái mặt thấy ghét... Tối ngày cứ nghĩ tới ăn hông hà..."

" Ai bảo Tiên Sa cứ để Hoài nhịn thêm..."

" Chứ không phải tại Hoài tham lam. Ăn bao nhiêu cũng không đủ..."

Thấy chiếc xe bán trái cây trở tới Hoài mua một ghim xoài tượng và trái cóc ngâm cam thảo.

" Ở Sài Gòn cũng có bán những thứ này nhưng không ngon bằng dưới mình..."

Tiên Sa tách từng miếng cóc đút cho Hoài.

" Tiên Sa không ăn à? "

" Hoài ăn đi cho đã thèm. Tiên Sa ăn hoài hà..."

Cầm lấy cuốn luyện thi trung học lên Hoài cười nói với Tiên Sa.

" Tại lúc đi mừng quá nên Hoài quên không đem cho Tiên Sa mấy cuốn sách nữa..."

" Chắc Tiên Sa không cần nữa đâu. Tuy không phải là cây toán nhưng Tiên Sa nghĩ mình sẽ làm được đề toán không khó. Giờ chỉ còn gạo bài thêm như việt văn, lý hóa, vạn vật và sử địa thôi. Về nhà ăn tết ba ngày là Tiên Sa sẽ trở lên liền..."

" Ước gì Hoài ở cạnh Tiên Sa..."

Cô gái làng Châu Bình an ủi.

" Hai đứa mình tuy ở xa nhau nhưng tâm hồn mình đã ở bên nhau suốt đời. Tiên Sa thương Hoài và không có gì thay đổi được điều đó "

Tiên Sa nói trong lúc nhìn ra dòng sông nên Hoài không thấy được nước mắt ứa ra trên khuôn mặt của nàng.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Tiên Sa khóc phải không? "

" Dạ... Sao Hoài biết? "

" Hoài nghe được tiếng khóc của Tiên Sa. Tại sao

Tiên Sa khóc? "

" Tiên Sa sợ... Tiên Sa sợ mất Hoài..."

Nắm tay Tiên Sa Hoài nói với giọng dịu dàng.

" Hoài yêu Tiên Sa. Tình yêu của chúng mình sẽ bền vững như dòng sông ngoài kia..."

" Tiên Sa sợ có một điều gì sẽ xảy ra làm tan vỡ tình yêu của chúng mình. Hoài ơi Tiên Sa sợ..."

Hoài ôm chặt Tiên Sa vào lòng như muốn truyền cho nàng chút tin tưởng và sức mạnh của mình.

" Tiên Sa đừng khóc... Tiên Sa cười cho Hoài vui đi..."

" Dạ..."

Tiên Sa mỉm cười dù khuôn mặt còn ràn rụa nước mắt. Lấy khăn lau nước mắt cho Tiên Sa Hoài cười.

" Tối rồi... Mình về nghe Tiên Sa..."

" Dạ... Mình phải về cho Hoài nghỉ ngơi rồi sáng mai về Sài Gòn..."

Tiên Sa cố dấu tiếng thở dài hắt hiu vì không muốn làm cho Hoài buồn. Ngang qua chợ Hoài rủ Tiên Sa ăn mì hay hủ tiếu nhưng nàng nhất định không chịu mà đòi về ăn cơm nguội với cá kho khô. Nàng biết Hoài không có nhiều tiền nhưng muốn làm cho nàng vui nên mới rủ ăn uống.

Ăn cơm xong hai đứa ngồi ngoài hàng ba dưới tàng cây trứng cá nói chuyện. Tiên Sa nói cho Hoài biết là nàng đang tập viết nhạc và sẽ cho Hoài xem vào hè năm nay. Hoài cũng nói cho Tiên Sa biết là mình sẽ mua tặng cho nàng món quà mừng nàng thi đậu trung học.

" Rủ Tiên Sa thi rớt rồi làm sao? "

" Hoài tin là Tiên Sa sẽ thi đậu. Tiên Sa thông minh và chịu khó học thời nhất định phải đậu, mà còn đậu cao nữa. Bình thứ hay bình chẳng hạn..."

" Hoài nói cho Tiên Sa mừng phải hôn. Tiên Sa mà rớt thời Hoài tính sao? "

" Nếu Tiên Sa thi đậu thời Tiên Sa tính sao? "

" Cá đi. Nếu Tiên Sa thi rớt thời Hoài phải công Tiên Sa ra rùng mù u mỗi ngày. Chịu hôn? "

" Chịu... Còn như Tiên Sa thi đậu thời Tiên Sa phải để cho Hoài hôn mười cái. Hể đậu hạng thứ thời mười cái hôn. Bình thứ thời ba chục còn bình thời năm chục. Chịu hônđang ngồi chờ? "

" Chịu..."

Hoài đưa ngón tay trở ra và hai đứa ngoéo tay nhau.

" Hoài mua cái gì cho Tiên Sa? "

" Chưa biết... Còn tùy hai điều kiện là Hoài có tiền

nhieu hay ít và món quà mà mình định mua..."

" Hoài đừng mua quà đắt tiền... Hoài làm việc cực nên để dành tiền đó xài riêng cho Hoài như mua quần áo, sách vở hay đi chơi với cô bồ Trưng Vương..."

Hoài la tiếng thật lớn khi bị Tiên Sa néo vào hông một cái.

" Tiên Sa ghen lắm Hoài biết không? "

" Biết... Hồi chiều Hoài thấy Tiên Sa ăn một lúc hai ba trái ớt hiểm. Người ta bảo mấy người ăn ớt ghen dữ lắm..."

" Hoài không ghen à..."

" Không..."

" Phải hôn... Thử mới biết được... Bữa nào Tiên Sa đi với người khác cho Hoài ghen chơi..."

" Tiên Sa mà làm được Hoài sẽ kêu Tiên Sa bằng chị suốt đời..."

" Hoài tự tin dữ a..."

" Hoài biết Tiên Sa yêu Hoài nhiều nên không muốn làm người mình yêu phải buồn rầu hay khổ sở. Vì vậy mà Tiên Sa sẽ không chịu đi chơi với bất cứ người con trai nào ngoài Hoài..."

Tiên Sa thở dài.

" Hoài nói trúng tim đen của Tiên Sa. Riêng Hoài thời sao? "

" Hoài cũng vậy. Thương Tiên Sa Hoài cũng đâu muốn làm Tiên Sa buồn khổ do đó Hoài sẽ không yêu ai..."

" Cám ơn Hoài..."

Tiên Sa hôn vào má của bạn.

" Mình yêu nhau hoài nghe Hoài..."

Hoài vuốt ve đôi vai gầy của Tiên Sa.

" Tiên Sa ốm quá... Đừng có ăn nước mắm kho quẹt nữa. Phải ăn thịt bò, thịt heo hay thịt gà hoặc tôm cá mới có chất bổ..."

Tiên Sa vòng hai cánh tay nhỏ bé ghì chặt lấy bạn mà lòng cảm thấy êm ả và mừng vui như vừa tìm thấy một cái gì hiếm hoi và quý giá trong đời sống.

Hoài trở về Sài Gòn như một kẻ bị lưu đày không biết ngày trở lại nơi chốn thân yêu của mình. Ăn. Ngủ. Học hành. Ba chuyện đó được anh làm như một kẻ không có hồn. Anh đã cho Tiên Sa cái hồn của mình. Đêm ba mươi tết Hoài ngồi một mình trong bóng tối cạnh ao nước trước nhà, nhìn vào không gian mịt mù để tìm kiếm hình bóng của Tiên Sa. Để nhớ tiếng cười. Để nhìn ánh mắt với vợ xa buồn.

Thứ hai buồn. Thứ ba chán. Thứ tư rỗng. Thứ năm nhớ. Thứ sáu đợi. Thứ bảy chờ. Chủ nhật ngóng. Thời gian đứt đoạn. Trái tim của Hoài rã mục vì phản ứng hoá học của tình yêu. Tâm hồn của Hoài bị cháy bỏng vì chất acid-tình yêu. Anh viết thư cho Tiên Sa nhiều lắm. Nhưng thư đi nhiều hơn thư lại. Thư đi thật dài mà thư hồi âm ngắn. Anh biết Tiên Sa đang bù đầu vào bài học. Nàng đang cố nhét vạn vật. Lý hóa. Đại số. Hình học. Sin. Tang. Cos. Phương trình. Hàm số. Vào cái óc nhỏ bé của nàng. Tại sao người ta bắt nàng phải học những thứ đó. Tiên Sa đâu cần biết hình tam giác đều để bồi vườn. Nàng đâu cần biết đường kính của một vòng tròn bằng hai lần đường bán kính để đếm một thiên trái dừa. Nhưng thôi. Người ta bảo nàng làm như vậy thời nàng phải làm như vậy. Ráng chịu cực đi Tiên Sa. Rồi sau này trở thành cô giáo Tiên Sa sẽ đi lại học trò của mình. Đó là luật nhân quả của trường học.

Hoài ngồi trước đồng bao thư cao nghệu. Anh cười khi thấy Khang diện kỹ vì sắp đi với bồ. Nó không còn phụ trách việc trả lời thư nữa vì hai lý do. Thứ nhất nó đang có bồ. Thứ nhì từ khi Hoài bật mí chút chút cho nó nghe về cuộc tình với Tiên Sa thời nó nói với anh.

"Mày cần tiền thời tao để mày làm hết. Còn tao xin tiền ba má hay bà nội xài sướng hơn..."

Hoài cảm ơn bạn về sự giúp đỡ này.

" Mày có hình con bồ của mày không đưa cho tao chiêm ngưỡng dung nhan? "

Hoài lắc đầu nói Tiên Sa không có tiền chụp hình. Khang trợn mắt vì ngạc nhiên. Sinh trưởng trong một gia đình giàu có Khang không thể tin là có chuyện đó xảy ra.

" Hè này tao cho mày mượn cái máy chụp hình của tao mang về quê chụp hình cô bồ..."

Hoài cười gật đầu song lại bần khoản.

" Phim chụp hình có mắc không? "

" Mày đừng lo... Tao sẽ mua tặng mày ba cuộn phim. Chụp xong đưa tao rửa cho... Tao muốn xem mặt Tiên Sa. Để xem cô học trò nhà quê này có nét gì đặc biệt mà làm cho mày chết mê chết mệt..."

Hoài chúi đầu vào những lá thư của độc giả. Thoạt đầu anh làm chỉ vì công việc nhưng càng đọc anh càng hứng khởi vì khám phá ra những thú vị và mới lạ trong những lá thư của độc giả gửi về nhờ anh gỡ rối tơ lòng cho họ. Trẻ có. Già có. Trai có. Gái có. Đàn ông có. Đàn bà có. Tuy nhiên phái yếu nhiều nhất. Dường như mấy cậu trai trẻ hay đàn ông mạnh khỏe không cần người khác gỡ dùm cái rối tơ lòng của mình. Khi bị rối họ lấy kéo cắt đứt cái rối là xong. Riêng phụ nữ thời lại khác. Có lẽ vì bản chất yếu đuối. Vì nặng tình cảm cho nên họ không thể mạnh dạn cắt đứt cái rối rắm của tơ lòng. Họ cần

có ý kiến của người khác để tháo, để gỡ một cách dịu dàng êm ái không làm thương tổn tới hai người trong cuộc. Tình yêu muôn mặt. Hoài hiểu rõ điều này sau khi đọc hàng trăm lá thư. Có một cô gái quê ở Bình Dương viết thư về hỏi là cô yêu một người và người đó cũng yêu cô. Nhưng kẹt một nỗi là gia đình của anh kia giàu mà cô lại nghèo, không được môn đăng hộ đối. Hoài trả lời cho cô gái đó như thế này: "*Nếu gia đình người yêu của cô giàu trong lúc cô lại nghèo, không được môn đăng hộ đối, thì hãy bảo anh chia tiền cho gia đình cô để hai bên không còn giàu nghèo nữa. Nếu anh làm được điều này thì anh mới thực sự yêu thương yêu cô...*" Hoài đưa câu trả lời cho má của Khang đọc. Bà chỉ cười bảo: "*Cháu coi chừng họ viết thư mắng vốn đi đấy...*". Câu trả lời được đăng lên báo và đúng như lời của má Khang nói. Cô gái gửi thư mắng vốn như thế này: "*Cám ơn về những lời khuyên của dì. Cháu đã nói với người yêu của cháu như lời dì chỉ dạy. Không biết anh nói với ba má của anh làm sao mà hai người tới nhà xin cưới cháu về làm vợ cho đứa con trai duy nhất của họ. Đám cưới sẽ cử hành vào đầu tháng năm này. Cháu rất sung sướng và thành thực cám ơn dì. Xin trời phạt phù hộ cho dì được mạnh khoẻ để giúp đỡ những người như cháu "*. Cô gái ở Bình Dương chắc sẽ ngạc nhiên lắm nếu biết được người gỡ rối tơ lòng cho cô là một cậu học trò mới biết yêu và có những ý tưởng tốt kẻ.

Còn một tuần lễ nữa mới bãi trường mà học sinh hầu như không học nữa. Cô giáo. Thầy giáo cũng dễ thương hơn, dịu dàng hơn vì học trò của mình đều được lên lớp đệ nhị. Khang giữ lời hứa. Nó đưa cho Hoài cái máy chụp hình còn mới với ba cuộn phim. Nó dạy Hoài cách thay phim mới, cách thức chụp hình, chụp làm sao cho đẹp, cho có nét và cách giữ phim sau khi chụp. Cẩn thận hơn nó còn viết ra giấy rồi nhét vào bao da cho Hoài.

Càng gần tới ngày Hoài càng bận rộn hơn. Anh nói với Khang về ý định mua quà cho Tiên Sa. Khang hăng hái nói.

- Để tao đi với mày. Gì chứ mua quà cho con gái tao rành lắm... Dì ba tao có tiệm bán đồng hồ ở đường Lê Lợi. Để tao nói tao mua không chừng bả cho chứ không lấy tiền. Và lại mua ở tiệm bả không sợ mua nhầm đồ giả... Mày không biết mua nhầm đồ Chợ Lớn về nó chạy ba bữa là ngúm... Còn chuyện quần áo thời dễ ợt. Con Hằng em tao nó có một đồng quần áo chê không thềm mặc nên tao sẽ xin nó cho mày. Áo dài có. Sơ mi có. Quần tây nó có cả chục cái. Nó chê cũ, chê xưa, chê không hợp thời trang bỏ trong tủ cho chuột gặm...

Đúng như lời Khang nói. Bà dì của nó có tiệm bán đồng hồ và nữ trang đồ sộ nằm ngay mặt tiền. Nó ỉ ôi thế nào mà bà cho nó cái đồng hồ mới tinh còn sợi dây chuyền có hình trái tim làm bằng vàng 18 bà chỉ

lấy giá vốn. Hoài mừng rỡ bao Khang đi ăn kem. Nó nhận lời nhưng lại cười bảo.

" Để tao trả tiền... Mà cần tiền để đi chơi với Tiên Sa. Mà tính chờ Tiên Sa đi chơi bằng xe đạp hả. Tới nhà tao lấy cái xe đạp mới của tao. Cái xe đạp cũ của mày đi dọc đường rui bể bánh quê với em lắm..."

Hoài thầm cảm ơn người bạn giàu và tử tế của mình. Dù học không xuất sắc lắm nhưng Khang lại được bạn cùng trường rất mến vì tính tình hiền lành và hào phóng. Nó là đứa con trai giàu từ trong trứng giàu ra. Ba của nó là thầu khoán, có tiệm xuất nhập cảng, biệt thự, villa năm mươi cái. Ông nội. Ông ngoại của nó là điền chủ ở Cần Thơ có ruộng cò bay thẳng cánh chó chạy cong đuôi. Nó giàu nhưng không bần tiện và keo kiệt. Nó thường rủ cả lớp đạp xe ra chợ Bến Thành ăn khô bò và uống nước mía. Hoài hỏi nó là mày giàu tại sao không học ở Chu Văn An hay Pétrus Ký mà lại xin vào trường Hồ Ngọc Cẩn ở tận Gia Định. Nó mới tiết lộ bí mật là tại nó có con bồ học trường nữ trung học Lê Văn Duyệt. Khang có tính đam mê và nhiều khi cũng tốc kê một cách dễ thương.

Hai đứa ngồi ngoài vỉa hè ăn kem. Hoài cười hỏi.

" Bồ của mày ở trường Lê văn Duyệt có được lên lớp không?

Khang nhăn mặt. Nó không thích cái tên trường

Lê văn Duyệt. Múc muổng kem nó càu nhàu.

" Mấy ông trên bộ giáo dục diên hết trơn cho nên mới chọn cái tên của một ông hoạn quan mà đặt tên cho ngôi trường có học trò thông minh và đẹp nhất nước... Nữ anh hùng của nước ta có thiếu gì sao không lấy tên. Như Ngọc Hân Công Chúa. Huyền Trân Công Chúa. Bùi Thị Xuân. Đoàn Thị Điểm. Triệu Thị Trinh. Ngay cả trường Gia Long cũng vậy. Cái trường có con gái đông nhất nước, đẹp nhất nước mà lại đặt tên là Gia Long. Trời ơi... Mấy ông ở bộ giáo dục không còn biết yêu đương, tình tứ nên mới chọn tên của một người đàn ông. Ở Huế cũng vậy. Nữ sinh Huế đẹp, tình tứ, lãng mạn nhất xứ mà lại đi học ở trường Đồng Khánh, một ông vua bù nhìn, nâng bi Pháp, bợ dít Tây. Đặt tên Duy Tân, Thành Thái nghe còn lọt lỗ tai hơn. Tao mà làm bộ trưởng bộ giáo dục tao đổi tên các trường nữ trung học lại..."

Hoài cười cười.

" Mà đổi tên gì? "

" Trước nhất tao đổi tên trường Lê văn Duyệt thành trường Giáng Tiên..."

Khang gật đầu tỉnh bơ.

" Bò của tao đẹp như tiên cho nên đặt Giáng Tiên là phải rồi. Trường Trưng Vương thì cũng được. Riêng trường Gia Long phải đổi thành Đoàn Thị

Điểm. Chu văn An cũng được. Pétrus có vẻ tây nên phải đổi thành Trương Vĩnh Ký hoặc Nguyễn Du, Nguyễn Trãi, hai văn, thi hào nổi tiếng nhất nước. Còn Đồng Khánh phải đổi thành Hương Giang nghe thơ mộng hơn..."

Hoài nghi Khang có lý. Nhưng tiếc thay nó lại là đứa học trò chứ không phải là ông bộ trưởng giáo dục đang ưu tư với thời cuộc và chức vụ của mình.

6.

Tiền Sa mừng tới độ không nói được tiếng nào khi thấy Hoài bước vào nhà của mình trong một buổi

chiều sắp tắt nắng. Mắt nàng long lanh. Môi nàng mấp máy.

" Tiên Sa... Tiên Sa thi đậu không? "

" Chưa biết..."

" Sao kỳ vậy? "

" Phải tuần sau trường mới công bố kết quả... Tiên Sa phải trở lên xem mới biết. Nhưng Tiên Sa nghĩ là Tiên Sa sẽ đậu... Ông thầy việt văn là trưởng ban chấm điểm nói cho Tiên Sa biết..."

" Hoài nhớ Tiên Sa..."

Hoài thì thầm và Tiên Sa cũng thì thầm.

" Tiên Sa cũng nhớ Hoài..."

Liếc nhanh vào nhà trong nàng cười tiếp.

" Má Tiên Sa mong gặp Hoài lắm. Má nói nếu không nhờ Hoài kèm học thời Tiên Sa không thi đậu..."

Hai đứa vào nhà. Hoài chào ba má và bà ngoại của Tiên Sa. Ba má của Tiên Sa vui mừng khi gặp Hoài, người mà họ biết là sẽ có nhiều hy vọng trở thành đứa con rể tương lai của mình. Đặt lên bộ ván mây hộp trà và bánh kẹo Hoài nói.

" Thưa ngoại và dì dượng. Má con có lời hỏi thăm ngoại và dì dượng. Má con biếu ngoại và dì dượng trà và bánh kẹo ăn lấy thảo..."

" Dì dưỡng gặp con là mừng rồi. Biểu xén làm chi cho tốn tiền..."

Hoài đưa cho Bông một cái hộp nhỏ.

" Quà cho em đó..."

Con nhỏ mừng rỡ khi thấy một đôi bông tai và cái kẹp tóc làm bằng đồi mồi.

" Của Tiên Sa đâu? "

Tiên Sa xoè tay đòi quà. Má của nàng rầy.

" Con này hư quá. Anh Hoài cho gì thời cho sao lại đòi. Nó có mắc nợ con đâu mà đòi..."

Tiên Sa cười.

" Ảnh mắc nợ con mà má... Ảnh hứa là con thi đậu ảnh sẽ mua quà cho con..."

Hoài rút trong túi quần ra cái hộp nhỏ đưa cho Tiên Sa. Cô gái làng Châu Bình tròn mắt khi thấy cái đồng hồ xinh xắn.

" Cái gì vậy chị hai? "

" Cái đồng hồ "

" Đẹp quá hả chị hai. Chừng nào chị hai hỏng có xài chị hai cho em nghe chị hai..."

Hoài cười nhìn Tiên Sa. Anh biết Tiên Sa mơ ước và rất cần chiếc đồng hồ đeo tay.

" Sao Hoài biết ý của Tiên Sa? "

" Hoài nằm mơ..."

" Xạo..."

Nói xong Tiên Sa ra dấu cho Hoài theo nàng ra sau vườn. Mân mê chiếc đồng hồ trong tay Tiên Sa cười.

" Có nhiều tiền không Hoài? "

Hoài lắc đầu kể chuyện nhờ Khang giúp.

" Nhớ Hoài lắm Hoài ơi... mà Tiên Sa cố gắng học để thi đậu thành ra không viết thư cho Hoài được. Tiên Sa có viết cho Hoài một bức thư Hoài nhận được không? "

" Được..."

" Tiên Sa nhận được ba thư của Hoài. Tiên Sa đọc nhín nhín để dành..."

Hoài cười khi nghe Tiên Sa nói đọc nhín nhín để dành.

" Tiên Sa có làm gì không? "

" Dạ không... Lừa đùa đã làm xong trước khi Tiên Sa về vả lại Tiên Sa còn phải lên trường xem kết quả..."

" Chùng nào Tiên Sa mới đi? "

" Dạ chủ nhật hoặc thứ hai tuần tới..."

" Tiên Sa xin phép ba má cho Hoài chở Tiên Sa lên

Bến Tre bằng xe đạp. Xem kết quả xong mình đi chơi..."

" Mình đi đâu hả Hoài? "

" Đi Chợ Lách, Mỏ Cày, Thạnh Phú, Bình Đại, Ba Tri. Hoài tính làm một chuyến du lịch toàn tỉnh Bến Tre để làm tài liệu viết báo..."

" Viết báo..."

Tiên Sa tròn mắt nhìn người bạn với nhiều ngạc nhiên và khâm phục.

" Má của Khang định mở một trang mới có tên là Quê Hương Tôi. Biết Hoài thích văn chương nên bà chọn Hoài làm phụ tá và viết bài. Mỗi bài đăng lên sẽ được trả năm chục đồng..."

" Ai viết cũng được hả Hoài? "

" Dĩ nhiên... Chứ má của Khang và Hoài không thể viết hết được. Độc giả mỗi nơi viết bài về làng quê của mình rồi gửi về tòa báo. Hoài sẽ đọc và cho ý kiến để má của Khang chọn đăng lên báo..."

" Hoài của Tiên Sa giỏi quá..."

Tiên Sa chồm người hôn nhẹ vào má người bạn tình. Thấy Hoài định ôm mình nàng cảnh cáo.

" Coi chừng má thấy má phạt không cho đi chơi đâu..."

" Tại nhớ Tiên Sa quá mà..."

" Ráng chờ đi... Ráng chờ tới khi mình đi Trúc Giang..."

" Tiên Sa nhớ lời hứa của mình chưa. Thứ là mười cái hôn. Bình thứ là ba chục còn bình là năm chục..."

" Nhiều quá... cho thiếu chịu đi..."

" Hông... Nợ này không thiếu chịu được..."

" Hoài không cho thiếu chịu thời Tiên Sa giựt..."

" Ngon giựt đi... Hoài tới nhà nằm vạ..."

" Thiếu nhiều quá Hoài cho Tiên Sa trả từ từ nghe... Hoài mà hôn một lần mười cái chắc Tiên Sa chết..."

" Hoài đem về cho Tiên Sa nhiều quần áo lấm mà còn để ở nhà ngoại. Mai Tiên Sa tới tha hồ mà diện cho đẹp..."

" Hoài mua hả? "

" Không... Khang có đưa em gái nhỏ hơn Tiên Sa hai tuổi mà vóc người cũng bằng Tiên Sa. Cô bé con nhà giàu này có cả đồng quần áo còn mới tinh mà không mặc vì chê cũ và không hợp thời trang. Khang hỏi xin cho anh cả lô quần áo, giày dép. Có cả giày cao gót và mini jupe nữa..."

" Thôi Tiên Sa không mặc thứ đó đâu..."

" Tiên Sa có thấy người ta mặc lần nào chưa? "

" Dạ có... Tiên Sa thấy người ta mặc khi đi xem chiếu bóng với mấy nhỏ bạn. Mặc cái đó mắc cỡ chết. Đưa đùi đưa đít ra người ta cười chết.."

Hoài im lặng. Ngay cả ở Sài Gòn cũng có ít người mặc đồ đầm trừ mấy cô gái học trường tây hoặc con gái nhà giàu theo đợt sóng mới.

" Hoài chỉ nói vậy thôi còn Tiên Sa muốn mặc hay không tùy ý..."

Tưởng Hoài giận Tiên Sa cười.

" Tiên Sa sẽ mặc nhưng chỉ riêng cho Hoài xem mà thôi. Ngày mai mình ra rừng mù u rồi Tiên Sa sẽ mặc cho Hoài xem..."

" Tiên Sa nhắc Hoài mới nhớ... Hoài có đem máy chụp hình nữa..."

Tiên Sa tròn mắt.

" Máy chụp hình...? "

" Khang cho Hoài mượn máy chụp hình. Nó muốn Hoài chụp hình Tiên Sa cho nó xem. Nó tò mò muốn biết cô học trò tỉnh lẻ có nét gì đặc biệt mà Hoài phải chết mê chết mệt..."

Tiên Sa cười ròn tan.

" Phải hôn... Hoài còn sống nhăn răng mà bảo chết mê chết mệt..."

" Chết thật mà... Yêu là chết ở trong lòng hết trọn..."

Xuân Diệu đã nói như thế..."

Tiên Sa chúi đầu vào ngực người bạn cười sặc sụa.

" Tiên Sa chịu thua Hoài... Cái gì nói cũng được... Đúng là lưới không xương nhiều đường..."

Hoài hôn lên tóc khiến cho Tiên Sa phải thì thầm.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa có ra thăm Vườn Đợi Chờ của hai đứa mình chưa Tiên Sa? "

" Dạ có... Tiên Sa ra dọn dẹp sạch sẽ chờ Hoài về... Ngồi ngoài đó nhìn hoa mù u rụng nhớ Hoài muốn khóc..."

Tiên Sa trở người. Hoài cúi xuống. Hai khuôn mặt thật gần.

" Hoài cho Tiên Sa thiếu chịu... Mai mốt Tiên Sa trả gấp đôi..."

" Cám ơn Hoài..."

Ngồi lại ngay ngắn Tiên Sa vuốt tóc cười.

" Tiên Sa xin báo cho Hoài biết một tin vui mà buồn. Trường Phan Thanh Giản sẽ mở thêm lớp đệ tam ban A. Tiên Sa đã ghi danh rồi..."

Tiên Sa thấy chút buồn thoáng qua trong mắt của người bạn tình.

" Hoài buồn à? "

" Chút chút... Hoài buồn vì Tiên Sa không lên Sài Gòn học. Nhưng Hoài nghĩ học tiếp ở Bến Tre sẽ dễ dàng cho Tiên Sa hơn vì không tốn tiền nhiều như ở Sài Gòn... Thỉnh thoảng Hoài xuống thăm Tiên Sa cũng được..."

Tiên Sa thầm cảm ơn bạn đã hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh nghèo túng của nàng.

Hoài lững thững bước trên lối mòn dẫn đến khu rừng mù u. Nắng sớm rọi qua lá dừa đong từng đường dài trên nền cỏ tranh lấm tấm xanh. Không khí mát và khô thoang thoang hương của hoa mù u. Cả khu vườn dừa chợt như sáng rực vì bông mù u. Cây bình linh xanh xanh. Lá mù u xanh thắm. Hoài mỉm cười khi nhớ tới hai câu thơ.

- Hương thời gian thanh thanh

Màu thời gian xanh xanh

Phải có sự thông cảm toàn vẹn để thi sĩ cảm nhận được mùi hương cũng như thấy được cái màu xanh diễm tuyệt của thời gian.

Vừa bước tới cổng vào của Vườn Đợi Chờ Hoài chợt khựng lại. Hơi chếch về phía bên trái là Tiên Sa. Tiên Sa của anh như một nàng tiên trong truyện thần thoại xa vời. Mái tóc dài thả buông. Chiếc áo bà ba ngắn tay. Quần đen. Chân trần. Đôi chân xinh

xinh đằm trên xác hoa mù u trắng. Mắt đen vời vợi. Nụ cười ngời tình tự. Tiên Sa là hiện thân của tình yêu. Đam mê mà thánh thiện. Nồng nhiệt mà chừng mực. Ngọt như nước dừa xiêm Châu Bình mà mặn như muối biển Ba Tri. Tia nhìn đằm tình thương. Tóc đen dài xỏa bay như những cánh tay mỏng manh quấn lấy người tình vào vùng trời hương sắc tuyệt vời của yêu thương.

" Tiên Sa..."

" Hoài ơi..."

Lời thì thầm bên tai. Hơi thở nồng ấm thơm hương mù u. Cánh tay trần nuột nà như mọng dừa. Thân thể mềm như lá dừa non còn nằm nguyên trong thân cây vừa mới lớn. Lá dừa đong đưa theo gió như vỗ tay ca hát, chào mừng cho hai kẻ yêu nhau. Đất dưới chân chuyển mình. Thân cây mù u oằn người. Tiên Sa ngả đầu trên vai người bạn tình. Mắt nàng long lanh. Nụ cười sung sướng. Yêu. Được yêu. Ba chữ giản dị mà mầu nhiệm hơn ngàn trang sách, vạn câu kinh, muôn lời nói.

Đôi bạn tình nhìn nhau. Tiên Sa mỉm cười nhìn cái va ly nằm dưới chân.

" Quần áo đó Tiên Sa thử đi..."

Mặc dù trầm trồ và khen ngợi nhưng Tiên Sa chỉ chọn mấy bộ quần dài với áo sơ mi, hai đôi giày săng đan và đôi guốc cao gót.

" Máy cái áo dài này Tiên Sa sẽ sửa lại cho con Bông nó mặc... Nó thích lắm... Hoài muốn Tiên Sa thử không? "

" Muốn..."

" Thì quay mặt chỗ khác đi... Hoài đứng ngó trên trên ai mà dám thay quần áo..."

Hoài cười quay mặt chỗ khác.

" Xong chưa? "

" Xong rồi..."

Hoài thích thú và ngạc nhiên. Tiên Sa không còn có chút nào vóc dáng của một cô gái của làng Châu Bình trong chiếc quần tây bằng lụa màu đen, áo sơ mi dài tay màu trắng và đôi giày săng đan .

" Hoài thích không? "

" Tuyệt... Tiên Sa mặc bộ đồ này đi trên đường Lê Lợi thời có khối chàng trai đập bánh tráng hay lủi vô lủ trong khi đang lái xe... Hoài phải chụp Tiên Sa vài tấm hình. Khang mà thấy hình em là nó tương tự liền..."

" Thôi đừng chụp hình... Tiên Sa không thích bắt cứ ai tương tự mình ngoại trừ Hoài..."

" Nói giỡn chứ nó có bồ rồi. Bồ của nó đẹp lắm..."

Ba lần Tiên Sa thay quần áo ba lần Hoài xuýt xoa khen rồi chụp hàng chục tấm hình kỷ niệm. Tiên Sa

cũng đòi chụp hình Hoài ngồi trên võng và đứng dưới gốc dừa. Hai đứa chỉ tiếc không thể chụp hình chung với nhau. Nhìn cây đàn đặt nơi gốc mù u Hoài hỏi.

" Tiên Sa tập nhiều bản mới lắm hả... Đàn cho Hoài nghe đi..."

Tiên Sa cầm đàn. Chỉ có mấy tháng xa nhau mà Hoài nhận thấy Tiên Sa đàn hay hơn mình nhiều lắm. Điều đó cũng không có gì lạ. Tiên Sa mê âm nhạc cho nên tập dượt thường xuyên nhờ đó tiến nhanh hơn. Còn Hoài từ lúc cho Tiên Sa cây đàn của mình anh không có đàn để tập.

- Lối rêu xưa sẽ mờ dấu chân người

Người buồn cho mai sau, cuộc tình ta tan mau

Thoáng như chiếc lá vàng bay mùa thu qua, mùa thu qua hững hờ

Nhìn nhau cho thêm đau, nhìn nhau cho mưa mau

Mưa trên nụ cười mưa trên tình người

Lệ nào em sẽ khóc ngàn sau...

Với đôi tay theo thời gian tôi còn

Một trời mây lang thang, một mình tôi lang thang

Lá vẫn rơi bên thềm vắng

*Từng thu qua, từng thu qua vô vàng
Nhìn nhau cho thêm đau, nhìn nhau cho mưa mau
Mưa trên cuộc đời mưa như nghẹn lời
Lệ này em sẽ khóc ngàn sau ...*

Nhạc Từ Công Phụng tuyệt vời. Tiếng hát Tiên Sa làm Hoài khóc. Hôm nay. Ngày mai. Ngàn sau.

*- Một mai khi xa nhau người cho tôi tạ lỗi
Dù kiếp sống đã rêu phong rồi
Giọt nước mắt xót xa
Nhỏ xuống trái tim khô một đời tôi tê tái
Lắng nghe muôn cung sầu hắt xuống đời
Một trời tôi thương đau, một trời em mưa mau
Sóng buông xuôi theo ngày tháng
Từng thu qua vời trông theo đã mờ
Lệ rơi trên tim tôi, lệ rơi trên đôi môi
Yêu nhau một thời xa nhau một đời
Lệ này em nhỏ xuống hồn tôi...
Yêu nhau một thời xa nhau một đời
Lệ này em nhỏ xuống hồn tôi...*

Nhạc tan trong không khí. Trong gió. Tản mạn trên lá cây mù u. Vọng vang hoài huyễn trong hồn. Tiếng hát của Tiên Sa động trên áo. Trên mắt. Trên môi. Trên tóc. Hoà với hương mù u hình thành thứ mùi hương diễm tuyệt. Hương tình yêu. Chỉ cần hít thở một lần là muôn ngàn kiếp khó phai mờ và nhạt nhòa trong tâm tưởng.

" Biết Hoài thích nhạc Từ Công Phụng nên Tiên Sa đợc bài này nhiều lắm..."

Quanh quần trong rừng mù u tới trưa Hoài rủ Tiên Sa về nhà ngoại.

" Hoài sẽ làm món ăn cho Tiên Sa thử..."

" Thư sinh dài lưng tốn vải như Hoài mà biết nấu ăn..."

Tiên Sa nhìn Hoài với cái nhìn nửa trêu chọc nửa nghi ngờ.

" Để rồi coi..."

Hai đứa về nhà. Hoài lựa mấy chục con tép thật lớn rồi ra vườn hái nắm lá cách. Để mặc Tiên Sa ngồi đọc tiểu thuyết Hoài cặm cụi làm thức ăn. Than miếng gạo cháy đỏ rực. Hoài xỏ mấy con tép đã được lột vỏ, nêm nếm và cuốn tròn bởi lá cách thành ba xâu dài rồi đem nướng lên lửa than. Tiên Sa nhìn Hoài nấu ăn với vẻ thích thú và ngạc nhiên. Mùi

thức ăn bốc thơm. Tiên Sa cười.

" Thơm quá Hoài ơi... Cái này kêu bằng cái gì vậy Hoài? "

" Ở Sài Gòn người ta gọi là thịt bò nướng lá cách. Mình không có thịt bò thời thế bằng tép cũng được... Tiên Sa ùm..."

Tiên Sa há miệng cho Hoài bỏ nguyên miếng lá cách cuốn tép vào miệng.

" Ngon... Hoài nấu ăn ngon lắm Hoài ơi..."

Hoài vênh mặt.

" Tiên Sa có đọc Chinh Phụ Ngâm chưa? "

" Chưa có học nhưng Tiên Sa có đọc sơ qua. Phải bắt đầu bằng câu: "*Thuở trời đất nổi cơn gió bụi. Khách mà hồng nhiều nổi truân chuyên*" ... không? "

" Đúng rồi... Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt. Xếp bút nghiên theo việc đao cung... Ông Đặng Trần Côn viết bằng chữ Hán rồi bà Đoàn Thị Điểm dịch ra chữ nôm. Người viết đã hay mà người dịch cũng hay không kém. Tuy nhiên theo Hoài hai câu: "*Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt. Xếp bút nghiên theo việc đao cung*" chưa hay..."

Tiên Sa nhìn Hoài. Nàng lờ mờ đoán người bạn tình của mình đã nghĩ ra ý kiến gì ngộ nghĩnh hay "*tóc kê*" để sửa thơ của người khác.

" Theo Hoài phải dịch là: " *Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt. Xếp bút nghiên đi nựng vợ con* " mới hay..."

Tiên Sa rũ ra cười. Nàng cười tới độ mặt đỏ lên và nước mắt chảy ra.

" Người ta bảo " Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Bởi vậy chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt này phải xếp bút nghiên để bị vợ tề gia nội trợ trước khi ra làm tướng làm quan. Không bị vợ ở nhà tề thời làm sao trị được dân..."

Tiên Sa lắc lắc mái tóc dài cười nhìn người bạn tình đang nghiêng đầu ngắm nghía xâu lá cách cuốn tép đang chín vàng.

" Như vậy là Hoài đang sắp phải xếp bút nghiên để đi nựng vợ con hả? "

" Má nói Hoài là một người lãng mạn, nhiều đam mê và hành động theo cá tính. Hoài để trái tim chỉ huy hơn là nghe theo cái óc của mình. Bởi vậy Hoài phải có vợ mới nên người được. Má nói muốn nên người Hoài phải lấy vợ, có con, bằng không Hoài sẽ sống buông thả, phóng lãng như một kẻ rong chơi vô trách nhiệm..."

Tiên Sa cổ đầu tiếng thở dài. Quen nhau một năm thôi nhưng nàng hiểu Hoài là một người con trai đa tình, lãng mạn và có một tâm hồn nghệ sĩ. Hoài hành động hay sống theo cá tính và bản ngã nhiều hơn. Do ở cá tính trời sinh và cũng phần những gì

hấp thụ được từ văn chương sách vở Hoài có tư tưởng yếm thế, bi quan và bất cần đời. Hoài xem trọng tình cảm hơn vật chất. Nâng niu tình yêu hơn tiền bạc. Hoài là con người có thể sống chết vì tình và chung thủy với người yêu.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thâm. Hoài ngược đầu lên. Tiên Sa ứa nước mắt. Nụ cười buồn bã. Ánh mắt ngác ngơ. Hoài trông thật tội nghiệp. Không đành được xúc cảm Tiên Sa chồm người đặt lên má Hoài một nụ hôn ngắn, đầm thắm, thiết tha, như cảm ơn tình yêu của Hoài là một ân sủng của trời ban cho nàng.

" Chẳng nào mình lấy nhau hả Tiên Sa? "

" Tiên Sa học xong sư phạm là mình lấy nhau..."

" Chà lâu dữ... lúc đó Hoài già rồi..."

Tiên Sa cười ròn tan.

" Xạo... Còn trẻ măng mà la già... Chỉ sợ lúc đó Tiên Sa già rồi Hoài không thềm thôi..."

" Ai nói vậy... Tiên Sa không nghe người ta nói: "*Trai ba mươi tuổi thời già. Gái bao nhiêu tuổi mặn mà bấy nhiêu*" à..."

" Xạo... Hoài sửa thơ của người ta bộ Tiên Sa không biết sao... Của người ta là "*Gái ba mươi tuổi thời già. Trai bao nhiêu tuổi mặn mà bấy nhiêu*" "

Hoài cười nhưng giọng nói lại trang nghiêm.

" Người ta nói làm đố. Mình thường nói cô gái đố duyên dáng và mặn mà chứ đâu có nói chàng trai đố mặn mà... Nói trai mặn mà nghe nhà quê chết..."

Tiên Sa làm thinh vì không cãi được.

" Hoài... Mai hai đứa mình xin phép má đi Ba Tri chơi..."

" Tiên Sa xin đi... Má của Tiên Sa mà..."

" Hoài xin đi... Tiên Sa biết Hoài xin thế nào má cũng ừ. Má thương Tiên Sa nhưng má nể Hoài hơn..."

" Như vậy thời hai đứa mình xin cùng một lúc..."

" Thôi Hoài xin đi..."

" Hoài sợ..."

" Trời ơi đàn ông con trai gì mà nhát vậy... Má có ăn thịt Hoài đâu mà sợ..."

" Má không có ăn thịt nhưng mà con gái má dám ăn thịt Hoài..."

Tiên Sa hứ tiếng nhỏ. Hoài cười.

" Ba Tri cũng hơi xa. Sáng đi chiều về chắc không kịp. Mình chắc phải ngủ lại Ba Tri một đêm... Tiên Sa dám đi không? "

" Dám chứ... Ai ăn thịt ăn cá đâu mà sợ..."

" Vậy lát nữa mình xuống nhà xin má xong rồi lo sửa soạn. Hoài phải coi lại xe đạp..."

Trái với sự hồi hộp và lo âu của hai đứa ba má Tiên Sa vui vẻ cho phép. Biết hai đứa sẽ ở lại một đêm má Tiên Sa bảo tới nhà một người bà con ở Tiệm Tôm để ngủ nhờ.

Tờ mờ sáng Hoài đạp xe đạp chở Tiên Sa đi Giồng Trôm. Con đường đá đỏ vắng vẻ. Thỉnh thoảng mới thấy một người đạp xe đạp chạy ngược chiều hoặc chiếc xe lôi chở bạn hàng từ Châu Bình ra Giồng Trôm buôn bán.

" Hoài mệt chưa? "

" Mới đi có chút mà mệt gì. Hoài đạp xe đạp đi học mỗi ngày..."

" Mát quá Hoài ơi..."

Nắng lên. Hai bên đường cỏ mọc xanh xanh. Xa trong xa rặng dừa xanh um. Cá tấp mỗi dưới ao nước. Không khí mát vì gió thổi nhẹ nhẹ.

" Châu Bình đẹp hơn Hoài tưởng. Tuy không giàu nhưng mộc mạc và hiền hòa. Người dân lại cần cù và tử tế..."

" Hoài... Tiên Sa có ý kiến này... Tiên Sa sẽ nói với mấy nhỏ bạn viết bài gửi về toà báo cho Hoài chọn rồi đăng lên. Mỗi đứa sẽ viết về quê làng của mình..."

" Ừ... Tiên Sa cứ làm đi... Biết đâu Tiên Sa và các cô bạn sẽ trở thành văn sĩ..."

" Thôi đừng nhạo người ta... Ai mà bằng được ông văn sĩ si tình này..."

Tiên Sa thụi vào lưng người tình một cái khiến cho Hoài phải cong người và chiếc xe đạp lão đảo muốn ngã. May mà Hoài cứng tay lái không thì xe sẽ lúi xuống ruộng. Tiên Sa cười dòn tan.

" Máy giờ rồi Tiên Sa? "

" 7 giờ rưỡi..."

" Chắc sắp tới Giồng Trôm rồi... Tiên Sa có đi Giồng Trôm lần nào chưa? "

" Một lần hồi còn nhỏ xíu..."

" Hoài tới hai lần... cũng không có gì... Ba Tri đẹp hơn vì có biển dù là biển bùn không tắm được. Tiên Sa có tắm biển bao giờ chưa? "

" Chưa... Tắm ao, tắm sông thôi có... Tắm biển vui không Hoài? "

" Hoài có đi đâu mà biết. Chỉ nghe thằng Khang nói vui lắm. Thằng đó nhà giàu đi tùm lum. Hè là gia đình nó đi Cáp. Đà Lạt. Nha Trang chơi... Nó nói nó thích đi tắm biển..."

" Người ta mặc quần áo gì để tắm? "

Hoài bật cười vì câu hỏi của Tiên Sa.

" Mặc quần áo tắm chứ mặc cái gì? "

" Quần áo tắm ra làm sao? "

" Đó là cái áo chỉ có một mảnh mà lại không có tay và không có ống quần..."

" Áo gì lạ vậy..."

" Mặc áo đó để tắm nên phải đưa nguyên hai cái chân của mình ra..."

" Thôi Tiên Sa không mặc như vậy đâu. Đưa chân ra cho người ta nhìn mắc cỡ chết... Ai mà dám đưa chân đưa đùi ra cho mấy ông con trai ngắm... Kỳ quá..."

" Dân Sài Gòn hấp thụ văn minh của Tây, Mỹ nên coi đó là chuyện thường. Đàn bà con gái còn biết hút thuốc và uống rượu nữa..."

" Thuốc đắng ghê tởm mà hút cái gì. Hồi nhỏ Tiên Sa và lũ bạn lén ăn cắp thuốc ăn trầu của bà ngoại hút cho biết. Thuốc nó cay, nó đắng và nồng cháy nước mắt. Hút một lần là tổn tới già..."

" Hoài có hút thuốc không? "

" Tiền đâu mà hút... Có tiền mua sách đọc sướng hơn... Lên đệ tam Tiên Sa chọn Anh văn hay Pháp văn? "

" Anh văn... Con Thùy Dương nó bảo Pháp xưa rồi còn tiếng Anh phổ thông hơn..."

" Hoài cũng chọn Anh văn rồi đi học thêm tiếng Pháp ở Trung Tâm Văn Hóa Pháp. Hoài thích đọc sách của Pháp. Dù không phổ thông nhưng văn chương của người Pháp có cái tinh túy của nó..."

- Đâu Hoài nói tiếng Tây cho Tiên Sa nghe coi...

- Quýt sơ măng bông sên...

- Tiếng Tây nghe lạ quá hả Hoài. Nghĩa là gì hả Hoài?

Hoài cười chúm chím.

- Tiên Sa nói lái lại sẽ hiểu liền.

Tiên Sa lẩm bẩm rồi cười hắc hắc.

- Quýt sơ măng bông sên là quăng sơ mít bên sông. Tiếng tây của Hoài chắc là tây đùi...

- Hoài còn nói được tiếng Tàu nữa?

- Xạo... Đâu Hoài nói tiếng Tàu cho Tiên Sa nghe coi...

Hoài mỉm cười giả giọng.

- Xám cô xức sườn tại...

- Tiếng Tàu gì kỳ vậy... Tiên Sa nghe chú ba tàu ở chợ Châu Bình nói khác mà. Nó có nghĩa gì vậy?

- Tiếng Tàu của Hoài nói là tiếng Tàu Chợ Lớn. Xám nghĩa là ba, cô nghĩa là cô gái, còn sườn tại là sài tượng. Như vậy xám cô xức sườn tại nghĩa là ba

cô xực sài tượng...

Tiên Sa dụi đầu vào lưng cười sặc sụa. Vừa cười nàng vừa thụi vào hông của người tình lia lịa.

- Tiên Sa... Coi chừng Hoài lủi xe xuống ruộng bi giờ... Tiên Sa ngồi một bên để té lắm...

- Hoài ngừng lại đi cho Tiên Sa đổi...

Ngừng xe lại Hoài mỉm cười khi thấy Tiên Sa ngồi gác chân vào hai bên chỗ tựa.

- Tiên Sa thích kiểu này. Ngồi như vậy Tiên Sa có thể ôm eo ếch của Hoài... Lưng của Hoài ấm. Eo ếch của Hoài mềm lắm Hoài ơi...

Tiên Sa xiết eo ếch của người bạn tình trong lúc hôn vào lưng rồi hít mùi đàn ông toát ra từ chiếc áo sơ mi thoảng mùi mồ hôi.

- Tiên Sa...

- Dạ...

- Hoài lủi xuống ruộng...

- Ủi đi... Hai đứa té có sao đâu...

Hoài lắc lắc đầu cười. Tiên Sa là cô gái ngoan hiền nhưng cũng nhiều đam mê và nhất là chung thủy. Trước khi gặp Hoài nàng cũng nói chuyện với các bạn cùng trường nhưng không hề chú ý tới ai. Dường như nàng biết mình nghèo nên cố gắng học hành để có một tương lai sáng lạng hơn hầu giúp đỡ

gia đình. Sau khi quen biết và yêu thương Hoài nàng chỉ chăm chú vào hai việc là học và yêu.

Con đường đá bắt đầu có nhiều xe cộ và người đi bộ cũng nhiều hơn. Nhà cửa san sát. Nhà là, tôn xen lẫn với nhà ngói cũ kỹ. Hoài quẹo xe đạp vào con đường trải nhựa. Gọi là trải nhựa nhưng nhựa đường đã biến mất từ lâu chỉ còn tro bụi đá lóm chóm được trộn lẫn với bụi đất. Con đường như thế này mưa thời lầy lội còn nắng thời mù mịt bụi mỗi khi xe dò chạy qua.

Đầu tựa vào lưng, hai tay ôm chặt eo người bạn tình Tiên Sa im lặng ngắm cảnh. Thật sự phong cảnh hai bên đường cũng không có gì để ngắm nhưng vì ít đi xa cho nên nàng thấy đẹp và khác lạ hơn. Hoài cũng im lặng chăm chú lái xe. Con đường càng lúc càng nhiều ổ gà và đá cục. Mấy năm về trước nó bị đắp mô và gài mìn mỗi ngày. Tuy sau này chính phủ cố gắng tu bổ và sửa chữa để cho xe cộ lưu thông nhưng tình trạng một ngày thêm tồi tệ vì không được tráng nhựa.

- Hoài mệt không Hoài?

- Không... Mình đi chút nữa rồi nghỉ ăn cơm trưa... Chắc phải xế chiều mình mới tới Ba Tri...

Khoảng mười một giờ hai đứa tới một cái làng lèo tèo mấy chục ngôi nhà lá lụp xụp nằm dọc hai bên đường. Ngôi nhà ngói duy nhất là nhà lồng chợ

vắng trừ mấy đứa con nít đang nhảy cò cò. Hoài dừng xe nơi nhà lồng chợ. Tiên Sa đưa cho Hoài vất xôi. Thấy người lạ mấy đứa trẻ lân la tới nói chuyện.

- Anh chị ở đâu tới đây?

- Ở Sài Gòn...

- Xa hôn?

- Xa lắm... Đi cả ngày mới tới...

Một thằng bé trạc bảy tám hỏi Tiên Sa.

- Cái này là cái gì vậy chị?

- Máy chụp hình... Máy em muốn chụp hình không?

- Muốn...

Đám con nít lao nhao. Hoài bảo Tiên Sa đứng giữa còn mấy đứa con nít bao xung quanh để chụp hình.

- Anh chị là vợ chồng hả?

Tiên Sa mỉm cười sung sướng và thẹn thùng vì câu hỏi của đứa bé. Liếc Hoài nàng cười đáp.

- Ừ... Anh chị mới cưới nên dẫn nhau đi chơi...

- Máy em thấy chị đẹp không?

- Đẹp... Chị mặc đồ đẹp lắm... Chắc anh chị giàu lắm...

- Cảm ơn mấy em... Ở đây có bán cà rem cây không?

- Có...

- Anh bao tụi em mỗi đứa một cây cà rem...

Hoài với Tiên Sa và mấy đứa trẻ kéo nhau tới tiệm tạp hóa nơi ngã ba. Nhìn cách ăn mặc người chủ tiệm biết đôi trai gái này ở xa tới. Mấy đứa trẻ lằng xằng chọn cà rem.

- Cô cậu ở đâu tới?

- Tụi tôi ở Sài Gòn...

- Hèn chi cô cậu ăn mặc lạ quá. Nhất là cô đây đẹp lắm...

Tiên Sa cười im lặng.

- Ba Tri còn xa không bác?

- Cũng không xa lắm... Cô cậu đi chừng chút nữa sẽ tới Sơn Đốc rồi lát sau mới tới Ba Tri...

Trả tiền xong Hoài với Tiên Sa tiếp tục đi. Lát sau hai đứa thấy một xóm nhà khá đông đúc nằm dọc theo đường.

- Chỗ này chắc là Sơn Đốc...

- Tiên Sa nghe ngoại nói " *Bánh trắng Mỹ Lòng, bánh phồng Sơn Đốc* ". Như vậy là chỗ này phải không Hoài?

- Ừ... Khi nào về mình ghé đây mua bánh phòng biếu ngoại và má...

- Má ai?

- Má vợ Hoài chứ má ai...

- Nghèo mà ham... Cưới hỏi người ta hỏi nào đâu mà dám gọi là má...

Chỉ cần ngửi cái mùi nước biển ngai ngái tan trong gió hai đứa biết mình tới Ba Tri. Quận này dân cư đông và chợ búa, hàng quán cũng nhiều hơn Giồng Trôm. Tuy chợ chiều đã vắng mà vẫn còn đông người. Hai đứa dẫn xe đi dài dài theo hai dãy nhà cũ kỹ để dạo phố. Hai dãy nhà ngói rêu mốc. Tiệm thuốc bắc lớn nhất. Bốn năm cái tiệm chạp phô của người Tàu. Một tiệm thợ bạc. Ba tiệm bán mì, hủ tiếu. Hai đứa vào một tiệm cuối phố. Tiên Sa ăn hủ tiếu còn Hoài gọi cho mình tô mì. Dù thức ăn không ngon nhưng vì đói bụng hai đứa húp không còn giọt nước. Hoài còn gọi thêm hai cái bánh tiêu và hai cái cháo chá quẩy ăn cho chắc bụng. Xong bữa cơm chiều Hoài hỏi đường đi xuống Tiệm Tôm. Đây là một địa điểm nổi tiếng của Ba Tri vì nằm sát biển và cửa Hàm Luông. Du khách thăm Ba Tri thường tới đây mua tôm khô, cá khô, hoặc các hải sản đặc biệt của địa phương. Hai đứa tìm gặp người bà con của má Tiên Sa. Họ hỏi chuyện liên miên về gia đình ở Châu Bình. Hai ông bà già tốt bụng nhường nguyên

bộ ván gõ cho khách ngủ qua đêm.

Biển mênh mông bát ngát. Gió thổi mát mặt mang theo nước biển tanh mùi bùn. Cửa Hàm Luông thật lớn. Hàng đáy nổi lên trên mặt nước. Mấy chiếc ghe đóng đáy bắt đầu lên đèn. Tiên Sa trầm trồ khi thấy hàng đèn sáng rực trên mặt sông.

- Tỉnh Bến Tre của mình là một tỉnh đặc biệt hơn tất cả các tỉnh của miền Nam và luôn cả miền Trung và miền Bắc nữa. Nó có tới bốn con sông là Cổ Chiên, Hàm Luông, Ba Lai và Mỹ Tho. Phù sa của bốn con sông lớn này đã làm thành tỉnh Bến Tre. Nước ngọt và đất đai màu mỡ đã sinh ra những cô gái đẹp, ngoan hiền...

Hoài nhìn Tiên Sa. Biết Hoài nịnh nàng cười vuốt theo câu nói của bạn.

- Còn con trai thời thông minh, si tình và lãng mạn...

Hoài cười chúm chím hôn vào tóc Tiên Sa như cám ơn về lời khen đó.

- Bến Tre có các nhân vật nổi tiếng đã đi vào lịch sử như Đỗ Thành Nhân, Phan Thanh Giản, Trương Vĩnh Ký... Phan Văn Trị

- Phan Thanh Giản thời Tiên Sa biết nhưng còn Đỗ Thành Nhân là ai vậy Hoài?

- Đỗ Thành Nhân là lãnh tụ của nhóm Đông Sơn,

một đạo quân nồng cốt của Nguyễn Ánh. Quân Đông Sơn đa số là người ở tỉnh Bến Tre. Là những người trung thành với chúa Nguyễn họ giúp Nguyễn Ánh chống lại Tây Sơn. Nhưng sau vì nghe lời dèm pha Nguyễn Ánh giết Đỗ Thành Nhân khiến cho nhóm Đông Sơn bất mãn bỏ không theo ông ta nữa... Ngày xưa Bến Tre không phải là một tỉnh riêng biệt mà thuộc tỉnh Định Tường. Sau này chính phủ mới tách ra làm thành tỉnh Bến Tre... Tiên Sa có ăn sầu riêng bao giờ chưa?

- Có... Tiên Sa có con bạn cùng lớp quê ở Chợ Lách. Nó đem qua cho tụi này ăn thử. Phải cái trái bự thật bự mà có gai và mùi thum thum không?

- Ừ... Nguyên cả vùng đồng bằng sông Cửu Long không nơi nào trồng được cây sầu riêng trừ Cái Mơn. Phải nói ở miền Nam chỉ có ba nơi trồng được là Lái Thiêu thuộc tỉnh Bình Dương, Long Thành của tỉnh Biên Hoà và Cái Mơn thuộc Bến Tre mình... Bến Tre có nhiều cái đặc biệt lắm...

Tiên Sa tùm tùm cười.

- Hoài coi bộ ca tụng Bến Tre lắm...

- Quê của hai đứa mình mà sao Hoài không ca tụng được...

Tiên Sa cười ngả vào lòng của người bạn tình.

- Tiên Sa lạnh không?

- Hơi lạnh một chút...

Hoài vòng tay ôm ngang hông rồi kéo sát người bạn tình vào lòng của mình.

" Hoài ấm quá Hoài ơi..."

Hoài cúi xuống. Tiên Sa ngừng đầu lên. Hai khuôn mặt thật gần. Hơi thở Tiên Sa nồng ấm thoảng hương mù u hoang dại nhưng ngọt ngào tình tự lứa đôi. Tiên Sa hơi rướn người lên cho môi của mình chạm vào má của người bạn tình. Hoài cảm thấy thân thể mình bênh bồng bay theo cơn gió biển mằn mặn về Châu Bình nơi có khu rừng mù u nở hoa trắng xóa.

" Tiên Sa thấy một hàng đên thẳm bên kia sông Hàm Luông. Thạnh Phú đó... Nó là một quận của Bến Tre nằm lọt giữa hai con sông Hàm Luông và Cổ Chiên. Trên Thạnh Phú là Mỏ Cà rồi trên nữa là Chợ Lách..."

" Mai một mình đi qua nhà nhỏ Hạnh là qua bên đó hả Hoài? "

" Ừ... Mình sẽ đi thăm Thạnh Phú. Có hai cách để đi Thạnh Phú. Thứ nhất là mình ngồi đò chạy suốt sông Hàm Luông cho tới rạch Bàng Cung rồi mới vào quận Thạnh Phú. Cách thứ nhì là mình ngồi đò bằng ngang sông Hàm Luông đi Chợ Xếp rồi đạp xe đi xuống Mỏ Cà và Thạnh Phú. Tiên Sa thích đi ngã nào?"

" Tiên Sa không biết... Hoài đi đâu Tiên Sa theo đó... Thân này xin giao trọn cho Hoài..."

Sau câu nói Tiên Sa xoay người lại vòng tay ôm chặt người bạn tình như tỏ lộ một tin tưởng và gửi trao.

" Tiên Sa còn lạnh không? "

" Không... Ôm Hoài là Tiên Sa ấm liền..."

" Mấy giờ rồi Tiên Sa? "

" Dạ... tám giờ... Sao Hoài không đeo đồng hồ? "

" Hoài không thích đeo. Nó vướng víu khó chịu lắm. Hoài không thích đeo bất cứ cái gì trên người..."

Tiên Sa ré lên cười.

" Kỳ quá... Thôi đi đừng có nói xàm... Mình về nhà nghe Hoài để bà cô khỏi đợi cửa..."

Hai đứa về tới nhà thấy đèn còn sáng và cửa chưa có khóa. Mừng được giảng sẵn. Chiếc chiếu bông mới còn thơm mùi. Đánh răng rửa mặt xong Tiên Sa mới tắt đèn. Hai đứa đầu lưng lại ngủ một giấc tới sáng mới thức dậy.

Hoài bước song song với Tiên Sa vào cổng trường trung học Phan Thanh Giản. Hôm nay là ngày niêm yết danh sách thí sinh trúng tuyển kỳ thi trung học đệ nhất cấp. Vì ngại đông người nên hai đứa đợi xế chiều mới đi dò tên. Trường vắng lơ thơ năm ba học

sinh. Tiên Sa nắm tay Hoài thật chặt như sợ mình không có tên trên danh sách.

" Hoài dò dùm Tiên Sa đi..."

Tiên Sa nhắm mắt không dám nhìn trong lúc Hoài liếc nhanh danh sách tới vắn L mới dừng lại. Cái tên Lê Thị Tiên Sa sinh ngày 3 tháng 1 năm 1945, nơi sinh Châu Bình hiện rõ trên tờ giấy trắng tinh. Nhìn thấy chữ " *Bình* " Hoài lẩm bẩm.

" Cô nhỏ này giỏi thật..."

" Có tên không Hoài? "

" Không... Không có tên của Tiên Sa mà có tên của cô nào lạ hoắc sinh ngày 3 tháng 1 năm 1945 ở Châu Bình. Cô này học dở lắm nên chỉ đậu hạng bình..."

Tiên Sa mở mắt nhìn theo tay chỉ của Hoài. Nở nụ cười sung sướng nàng bầu vai người bạn tình.

" Mặc dịch... Làm người ta sợ muốn đứng tim..."

" Tiên Sa nên tập đứng tim đi bởi vì Hoài sẽ hôn tới năm chục cái lận..."

" Không chịu đâu... Mỗi lần một cái thôi..."

Tiên Sa càng thêm vui mừng khi thấy tên của mấy người bạn thân như Hương, Hạnh, Thùy Dương, Linh và Quỳnh trên danh sách.

" Mình phải ăn mừng Tiên Sa thi đậu hôm nay..."

" Thôi ăn hàng hoài tốn tiền lắm. Mình đi chợ rồi về nhà nấu cơm ăn nghe Hoài..."

Biết tính của Tiên Sa nên Hoài không cãi. Trong lúc người bạn tình nấu cơm Hoài xem xét lại chiếc xe đạp vì sáng mai hai đứa sẽ đi Mỏ Cày và Thạnh Phú.

7.

Bến bắc Hàm Luông khá nhộn nhịp bởi vì nó là cửa ngõ để thông thương với ba quận nằm phía bên kia sông. Hai đứa đứng ngắm dòng sông nước đục và chảy xiết. Lục bình xếp hàng trên sông. Hoài cười

khi thấy Tiên Sa diện. Quần lụa đen. Áo sơ mi trắng dài tay xắn lên khỏi cùi chỏ. Giày ba ta trắng. Lưng mang cây đàn nàng giống như một nghệ sĩ lang thang đang chờ đò qua sông.

" Em đi Thạnh Phú hả? "

Quay lại khi nghe có tiếng người hỏi ở sau lưng mình, Hoài thấy một thanh niên lớn tuổi mặc quần tây với áo sơ mi bốn túi và mang giày da. Anh trông có vẻ nửa tỉnh nửa quê. Tóc cắt ngắn. Nụ cười hiền hậu dễ gây cảm tình với kẻ khác.

" Dạ... Hai đưa em đi Mỏ Cày. Anh cũng về Mỏ Cày? "

Liếc Tiên Sa đang đứng ngóng trời thanh niên hỏi.

" Hai em chắc ở Sài Gòn? "

" Dạ tụi em ở Sài Gòn về thăm quê ngoại ở Giồng Trôm. Tụi này đi Mỏ Cày thăm người bạn học..."

Biết đôi trai gái này là dân thành thị thanh niên tỏ ra niềm nở và thân thiện hơn.

" Lạ đường vậy hai em cứ đi theo anh... Nhà anh ở Thạnh Phú. Anh tên là Thường... Anh mời hai em xuống nhà anh chơi..."

" Em tên Hoài còn cô bạn của em tên Tiên Sa..."

" Chà... Cô đẹp mà tên ngộ quá..."

Nghe khen Tiên Sa quay nhìn Thường.

" Dạ cảm ơn anh... Sông lớn như vậy mà chiếc ghe nhỏ xíu rủi chìm rồi mình làm sao anh? "

" Đò này không phải là đò mình đi đâu Tiên Sa. Đò mình đi lớn hơn nhiều. Nó chở mấy chục người và thêm cả xe đạp với xe gắn máy nữa. Tiên Sa thấy chiếc đò đó không? "

Hoài và Tiên Sa nhìn theo tay chỉ của Thường. Hai đứa thấy chiếc ghe thật lớn với máy kêu xình xịch và nhiều khói đen ra nơi sau lái.

" Mình sẽ ngồi đò đó tới rạch Bàng Cung rồi đạp xe về quận Thạnh Phú. Nếu như hai em muốn đạp xe đạp thời ngồi đò qua bên kia sông lên Chợ Xếp sau đó đạp xe xuống Mỏ Cà rồi về Thạnh Phú..."

Hoài nhìn Tiên Sa.

" Anh Thường mời hai đứa mình xuống Thạnh Phú chơi một hai ngày. Tiên Sa chịu không? "

" Tiên Sa không biết... Hoài đi đâu Tiên Sa theo đó..."

Thường cười cười. Anh biết đôi trai gái này là tình nhân với nhau. Chỉ cần nhìn cách ăn mặc anh biết họ thuộc con nhà khá giả. Nhất là cô gái. Dù không tô son điểm phấn nhưng cô ta diện quần áo đắt tiền cộng thêm chiếc đàn guitar đeo sau lưng khiến cho cô gái có dáng vẻ văn nghệ, ngộ nghĩnh và dễ

thương.

" Chắc anh đi làm việc trên tỉnh? "

" Không... Nhà anh ở Thạnh Phú. Lúc còn đi học ở Mỹ Tho anh có quen một cô bạn học. Tụi này quen nhau cả năm rồi nên cũng muốn tính chuyện lấy nhau. Anh lên gặp Mỹ để định ngày đám hỏi..."

" Chị bạn của anh chắc đẹp lắm? "

Thường cười vì câu hỏi của Tiên Sa.

" Cũng thường thôi em... Nhưng được cái hiền lành và đức hạnh..."

" Người ta bảo cái nét đánh chết cái đẹp mà anh..."

Thường vỗ vai Hoài.

" Hoài còn trẻ mà sâu sắc lắm... Hoài học lớp mấy rồi? "

" Dạ... Hết hè này em sẽ vào đệ nhị thưa anh..."

" Giỏi lắm... Ráng học để sau này làm ông tú, ông cử với người ta..."

" Em học đâu có giỏi bằng Tiên Sa. Đủ trung học hạng bình đó anh..."

Thường trợn mắt nhìn Tiên Sa.

" Bình thì hách thật... Anh thi trung học chỉ đậu thứ thôi là mừng hùm. Về nhà má giết heo giết gà vái tạ ông bà độ dùm..."

Tiên Sa cười thánh thót vì câu nói đùa của Thường.

" Thôi đi... Mình xuống sớm kiếm chỗ tốt ngồi để cho hai em ngắm cảnh đồng quê..."

Hoài trả tiền đồ cho hai đứa nhưng anh Thường gạt đi bảo là anh đã trả rồi. Hoài nài nỉ thời anh cười nói.

" Tiền bạc mà nhằm nhò gì em... Gặp hai em anh vui vì có người nói chuyện..."

" Dạ cảm ơn anh..."

Hành khách lục tục xuống. Lát sau chiếc đò lớn đầy đặc người ngồi. Chiếc đò phẳng phẳng rẽ sóng băng qua bên kia sông. Gió mạnh. Sóng vỗ vào mạn thuyền văng bọt tung toé. Tiên Sa nắm chặt tay Hoài. Mặt hơi tái nàng thì thào.

" Hoài ơi... Tiên Sa sợ..."

" Không sao đâu Tiên Sa..."

" Coi vậy chứ không có sao đâu em. Anh đi đò hoài mà chưa bao giờ bị chìm..."

" Chìm đò rồi mình phải làm sao anh Thường. Lợi hả? "

Hoài cười.

" Nước chảy như vậy mà lợi gì Tiên Sa. Ngay cả Yết Kiêu cũng chịu thua luôn..."

" Yết Kiêu là ai vậy Hoài? "

" Yết Kiêu là một gia tướng của Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn. Không những giỏi võ ông ta còn có biệt tài về lặn lội. Người ta đồn ông ta có thể lặn sâu dưới nước cả ngày. Tiên Sa biết Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn là ai không? "

Tiên Sa lườm người bạn tình của mình.

" Biết sao không biết. Hưng Đạo Vương là vị anh hùng của nước ta từng hai lần đánh bại quân Mông Cổ..."

" Giỏi... Hoài tướng Tiên Sa không biết là lấy lại bằng trung học liền..."

" Bằng trung học của Tiên Sa là do bộ giáo dục cấp chức bộ của Hoài cho sao mà đòi lấy lại của người ta... Mắc cỡ..."

Tiên Sa thúc cùi chỏ vào hông người bạn tình.

" Ui da... Gãy be sườn rồi..."

" Xạo... Hoài cộp vật còn chưa chết mà bị thúc cùi chỏ một cái nhẹ hều đã la om xòm..."

Thường cười khi nghe đôi trai gái ăn miếng trả miếng và đùa giỡn với nhau.

" Vùng này sông rạch chằng chịt chắc dân chúng sinh sống bằng nghề đánh cá phải không anh Thường? "

" Tiên Sa đoán đúng... Người có nhà ven sông thời sinh nhai bằng nghề đánh cá, còn ở sâu trong đất liền thời trồng lúa hoặc trồng trái cây. Ở quận Thạnh Phú vì gần biển nên chỉ trồng lúa..."

" Người ta ở có đông không anh? "

" Tại quận thời đông đúc hơn còn ngoài xa thời ít hơn..."

" Toàn quận chừng bao nhiêu người anh biết không? "

Thường cười nhìn Tiên Sa.

" Có chuyện gì mà Tiên Sa hỏi tỉ mỉ vậy? "

" Dạ em tính viết bài đăng báo ở Sài Gòn..."

Thường trợn mắt nhìn cô bé với vẻ ngạc nhiên.

" Viết báo hả... Phải văn chương chữ nghĩa giỏi lắm mới viết báo được à nghe... Anh không biết dân ở Thạnh Phú được bao nhiêu nhưng đoán là khá đông..."

" Theo thống kê năm 1960 của Nha Địa Dư thời diện tích của quận Thạnh Phú hơn 400 cây số vuông và dân chúng chừng 60 ngàn người thành ra mật độ khoảng 150 người trên một cây số vuông... Cũng theo thống kê này thời tỉnh Bến Tre có diện tích chừng 2300 cây số vuông được chia ra một thị xã và bảy quận là Trúc Giang, Ba Tri, Giồng Trôm, Bình

Đại, Chợ Lách, Mỏ Cà và Thạnh Phú... Thạnh Phú là quận lớn nhất của tỉnh Bến Tre..."

" Phải hôn... Làm sao Hoài biết? "

" Quê hương của anh mà sao anh không biết... Anh còn biết là chính phủ của mình sẽ đổi tên tỉnh Bến Tre thành ra tỉnh Kiến Hoà..."

" Kiến Hoà nghe không hay bằng Bến Tre... Tiên Sa thích tên cũ hơn..."

Thường phụ họa.

" Anh đồng ý với Tiên Sa. Bến Tre nghe êm đềm hơn. Bến là nơi mà mình trở về để nghỉ ngơi sau một chuyến đi xa, giống như những đứa con đi làm ăn xa trở về nhà để tìm lại sự bình yên êm ả của lòng mình..."

" Anh Thường cũng vẫn chương ra rích đâu có thua ai..."

Tiên Sa cười khen người bạn lớn tuổi tình cờ gặp nơi bến đò Hàm Luông. Hoài nhìn Tiên Sa và Thường.

" Sở dĩ người ta thay tên Kiến Hoà là vì lý do chính trị và tâm lý. Đó là sự cố gắng kiến tạo một nền hoà bình cho dân chúng trong toàn tỉnh Bến Tre. Cái ý đó thời cũng tốt nhưng thực hành được hay không là chuyện khác..."

Sau câu nói trên ba người im lặng không nói chuyện nữa. Sau khi ngừng ở Chợ Xếp đò bắt đầu xuôi dòng. Hoài mơ màng nhìn ra mặt sông rộng. Nước chảy phẳng phẳng. Lục bình trôi từng đê lớn. Hoa lục bình tím tím. Sóng nhấp nhô. Dường như đâu đây có tiếng bìm bịp kêu nước lớn nghe thật buồn. Âm hưởng của nhiều chữ bịp... bịp... được lặp lại dài lê thê. Tan loãng trong gió. Lất lẩy trên mặt nước đục ngầu phù sa.

" Tiên Sa biết bài thơ này không? "

" Biết... Phải bài thơ này hôn..."

Sóng gợn tràng giang buồn điệp điệp

Con thuyền xuôi mái nước song song

Thuyền về nước lại sầu trăm ngả

Củi một cành khô lạc mấy dòng...

Hoài nhìn Tiên Sa. Cô học trò tỉnh lý đọc thấy trong mắt người bạn tình nỗi thương yêu chất ngất và kính phục thầm lặng. Bằng thông cảm tuyệt vời của tình yêu nàng đã đọc được ý nghĩ của người bạn tình. Điều đó khiến cho Hoài mừng vui, ngạc nhiên và thích thú.

" Tri kỷ tìm nhau mắt đã mờ phải không Hoài..."

Tiên Sa cười nháy mắt. Hoài gật đầu trầm tư.

" Có phải em vừa đọc bài thơ của Huy Cận không? "

Tới phiên Hoài và Tiên Sa ngạc nhiên khi nghe Thường hỏi.

" Dạ đúng... Thưa anh bài thơ có tên Tràng Giang..."

Tiên Sa cười trả lời. Giọng đọc thơ của Thường vang rời rạc. Buồn buồn.

- Lơ thơ cồn nhỏ gió đìu hiu

Đâu tiếng làng xa vãn chợ chiều

Nắng xuống chiều lên sâu chót vót

Sông dài trời rộng bến cô liêu...

Hoài và Tiên Sa nhìn nhau cười. Hai đứa biết mình đã gặp được một kẻ đồng điệu trong chuyến viếng thăm quê hương. Cái chất văn nghệ của một người sinh trưởng nơi sông nước, ruộng vườn của Thường đã lộ ra khi gặp người đồng điệu với mình.

" Hồi còn đi học Phan Thanh Giản ở Bến Tre anh và mấy người bạn cũng đàn hát, thơ văn đủ thứ. Sau khi thi trung học xong thời mỗi người một ngã.

Nhiều khi cũng nhớ..."

" Anh biết đàn không?"

" Thối sáo... Tôi nay hai đứa về nhà anh rồi tụi mình đàn hát với nhau..."

" Gì chứ đàn hát là Tiên Sa chịu liền..."

Hoài cười nói với Thường. Con đò ghé vào bờ cho hành khách lên rồi lại chạy tiếp. Càng gần cửa biển dòng sông càng rộng ra. Dường như gần tới nước lớn nên nước chảy chậm hơn. Gió thổi mạnh hơn. Lá cờ vàng ba sọc đỏ treo đằng sau lái tàu bay phấp phật. Khoảng trưa trưa đò bỏ sông Hàm Luông đi vào con rạch lớn với nhiều nhà cửa cất dọc theo hai bên. Hành khách lên bờ gần hết chỉ còn độ chục người.

" Mình sẽ lên bờ ở đằng kia để anh lấy xe đạp. Hoài đạp xe theo anh về quận..."

Thường chỉ tay về xóm nhà xa xa. Lát sau đò ghé vào một xóm nhỏ khá đông dân cư. Ba người lên bờ. Chở Tiên Sa ngồi sau Hoài thong thả đạp xe trên con lộ trải đá đỏ.

" Hoài ơi..."

Hai tay vòng ngang hông người bạn tình và từ từ xiết chặt lại Tiên Sa thì thầm. Hơi thở nồng ấm của nàng phả lên cổ khiến cho Hoài rung mình.

" Tiên Sa biết đi xe đạp không? "

" Biết..."

" Tiên Sa chịu đạp xe đạp chở Hoài đi? "

" Chịu..."

Hoài ngừng xe lại. Tiên Sa ngồi lên yên. Hoài ngồi sau. Xe lao đảo giãy lất rồi lấy lại thăng bằng.

" Hoài làm gì vậy? "

Tiên Sa nói trong tiếng cười ròn rã. Hoài nhe răng cắn nhẹ vào vai khiến cho Tiên Sa phải hét lên.

" Ê... Đừng làm bậy nha... Tiên Sa lúi xuống ruộng bây giờ..."

Hoài cười lớn.

" Lúi đi... Có gì thời mình chết chung..."

Thường mỉm cười khi nghe đôi bạn trẻ cười nói sau lưng mình.

" Cảnh ở đây khác với Châu Bình của mình hả Tiên Sa..."

" Ừ... Ở đây trồng trái và quang đãng hơn vì không có vườn dừa... Ruộng lúa xanh đẹp vô cùng..."

Từ An Khương về quận không xa lắm nên không đầy một tiếng đồng hồ ba người đi vào khu dân cư đông đúc. Ai ai cũng quay nhìn khi thấy cặp trai gái

lạ mặt đập xe đập. Họ cười vì thấy một cô gái trẻ măng chở cậu con trai bằng xe đạp. Xe qua khỏi khu phố chợ rồi lát sau Thường ngừng trước một ngôi nhà ngói rộng và khang trang có vườn cây ăn trái bao quanh.

" Nhà nghèo hai em đừng cười..."

Tiên Sa nhìn Hoài. Nếu Thường biết được nhà của nàng còn nghèo hơn chắc anh sẽ ngạc nhiên lắm. Hai đứa con trai và ba đứa con gái chạy ùa ra.

" Cậu ba về... Cậu ba có mua bánh cho tụi con không cậu ba..."

" Có... Máy con chào chú Hoài và cô Tiên Sa đi rồi cậu ba cho bánh..."

Năm đứa khoanh tay cúi đầu.

" Dạ... Con chào cô chú..."

Một người đàn bà tóc bạc, mặc bà ba đen và quần mỹ a đen bước ra.

" Thưa má... Đây là hai bạn con mới quen. Cậu Hoài và cô Tiên Sa đây ở Sài Gòn. Hai em đi thăm Thạnh Phú nên con mời hai em về nhà mình ở vài ngày..."

" Vậy hả con... Mời hai cháu ngồi chơi... Để dì bảo mấy đứa nhỏ lấy nước cho hai cháu uống..."

" Dạ hai cháu cảm ơn dì..."

Có tiếng xe gắn máy ngừng nơi cửa rồi chút sau một thanh niên còn trẻ bước vào. Thường cười nói với Hoài và Tiên Sa.

" Đó là Hùng, em út của anh..."

" Chào anh ba... Chào cô và cậu..."

" Đây là Hoài và Tiên Sa, bạn của anh ở Sài Gòn..."

Hùng là một thanh niên cao và gầy, lớn hơn Hoài ba tuổi. Anh học tới lớp đệ ngũ rồi thôi học ở nhà làm việc. Theo lời Thường kể thời ba anh có một nhà máy xay lúa lớn cho nên Thường và Hùng đều làm việc với ba của họ.

Thường đem ống sáo ra giảng giải cho Tiên Sa biết. Để Tiên Sa trò chuyện với Thường Hoài lững thững bước ra đường. Nhà cửa lưa thưa. Con lạch rộng nước trong xanh chạy dọc theo đường đất trắng mịn. Chiếc xuồng vỏ vọt gắn máy đuôi tôm rẽ nước phẳng phẳng. Đi chừng trăm thước Hoài thấy một ngôi nhà tôn thật lớn nằm sát bên con rạch mà anh đoán là nhà máy xay lúa của gia đình anh Thường.

Quay trở lại nhà Hoài thấy Tiên Sa đang say mê dợt đàn tới độ Hoài tới gần cũng không biết.

" Tiên Sa..."

" Dạ... Hoài đi đâu vậy. Tiên Sa kiếm mà Hoài đi mất tiêu..."

" Chứ không phải Tiên Sa mê dợt đàn tới độ quên Hoài..."

Tiên Sa cười ôm eo ếch Hoài.

" Quên sao được mà quên... Hai đưa mình đi bộ ra chợ chụp hình nghe Hoài..."

Như một người tình bé bỏng Tiên Sa ôm ngang hông Hoài đi trên con đường ra chợ quận. Mấy người đi trên đường nhìn cặp trai gái rồi xì xầm. Con gái ở đây không có ai dám nắm tay hay ôm con trai đi nghênh ngang trên đường. Hoài và Tiên Sa biết chuyện đó nhưng hai đứa lờ đi. Thấy cây cầu ván bắt ngang con rạch nhỏ Hoài dừng lại. Cạnh đầu cầu có cây dừa cao.

" Hoài chụp Tiên Sa đứng cạnh gốc dừa này chắc đẹp lắm..."

Giày bata, quần lụa màu đen, áo sơ mi dài tay được xắn lên khỏi cùi chỏ, Tiên Sa tựa vào gốc dừa. Dáng của nàng thật dễ thương, thật xinh xắn, thật ngộ nghĩnh làm cho Hoài đứng nhìn mê mẩn quên cả chụp hình.

" Hoài ơi... Hoài chụp đi chứ..."

Hoài mỉm cười chụp hai lần cho chắc ăn. Hai đứa thay phiên nhau đứng trước ngôi chợ với tấm bảng đề ba chữ " *Chợ Thạnh Phú* " để chụp hình. Đi vòng vòng chụp hình xong Tiên Sa đòi về nhà Thường để

dợt đàn. Biết tính ham mê của người bạn tình Hoài chiều ý.

Thấy bạn mê ông sáo Hoài cười.

" Anh Thường cho Tiên Sa hả? "

Tiên Sa gật đầu. Ánh mắt của nàng nhìn đắm đắm vào khoảng không trước mặt.

" Mai một viết bài đăng báo Tiên Sa sẽ nhắc tới tên của anh. Hoài đăng báo xong gửi cho anh đọc chắc anh mừng lắm..."

" Ừ... Tiên Sa nhớ hỏi địa chỉ của anh..."

Tiên Sa mê ông sáo bằng trúc trong tay. Dù không biết thổi sáo Hoài cũng nhận ra ông sáo được Thường quý trọng lắm. Nó cũ mà lại lên nước bóng ngời chứng tỏ nó phải được chủ nhân nâng niu và giữ gìn một cách cẩn thận.

Đưa ông sáo lên miệng Tiên Sa cười nói với Hoài.

" Anh Thường dạy cho Tiên Sa cái điệu này lạ lắm. Anh truyền miệng nên Tiên Sa chỉ nhớ có mấy câu. Anh nói cái gì như Lý Con Quạ... Quạ kêu cái mà quạ kêu. Nam đáo tất đáo nữ phòng. Người đứng khác họ chẳng nọ thời kia. Ngày thời mắc cỡ tối ở quên đi... Hoài hiểu gì không? "

Hoài cười nhìn Tiên Sa.

" Hiểu. Câu đầu tiên chỉ là một câu dạo trước khi

nhập đề. Người dân quê tỏ tình cũng thâm thúy lắm. Nam đáo tất đáo nữ phòng ý chỉ người con trai một khi đã lủi vào phòng của cô gái mà mình thương yêu là mê mết và nhất định sẽ trở lại. Chữ "đáo" trong câu này có nghĩa là đi mà cũng còn có nghĩa trở lại nữa. Hể người dung khác họ thời không có chuyện nọ thời cũng có chuyện kia. Hai người khác họ nhau thời không có hôn cũng có hít, không có ái cũng có ân, không có thương thời cũng có yêu..."

" Như hai đứa mình phải không? "

" Ừ... Từ chỗ có tình ý với nhau họ muốn tình tự nhưng ban ngày ban mặt họ mắc cỡ vả lại cha mẹ cô gái canh dữ quá nên họ đành nhịn thêm..."

Tiên Sa cười nhìn Hoài. Cái nhìn của nàng khiến cho anh hồi hộp.

" Thương người yêu nên tối đến cô gái lén hé cửa để cho chàng trai lủi vô phòng của mình. Vô được rồi là anh chàng mê mết quên cả đường đi. Anh không biết chàng trai mê quên đường đi hay là cô gái dấu mất quần áo không cho anh ta đi..."

Tiên Sa ré lên cười vì lối giảng nghĩa tiểu lâm của Hoài.

" Bởi vậy Tiên Sa coi chừng. Hoài mà lủi vô phòng của Tiên Sa là Hoài quên mất đường đi..."

Tiên Sa đỏ mặt. Liếc không thấy có ai nàng hôn nhẹ lên má người bạn tình.

"Hoài có muốn dìu cũng không được. Tiên Sa lấy tờ tình buộc chân không cho Hoài về... Để Tiên Sa thổi sáo cho Hoài nghe..."

Thử lần đầu Tiên Sa thổi chậm và dứt đoạn vì sai nhịp hay âm thanh phát ra không trùng hợp với chữ của bài nhạc. Lần thứ nhì. Thứ ba. Thứ tư. Âm thanh bắt đầu nhịp nhàng, du dương, trầm bổng và quyến rũ hơn. Như lời thì thầm. Câu tình tự của đôi tình nhân. Tiếng sáo dứt đã lâu mà Hoài còn im lặng suy tư.

"Đây là bài thứ nhì... Tiên Sa thích bài này hơn..."

Lá đào rơi rắc chốn thiên thai

Suối tiến oanh đưa những ngậm ngùi

Nửa năm tiên cảnh

Một bước trần ai

Ước cũ duyên thừa có thể thôi

Đá mòn rêu nhạt

Nước chảy hoa trôi

Cái hạc bay lên vút tận trời

Trời đất từ đây xa cách mãi

Ngàn năm thơ thần bóng trăng chơi..."

Tiên Sa ngâm nho nhỏ mấy lời. Rồi tiếng sáo dặt dìu thoảng đưa như xa như gần. Hoài trôi vào vùng âm thanh mờ ảo của tưởng tượng, của tình yêu trong khu rừng mù u trắng xóa ngạt ngào hương sắc. Tiên Sa diễm ảo như tiên. Áo dài trắng bay như tơ tình quyện lấy thân thể Tiên Sa mềm như lụa dệt bằng tơ tằm. Ánh mắt hồn nhiên. Nụ cười. Cái hôn trên má đầm thắm, thiết tha thơm hương mù u. Tiếng sáo mơn man làn da, quấn quít trên tóc, đọng lại trên áo, thấm vào lòng, vào từng tế bào kỷ niệm không bao giờ quên lãng.

Hoài ra khỏi cơn mơ tưởng khi hơi thở êm ấm của Tiên Sa phà lên mặt của mình.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa..."

" Dạ... Hoài mơ gì? "

" Khu rừng mù u..."

" Tiên Sa cũng nhớ rừng mù u của mình... Mai mình lên Mỏ Cày chơi với nhỏ Hạnh rồi về nhà. Hoài chịu hôn? "

Hoài cười gật đầu.

" Tiên Sa thổi sáo nghe mê luôn..."

" Mê gì? "

" Mê tiếng sáo thời ít mà mê người thổi sáo nhiều hơn..."

Tiên Sa ngả đầu vào vai người bạn tình. Hai đứa im lặng lắng nghe tiếng chim hót. Tiếng gió rì rào. Tiếng đập của trái tim hai đứa thành một nhịp.

Trăng hạ tuần sáng mông lung. Gió nhẹ và mát. Chiếc chiếu lớn trải ngay chính giữa khoảnh sân rộng trước nhà. Xa một chút về bên trái là lò lửa nhỏ với ấm nước sôi. Chính giữa chiếc chiếu là đĩa mút gừng, kẹo dứa và mấy miếng bánh gang với bánh khoai mì. Hoài chú ý tới bình trà và mấy cái chén uống trà của Thường. Không biết nó làm bằng gì mà màu xanh biêng biếc thật đẹp. Trà được Thường rót ra ba cái chén nhỏ. Mùi hoa lài thoang thoang. Hoài đưa chén trà nóng lên mũi ngửi rồi hít hơi dài.

" Thơm quá..."

" Trà Bảo Lộc đó Hoài... Anh có người quen ở Sài Gòn chuyên bán trà và ấm trà. Cái bình trà và mấy cái chén được làm ở Bát Tràng tuy nhiên ông ta phải mua bằng giá chợ đen từ Hồng Kông... Hoài đọc cuốn Vang Bóng Một Thời của Nguyễn Tuân rồi chứ gì. Sau khi đọc cuốn sách này anh đâm ra thích bèn mua trà về uống thử riết rồi ghiền luôn..."

Hoài cười ngậm nho nhỏ.

- Một trà, một rượu, một đàn bà

Ba cái lãng nhăng nó quấy ta...

Trà với rượu thời gọi lãng nhăng cũng được đi chứ đàn bà mà Tú Xương bảo là lãng nhăng thời ổng gan cùng mình...

Thường cười ha hả.

" Hoài nói đúng đó. Đàn bà mà em nói là lãng nhăng thời anh chắc Tiên Sa sẽ không để cho em yên đâu..."

Tiên Sa cười dòn như xác nhận câu nói của Thường. Bẻ miếng bánh khoai mì bỏ vào miệng đoạn nhai từ từ xong nhấp ngụm trà Hoài cười.

" Ngon thật... Uống trà Bảo Lộc và ăn bánh khoai mì Thạnh Phú thời cao lương mỹ vị cũng không bằng. Anh Thường và Tiên Sa có nghe chuyện Trúng Đá của Trạng Quỳnh chưa? "

" Trạng Quỳnh thời anh có nghe nói qua nhưng chuyện Trúng Đá thời anh chưa nghe..."

Tiên Sa cười vì biết Hoài sắp kể chuyện tiếu lâm.

" Một hôm chúa Trịnh vui miệng bảo Trạng Quỳnh là lúc này ông ta ăn uống chẳng ngon miệng. Quan Trạng biết là chúa ăn toàn cao lương mỹ vị thứ nào cũng ném qua nên ông ta định cho chúa thử món mới..."

Thần đọc sách thấy nói nếu người ta mà ăn được trứng đá thời ngon miệng lắm đồng thời sức khỏe cũng dồi dào và sống lâu trăm tuổi...

Chúa mừng rỡ bảo Trạng Quỳnh kiểm trứng đá cho ông ta ăn. Vài ngày sau ông quan trạng sai đầy tớ tới mời chúa Trịnh trưa mai tới nhà ông ta để ăn trứng đá. Ông ta còn dặn là chúa đừng nên ăn gì trước thời ăn trứng đá mới ngon miệng. Trưa hôm đó chúa Trịnh dẫn tùy tùng tới nhà Trạng Quỳnh. Ông ta ngạc nhiên vì thấy quan trạng đang nằm đọc sách. Trước sân nhà gia nhân hi hục nấu cục đá bự tổ bố..."

Hoài hơi mỉm cười khi thấy Thường và Tiên Sa chăm chú lắng nghe câu chuyện của mình. Nhất là Tiên Sa có vẻ suy nghĩ như cố đoán ra Hoài sẽ nói gì.

" Vì từ sáng tới giờ chưa có ăn cái gì hết nên chúa Trịnh đói bụng. Ông ta hỏi chừng nào mới ăn được trứng đá. Ông quan trạng cười giải thích là ông ta đã nung cục đá ba ngày ba đêm rồi nên đá cũng sắp mềm. Đợi tới lúc đá thật mềm thời sẽ đập bể cục đá lấy trứng dăng cho chúa ăn. Ba bốn giờ chiều chúa Trịnh đói gằn muốn xiu mà vẫn chưa ăn được trứng đá. Đói quá ông ta mới năn nỉ quan trạng cho mình ăn thứ gì để đỡ đói trong lúc chờ đợi. Ngẫm nghĩ giây lát quan trạng bằng lòng. Ông ta sai người nhà đem ra cho chúa một tô cơm trắng và một hủ gì đen đen bốc mùi thum thum. Đói quá chúa Trịnh ních

một hơi sạch bóng tô cơm và nửa hủ đen đen. Ăn xong chúa cười bảo.

" Ta không biết trứng đá của quan trạng có ngon không nhưng cái món mà ta vừa ăn quả thật là ngon. Chẳng hay nó tên là gì vậy trạng? "

Trạng Quỳnh tùm tùm cười.

" Thưa chúa... Chúa vừa ăn món có tên là Đại Phong..."

Chúa Trịnh cau mày vì chưa bao giờ nghe món ăn nào tên Đại Phong. Chúa quay qua hỏi các quan theo hầu thời họ cũng ú ớ vì chưa bao giờ nghe món ăn nào tên là Đại Phong. Thấy thế chúa phải năn nỉ quan trạng giải nghĩa.

" Thưa chúa Đại Phong có nghĩa là gió lớn. Hễ gió lớn thì đổ chùa, đổ chùa thì tượng lo mà tượng lo là lộ tương..."

Lớn tuổi hơn, trầm tĩnh hơn mà Thường còn lớn tiếng cười huống hồ gì Tiên Sa. Nàng lặn ra chiếu cười sặc sụa. Sau khi uống cạn chén trà Thường nhắc lấy ống sáo. Âm thanh như xa như gần, bênh bồng tan loãng trong ánh trăng hạ tuần vàng chảy trên màu áo lụa mỡ gà của Tiên Sa. Mái tóc đen dài che gần khuất khuôn mặt hơi cúi xuống, cô gái làng Châu Bình chìm mất trong mộng mơ, cảm nín tựa cây me già cõi buồn trơ vợ bên bờ hồ Trúc Bạch.

" Hoài và Tiên Sa biết bản nhạc Con Thuyền Không Bến...

Hoài nhẹ gật đầu còn Tiên Sa lẩm bẩm.

- Đêm nay thu sang cùng heo may...

Đêm nay sương lam mờ chân mây...

Thuyền ai lơ lững trôi xuôi dòng...

Như nhớ thương ai chùng tơ lòng...

Tiếng sáo của Thường cất lên lãng đãng sương mờ trên mặt sông Ba Lai vào một ngày lành lạnh, lan man tản mạn trên lá dừa đong đưa ánh trăng màu trắng sữa. Âm hưởng chùng xuống thấp.

- Trong cây hơi thu cùng heo may...

Vi vu qua muôn cành hơi say...

Miền qua lời gió vang thông ngàn...

Ai nhớ thương ai tàn mơ vàng...

Tiếng sáo vút cao cao vút. Tiên Sa nghe bước chân mình hụt hẫng, thân thể lao chao khi nghĩ đến ngày nào người tình đi mất, bỏ lại mình ngồi trơ vơ trên

cầu chờ đợi, ngóng trông hoài khắc khoải hình bóng ai kia biệt. Hoài ơi. Tên gọi cất lên chùng chùng tiếc nuối, đòi đoạn của nhớ thương mệt nhọc trí não. Tiếng thở dài hiu hắt muộn phiền.

Âm thanh tiếng sáo dứt nhưng người nghe lặng câm. Tiếng nước sôi trong ấm đánh thức ba người đang mơ tưởng. Thường nghiêng mình với lấy ấm nước đang sôi châm thêm vào bình trà rồi rót ra cái chén lớn. Vừa uống trà Hoài nói với Thường là hai đứa sẽ đi Mỏ Cày sáng mai. Thường không có lời mời mọc nào thêm tuy nhiên anh có vẻ suy nghĩ. Anh bỏ vào nhà rồi trở ra tay cầm một cái hộp nhỏ và dài. Đưa cho Tiên Sa cái cái hộp bằng cây cũ kỹ anh trịnh trọng nói:

" Anh tặng Tiên Sa ống sáo này để làm kỷ niệm cái duyên thầy trò của chúng mình. Anh ước mong được gặp lại Tiên Sa để nghe tiếng sáo tài hoa của em..."

Tiên Sa vui vẻ nhận. Mở nắp hộp ra nàng thấy ống sáo bằng trúc còn mới dường như không được dùng tới nhiều lần.

" Ống sáo đó là vật sư truyền. Ông thầy dạy sáo của anh đã truyền nó lại cho anh và bây giờ anh truyền lại cho Tiên Sa. Âm thanh của nó ấm lắm. Anh rất quý nhưng tình cờ gặp em rồi dạy cho em thổi sáo anh mới khám phá ra cái khiếu đặc biệt của

em về sáo. Tặng bảo vật sư truyền cho Tiên Sa anh mong tiếng sáo của thầy mình không bị mất đi..."

Thường nói bằng giọng cảm động và bù ngùi. Tiên Sa cúi đầu mân mê ống sáo. Hoài nhận thấy ống sáo có điều hơi khác biệt. Nó là ống trúc lớn và dài hơn màu vàng nhạt có vân xanh biêng biếc thật đẹp và thật lạ.

Tiên Sa đưa ống sáo lên miệng. Âm thanh dịu dặt nổi lên. Nàng thổi bài Thiên Thai mà Hoài đã được nghe lúc trưa. Tuy nhiên lần này âm thanh và giai điệu trầm ấm hơn, quyến rũ hơn. Không ngăn được cảm hứng Thường nhắc lấy ống sáo của mình. Âm thanh quyện vào nhau. Tiếng trầm. Tiếng bổng. Lúc nhặt. Lúc khoan. Khi chơi vui. Khi la đà. Khi cao khi thấp. Hai kẻ xa lạ. Gặp nhau trong một ngày. Nhưng qua âm thanh tuyệt vời họ đã hạnh ngộ từ kiếp trước và có thể còn gặp nhau trong kiếp sau.

Âm thanh dứt nhưng âm hưởng đọng lại trong không gian màu nguyệt bạch. Thường mỉm cười. Tiên Sa cũng mỉm cười. Họ đã tìm thấy kẻ đồng điệu. Tiếc thay không là kẻ đồng hành.

" Hoài ơi..."

Hoài ngược nhìn Tiên Sa chờ đợi.

" Tiên Sa muốn đặt tên cho ống sáo này..."

Hoài nhìn Thường.

" Anh cho phép..."

Thường cười.

" Nó là của Tiên Sa mà..."

" Để kỷ niệm cho cuộc hạnh ngộ đặc biệt của Tiên Sa với anh Thường Hoài đặt tên là Tiên Thường. Đó là tên của hai thầy trò... Tiên Sa đồng ý không? "

Thường gục gặt đầu tỏ vẻ chịu cái tên mới còn Tiên Sa ngẫm nghĩ giây lát mới nhìn người bạn tình.

" Tiên Thường nghe cũng hay nhưng Tiên Sa muốn thêm một chữ nữa là Hoài Tiên Thường... Nếu Tiên Sa không gặp Hoài thì Tiên Sa cũng không có dịp may để gặp anh Thường bởi vậy phải có tên Hoài mới được..."

Thường cười nghĩ thầm.

" Cô bé này chung tình lắm..."

Nắng sớm long lanh. Hai bên lề đường cỏ mọc xanh còn ngậm sương mai. Hoài đạp xe từ từ. Tiên Sa ngồi im ngắm cảnh.

" Từ đây tới Mỏ Cày còn xa lắm... Chắc xế chiều mình mới tới..."

" Mình đâu có gấp hả Hoài... Mình đi chơi mà Hoài..."

" Đi chơi mà Hoài đạp xe rã giò... Tiên Sa thương đi..."

" Mới đạp xe có chút mà nhỏng nhèo rồi... Cưng ráng chờ chị hai đi cưng rồi chị hai thưởng cho..."

Hoài cười hăng hắc khi bị Tiên Sa hôn vào cổ và chọc cù lét.

" Tiên Sa làm gì vậy? "

Hoài kêu lên khi bàn tay êm ấm của người bạn tình sờ soạng lên lưng lên mặt của mình.

" Người ta thưởng mà còn làm bộ..."

" Tiên Sa không sợ người ta cười à..."

" Có ai đâu mà sợ... Anh Thường tốt quá hả Hoài? "

" Ừ... Anh với Tiên Sa là Bá Nha Tử Kỳ mà..."

Biết Tiên Sa không biết về điển tích này Hoài giải thích.

" Bá Nha và Tử Kỳ là hai người bạn với nhau. Một người biết đàn và một người biết thưởng thức tiếng đàn của bạn. Sau này một người chết đi thời người kia đạp vỡ đàn vì không còn bạn để thưởng thức tiếng đàn của mình nữa..."

" Cái này phải là hai đứa mình mới đúng. Tiên Sa đàn hát cho Hoài nghe và chỉ có mình Hoài mới thông cảm được tiếng đàn của Tiên Sa..."

Hoài cười gật gù. Tình yêu của Tiên Sa thật lớn, thật nhiều. Đêm qua nàng nhất định phải thêm chữ

Hoài đứng trước hai chữ Tiên Thường... Điều đó xác định vị trí tình cảm của anh trong tâm hồn Tiên Sa.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Tại sao Tiên Sa đòi thêm tên Hoài vào hai chữ Tiên Thường..."

" Chính ra Tiên Sa chỉ muốn có hai chữ Tiên Hoài thôi nhưng vì nể và tội nghiệp anh Thường nên thôi... Tiên Sa chỉ muốn tên hai đứa mình đứng chung với nhau..."

" Phải quý Tiên Sa lắm anh Thường mới tặng bộ sách sưu truyền của ảnh cho Tiên Sa..."

" Tiên Sa biết... Ảnh gặp một kẻ đồng điệu vả lại ảnh cũng muốn có học trò xinh đẹp và thông minh như Tiên Sa. Anh bảo Tiên Sa học thử sách một ngày còn giỏi hơn em của ảnh học một năm..."

" Hê... Mèo khen mèo dài đuôi..."

Tiên Sa thụi vào lưng người bạn tình.

" Ảnh còn cho em một cuốn sách dạy thử sách, một tập nhạc tiền chiến chép tay do ảnh sưu tầm... Tiên Sa hy vọng ngày nào gặp lại ảnh để hai anh em hòa sách với nhau... Anh nói phải chi mình ở lại mấy ngày nữa thì ảnh sẽ mượn người làm cho em một ống tiêu... Hoài ơi... Tiên Sa đói bụng. Mình kiếm

chỗ nào ăn đi..."

" Ở đây có hàng quán gì đâu mà ăn... Phải tới Mỏ Cày mới có quán ăn..."

" Còn xa hông? "

" Hoài không biết... Rán nhịn đi cưng cho đẹp người..."

" Nhịn ăn ồm nhách mà Hoài nói đẹp... Chứ bộ Tiên Sa không đẹp à..."

" Không... Tiên Sa xấu lắm mà không biết tại sao càng nhìn Hoài càng mê mà càng mê lại càng thương nhiều hơn..."

Tiên Sa vòng tay ôm chặt lấy người bạn tình. Ngả đầu vào lưng nàng thì thầm.

" Hoài ơi... Mình yêu nhau hoài nghe Hoài..."

Khoảng gần mười một giờ hai đứa đạp xe vào chợ Mỏ Cày. Ăn nhanh hai đĩa bánh bèo Hoài hỏi thăm đường tới nhà của Hạnh. Gặp nhau đôi bạn mừng rỡ chuyện trò tíu tít. Hạnh năn nỉ hai đứa ở lại một đêm. Trưa hôm sau Hạnh đạp xe đưa hai đứa lên tận bến đò. Qua đò Hàm Luông về Bến Tre ngủ một đêm xong sáng hôm sau hai đứa đón xe đi Giồng Trôm và từ đó đạp xe về Châu Bình đúng lúc nhà Tiên Sa giựt dừa ngày mai. Tự xem mình như con trong nhà Hoài giúp Tiên Sa và má của nàng làm đủ mọi chuyện. Có Hoài và Tiên Sa giúp nên má của

nàng bắt đầu nấu nước màu để bán. Vừa giúp nhà Tiên Sa làm xong lúa dừa thời tới phiên của ngoại giựt dừa khiến cho hai đứa bận bịu hơn nửa tháng. Tiên Sa còn bận nhiều hơn nữa. Nàng bận dệt đàn và tập thổi sáo. Phải nói là Tiên Sa mê âm nhạc bằng với yêu Hoài. Những ngày rảnh rỗi hai đứa gặp nhau ở rừng mù u nhưng ít nói chuyện với nhau. Tiên Sa bận dệt đàn và thổi sáo còn Hoài cũng bận tập viết truyện ngắn và ký sự. Anh ghi lại cảm tưởng của mình về cuộc đi chơi vòng quanh tỉnh Bến Tre với Tiên Sa. Nàng đòi xem nhưng anh không cho bảo chờ khi đăng báo sẽ gửi xuống Bến Tre cho nàng đọc. Dù mê Tiên Sa, dù bận tập viết văn Hoài cũng để tâm tới chuyện học. Anh biết mình phải thi đậu tú tài, học đại học thời mới có nghề nghiệp vững chắc hoặc đi lính thời cũng đi sĩ quan và nhất là không bị quê với Tiên Sa vì học kém hơn người vợ tương lai của mình.

Thấy người bạn tình chú ý đầu vào việc học Tiên Sa cũng bắt chước. Nhờ những cuốn sách lớp đệ tam của Hoài mang về nàng có cơ hội để học trước chương trình của niên học lớp đệ tam ban A.

Đầu tháng tám. Lúa dừa nhà Tiên Sa bắt đầu. Hai đứa bận bịu hơn tuần lễ mới xong mọi việc. Tiên Sa sẽ lên tỉnh một ngày sau trung thu để lo giấy tờ và sách vở khi nhập học. Hai đứa muốn có một ngày trọn vẹn bên nhau.

Rừng mù u tràn ánh nắng. Hoa mù u nở trắng. Hương mù u nồng nàn tan loãng trong gió, quện lấy thân thể gây cảm giác lâng lâng dịu nhẹ. Ngồi xoải chân, lưng dựa vào thân cây mù u Hoài ngắm từng cánh hoa mù u rơi rụng đầy trên đất. Khoảng trời nhỏ xanh cao. Tiếng động rì rầm. mơ hồ. Hoài cảm thấy tâm hồn tĩnh lặng. Không có gì hết. Chỉ mộng mơ. Suy tưởng.

" Hoài ơi..."

Hai chữ thôi nhưng đủ làm gã học trò si tình trở về với Tiên Sa. Tóc cột đuôi gà bầy chiếc cổ cao trắng ngần. Áo sơ mi ngắn hở cổ phô phần ngực trắng hồng. Hai tay thọc vào túi quần. Tiên Sa nghiêng người nhìn. Nụ cười tinh nghịch. Ánh mắt thăm thẳm. Đôi môi hơi mím lại. Từng bước. Từng bước gần thật gần. Thân thể nàng mềm. Vòng tay nàng ấm. Làn môi ngọt như đường mía lau. Nụ hôn đầu của tình yêu chất ngất làm tê liệt trí não, dùi dập ý thức, hình thành mê man đắm đuối, vừa đủ cho hai kẻ yêu nhau nhớ nhau suốt đời.

" Tiên Sa..."

" Hoài ơi... Em yêu anh..."

" Em và anh... Cái đó có tự bao giờ? "

Tiên Sa liếc người bạn tình bằng con mắt có đuôi.

" Một sát na trước..."

Hoài cười.

" Tiên Sa tiến bộ lắm..."

Bước song song với người bạn tình cô học trò tỉnh Bến Tre nở nụ cười thật tươi.

" Tiên Sa học từ Hoài đó... Học cái tốt để thương lẫn cái xấu đáng yêu..."

" Mình làm gì đây Tiên Sa? "

" Nói chuyện rồi Tiên Sa sẽ đàn cho Hoài nghe..."

" Hoài có cái này cho Tiên Sa..."

Cô gái làng Châu Bình tròn mắt khi thấy sợi dây chuyền hình trái tim xinh xắn.

" Cái này cũng là quà thi đậu cho Tiên Sa nhưng Hoài đợi lúc thuận tiện..."

Tiên Sa mỉm cười hiểu ý.

" Hoài đeo vào cổ cho Tiên Sa đi..."

Đeo vào cổ xong Hoài ngắm nghía. Trái tim nằm ngay khoảnh ngực trắng hồng thật đẹp. Không tự chủ được Hoài cúi xuống hôn vào chỗ trái tim.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thầm. Hơi thở nàng rộn ràng. Bàn tay êm ấm. Mùi da thịt trinh nguyên hoà lẫn với hương mù u hình thành thứ mùi hương diễm tuyệt. Hoa mù u rơi. Lá mù u lay động vỗ tay ca hát, chào mừng

hai kẻ yêu nhau. Hoài đứng lại, bất động nhìn Tiên Sa. Làn môi hé mở như đọi. Như chờ. Như mê man. Như mời mọc đồng thời cũng van xin năn nỉ. Nàng biết mình yếu đuối trước đam mê, bất lực vì sự quyến rũ của tình yêu đắm say ngọt ngào. Hoài nhìn người bạn tình. Cái nhìn hiểu biết và thông cảm. Hai đứa rời nhau trong luyến tiếc.

" Cám ơn Hoài... Hoài làm người ta thêm muốn chết... Cái miệng này kỳ quá..."

Tiên Sa điếm vào môi người bạn tình đoạn với tay lấy cây đàn.

" Hoài muốn nghe bài gì? "

" Tiên Sa thích bản nào nhất? "

Không trả lời Tiên Sa đặt tay lên phím đàn. Âm thanh thoảng đưa, dặt dìu, chơi vui.

Gió bay từ muôn phía

tới đây ngập hồn anh

rời tình lên chơi vui

Thuyền anh một lá ra khơi

về em phong kín như mây trời

đêm đêm ngòai chờ sáng mơ ai...

Âm thanh tuyệt vời. Tuyệt vời tới độ thành lời nói, hơi thở và ánh mắt nhìn. Tình yêu ngập tràn, ngây ngất của hương mù u.

*... Mộng nữa cũng là không
ta quen nhau mùa thu
ta thương nhau mùa đông
ta yêu nhau mùa xuân
để rồi tàn theo mùa xuân...*

Tiếng đàn. Giọng hát chùng xuống thấp. La đà trên tóc, trên màu da trắng ngà. Mái tóc đen dài. Mắt cúi xuống. Tiên Sa là hình ảnh của mắt mát, vỡ tan và tiếng khóc âm thầm.

*... Rồi chiều nao băng giá tâm hồn tìm đến nhau
em mơ trong tiếng hát
anh mơ trong nét bút đa tình sao
trách sao hoa kia còn có lúc tàn
nhưng riêng anh dệt mấy cung đàn
nhạc đời còn ghi những nét thương yêu
hoa tàn tình tan theo không gian...*

Âm thanh dứt riêng âm hưởng còn vương vất trên hoa mù u ủ hương tình yêu. Trên lá dứa xào xạc. Trên nền đất ẩm. Tiên Sa nhìn Hoài. Những bước chân dịu nhẹ. Nàng đến ngồi cạnh người bạn tình đang dựa lưng vào gốc mù u.

" Khi học lớp đệ tam trường có môn nhiệm ý là âm nhạc hoặc hội họa. Tiên Sa nên chọn âm nhạc..."

Ngồi cạnh người bạn tình Tiên Sa ngược lên nhìn. Khuôn mặt xương xương. Ánh mắt ngác ngơ, đại khờ. Nụ cười buồn. Nàng ứa nước mắt. Không hiểu nghĩ gì mà nàng mân mê bàn tay của người bạn tình giây lát rồi đặt lên ngực mình. Hoài cúi nhìn với vẻ ngạc nhiên.

" Cho Hoài đó... Để anh nhớ em thật nhiều..."

Hoài để yên bàn tay trên ngực Tiên Sa.

-" Gan dữ vậy... Không sợ Hoài làm ầu à..."

" Không sợ... Hoài thử làm ầu đi..."

Tiên Sa cười. Hai đứa im lặng theo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình.

8.

Thấm thoát mà hai đứa đã xa nhau hơn tháng. Hoài vùi đầu vào bài học. Anh biết mình cần phải thi đậu tú tài 1 năm nay để nếu bị động viên anh cũng thành sĩ quan với lương bổng khá hơn hầu giúp gia đình và việc học của Tiên Sa. Vì bận học nên Hoài không chú ý mấy đến tin tức thời sự. Tình hình chính trị ở Sài Gòn có nhiều biến chuyển nghiêm trọng. Sinh viên và học sinh biểu tình. Phật giáo xuống đường chống đối lại chính phủ. Mặc dù trường cố gắng ngăn cấm nhưng toàn thể học sinh đã tham gia biểu tình sau cái chết của nhà văn Nhất Linh. Cảnh sát lo giải tán biểu tình. Một vài học sinh trong nhóm sách động bị bắt. Khang là một trong số các học sinh bị cảnh sát bắt. Hoài tới nhà báo tin khiến cho má nó khóc mùi mẫn. Ba nó phải bỏ cả ngày mới lãnh nó ra khỏi phòng giam ở ty cảnh sát tỉnh Gia Định. Thứ bảy Hoài tới thăm vì nó bị ông già quản thúc tại gia. Gặp nhau nó cười nói.

" Bây giờ tao mới biết ở tù như thế nào..."

Nó có vẻ hãnh diện khi bị cảnh sát bắt bỏ tù vì tội biểu tình chống chánh phủ. Đưa cho Hoài một phong bì thật lớn nó cười nói.

" Tao xem hình rồi... Tiên Sa chụp hình đẹp lắm... Mà mê cũng phải... Mà tính chuyện gì chưa? "

Hoài thở dài.

" Hai đứa tao cũng tính nhưng chắc còn lâu lắm mới lấy nhau... Tao tính rủ mày đi chơi mà xui mày bị quản thúc tại gia..."

Hôm sau Khang thản nhiên tới trường học. Bạn bè hỏi thăm. Học sinh lại rủ nhau bỏ học kéo nhau ra đường giăng biểu ngữ và diễn hành. Dân chúng đứng xem chật cả mấy con đường. Cảnh sát kéo tới. Lựu đạn cay nổ. Học sinh rút vào trường và hai phe dần co cho tới hết giờ học.

Dĩ nhiên tình hình này ảnh hưởng mạnh mẽ tới việc học của Hoài. Trường học đóng cửa một tuần lễ. Lợi dụng việc may hiếm có này Hoài xuống Bến Tre thăm Tiên Sa. Đi thăm người tình Hoài cảm thấy vui buồn lẫn lộn. Anh sợ sự xáo trộn về tình hình chính trị sẽ ảnh hưởng mạnh tới việc học của mình. Bộ giáo dục có thể hủy bỏ kỳ thi tú tài 1 năm nay hoặc niên học có thể sẽ bị kéo dài hơn và kỳ thi sẽ bị trễ hơn.

Tiên Sa mừng ứa nước mắt khi mở cửa. Hoài của nàng đứng đó. Giày bata. Áo trắng. Quần xanh. Tay xách chiếc túi vải lớn và nặng.

" Anh Hoài không đi học à? "

Hương cười hỏi. Liếc Tiên Sa Hoài cười đùa.

" Tôi bỏ học..."

Hoài cười trả lời Hương. Tiên Sa trợn mắt.

" Bỏ học... Hoài điên à..."

" Đúng đó... Hoài nhớ Tiên Sa phát điên nên bỏ học xuống đây chơi..."

" Xạo... Có chuyện gì nói nghe coi... Xạo là bị đòn nghe chưa..."

Hoài kể lại những xáo trộn ở Sài Gòn cho Hương, Hạnh và Tiên Sa nghe.

" Bị học sinh biểu tình mạnh quá nên trường phải đóng cửa một tuần lễ... Ba người nuôi cơm nổi không? "

" Anh Hoài ở một tháng cũng không sao. Tụi này đã viết bài xong định gửi cho anh..."

Hoài vui vẻ nói.

" Mai mốt tôi ở không sẽ đọc rồi mang về luôn... Các chị cứ viết nhiều đi vì tụi bạn học không có thời giờ viết..."

Trao cho Hương phong bì lớn Hoài nói.

" Báo đó... Mấy chị đọc đi... Có bài viết của tất cả mọi người trong thi văn đoàn Phù Sa..."

Hương và Hạnh mừng rỡ đọc báo. Hoài đưa mấy cuốn sách dạy đánh đàn guitar cho Tiên Sa.

" Hoài mua hả Hoài? "

" Hoài tiền đâu mà mua. Khang tặng cho Tiên Sa

đấy. Nó nói đó là quà thi đậu trung học cho Tiên Sa. Nó xuống đường bị cảnh sát bắt bỏ tù nên Hoài phải chạy tới nhà nó báo tin để cho ba nó lãnh nó ra..."

" Hoài khỏe không? "

" Khỏe nhưng lo nhiều. Hoài chỉ sợ Bộ Giáo Dục hủy bỏ kỳ thi tú tài năm nay thời uổng công mình..."

Biết đôi bạn tình cần tâm sự nên Hương và Hạnh rút vào giường. Tiên Sa nói nhỏ.

" Mình ra sân sau nói chuyện đi Hoài..."

Trời tháng mười về chiều man mát. Không khí tịch mịch.

" Tiên Sa nhớ Hoài nhiều thật nhiều..."

" Hoài cũng vậy tuy bận vì niên học mới bắt đầu. Hoài cần phải đi đậu năm nay..."

" Tiên Sa tin Hoài sẽ đậu..."

Tiên Sa nhìn người bạn tình với ánh mắt thật lạ. Nồng nàn. Tình tứ. Gợi trao và tin tưởng. Vòng tay ôm lấy vai Tiên Sa Hoài cười.

" Hoài phải thi đậu nếu không Tiên Sa cười chết..."

" Không có cười đâu... Chỉ bắt năm xuống đánh đờn thôi..."

" Đánh ở đâu? "

" Chỗ nào cũng đánh hết... Đánh vào chỗ này trước nhất..."

Tiên Sa dịu dàng và đắm thắm hôn lên má người tình. Hoài im lặng thụ hưởng mà không hôn trả lại.

" Sao Hoài không hôn Tiên Sa? "

" Hoài bị Tiên Sa đánh đòn mà..."

Tiên Sa bật cười. Hoài thở dài.

" Hoài bận quá không có thời giờ viết thư và gửi hình cho Tiên Sa. Trưa ở trường ra là chạy thẳng tới nhà của Khang để làm việc tới bốn giờ mới về ăn cơm xong là gạo bài..."

Nói xong Hoài nằm lăn ra chiếu còn Tiên Sa ngồi bên cạnh.

" Tiên Sa cũng vậy... Tuy có nhiều việc cần làm mà buồn và lười thành ra không muốn làm. Viết cho Hoài hai cái thư bỏ vào phong bì mà chưa gửi. Hoài đừng giận Tiên Sa nghe Hoài..."

Hoài xoay người ôm cô học trò cưng của mình vào lòng.

" Hoài không giận Tiên Sa đâu... Những người như mình đôi khi có một cái mà người ta gọi là khủng hoảng của tuổi trẻ. Thường thường nó sẽ qua đi nhưng cũng có khi trầm trọng hơn. Có người tự tử vì bị khủng hoảng tinh thần..."

" Em yêu anh..."

Tiên Sa thì thầm. Hoài đặt lên má người tình cái hôn nhẹ.

" Chắc Tiên Sa không biết ngoại lên Sài Gòn thăm má tuần rồi..."

" Tiên Sa đâu có về nhà mà biết. Ngoại ở chơi lâu không Hoài? "

" Một tuần... Tụi này năn nỉ ngoại ở lại mà ngoại nói phải về vì vườn tược và gà vịt không ai lo. Ngoại mang lên cho Hoài con vịt xiêm nhỏ xíu để Hoài nuôi..."

" Hoài nuôi vịt để làm gì? "

" Cho có bạn..."

Tiên Sa bật cười khi nghe nói Hoài nuôi vịt cho có bạn.

" Nó dễ thương lắm Tiên Sa. Nghe tiếng xe đạp là nó chạy ra đường đón. Tối nó nằm ngoài mùng của Hoài... Tiên Sa dọt đàn và thổi sáo tới đâu rồi? "

" Cũng có chút tiến bộ vì Tiên Sa phải học thêm học lý thuyết âm nhạc... Ông thầy dạy nhạc bảo Tiên Sa nên học lý thuyết song song với thực hành để có căn bản vững chắc về nhạc lý. Tiên Sa thấy ông nói có lý bởi vì học theo cách của anh Thường dạy Tiên Sa là học mò chỉ thổi được vài bài thôi. Nếu gặp các

bài mới lạ thời Tiên Sa mù tịt. Hoài muốn nghe Tiên Sa thổi bài Con Thuyền Không Bến..."

Tiên Sa vào nhà lấy đàn và ống sáo. Nhìn theo dáng đi mảnh khảnh của người tình Hoài thờ dài. Anh phải dặn Tiên Sa ăn nhiều đồ bổ dưỡng hơn. Bóng tối đổ xuống. Khuôn mặt của Tiên Sa chìm mất trong ánh đèn dầu leo lét. Người hơi nghiêng. Hai chân gác lên nhau. Tiên Sa đặt môi lên ống tre. Âm thanh nổi lên nhẹ như sương trên mặt sông mờ mờ trắng.

*- Đêm nay thu sang cùng heo may
đêm nay sương lam mờ chân mây
thuyền ai lơ lững trôi xuôi dòng
như nhớ thương ai chùng tơ lòng...*

Hoài ngồi bó gối nhìn. Tiên Sa đó. Vóc thân đó. Ánh mắt đó. Nhưng là âm thanh trùng trùng. Buồn như gió heo may lất lây về cuối chân mây. Ai nhớ thương ai. Ai nhớ. Ai thương ai. Tiên Sa ơi. Hoài gọi thầm tên người yêu. Anh nhớ em. Yêu em khi nhớ rừng mù u. Hương mù u còn đọng trên áo sơ mi.

- Trong cây hơi thu cùng heo may

vi vu qua muôn cảnh mê say
miền xa lời gió vang thông ngàn
ai oán thương ai tàn mơ vàng
Lướt theo chiều gió
Một con thuyền, theo trăng trong
Trôi trên sông Thương,
nước chảy đôi dòng
Biết đâu bờ bến
Thuyền ơi thuyền trôi nơi đâu
Trên con sông Thương,
nào ai biết nông sâu
Nhớ khi chiều sương,
cùng ai trắc ẩn tâm lòng.
Biết bao buồn thương,
thuyền mơ buồn trôi xuôi dòng
Bến mơ dù thiết tha,
thuyền ơi đừng chờ mong
ánh trăng mờ chiếu,
một con thuyền trong đêm thâu
Trên sông bao la,

thuyền mơ bến nơi đâu...

Tiên Sa úp mặt vào lòng người tình. Dường như nàng khóc.

" Tiên Sa thương Hoài. Muốn mình là cái bến cho thuyền của Hoài đậu. Nói ra Hoài đừng cười nha..."

" Ừ... Tiên Sa muốn nói điều gì..."

" Tiên Sa muốn viết nhạc..."

Hoài hôn vào mắt Tiên Sa.

" Tiên Sa muốn viết một bản nhạc tên Khi Thuyền đổ bến Tiên Sa..."

Hoài gật gù.

" Hay lắm... Ở Sài Gòn có nhiều nhạc sĩ tự học rồi sau đó viết nhạc nổi tiếng như Trịnh Công Sơn, Trần Thiện Thanh. Nếu muốn Tiên Sa cũng làm được... Tiên Sa mà nổi tiếng thời Hoài cũng hãnh diện nói với mọi người nhạc sĩ Tiên Sa chính là người yêu của tôi..."

Tiên Sa cười dòn. Hoài cũng cười.

" Tiên Sa đã thổi bài Con Thuyền Không Bến này một lần ở Thạnh Phú rồi. Nhưng lần này Hoài có cảm tưởng lạ hay hơn. Có phải vì lý do Tiên Sa biết thêm lý thuyết không?"

Tiên Sa cười gật đầu.

" Tiên Sa mượn tập nhạc tiền chiến của Thùy Dương để chép lại bản Con Thuyền Không Bến đủ cả lời và nhạc rồi theo đó mà tập. Ban đầu cũng khó lắm nhưng sau quen dần dần. Cái gì không biết vào hỏi thầy..."

" Ngày mai Tiên Sa có đi học không? "

" Ngày mai thứ bảy mà học gì..."

" Hoài quên..."

Tiên Sa thụi nhẹ vào lưng người tình.

" Cái gì cũng quên hết... Hoài ơi... Chừng nào Hoài mới về Sài Gòn..."

" Chắc thứ ba... Hoài phải về xem trường mở cửa lại chưa..."

" Hoài có muốn đi đâu không? "

" Không. Hoài chỉ muốn ở nhà với Tiên Sa... Sáng mai hai đứa mình đi chợ mua tép với lá cách về Hoài làm tôm nướng lá cách cho Tiên Sa ăn. Tiên Sa ốm lắm nên cần phải tắm bổ..."

Hoài sờ lên mặt rồi hôn vào mái tóc phẳng phất hương mù u của người tình.

" Hoài nhớ rừng mù u của hai đứa mình..."

" Tiên Sa cũng vậy... Muốn về thăm nhà mà

không có tiền. Bao nhiêu tiền má cho phải mua sách mà vẫn chưa đủ. Tiên Sa còn thiếu sách Anh văn..."

" Ngày mai mình đi mua. Hoài có tiền..."

" Thôi..."

" Gì mà thôi... Hoài cho Tiên Sa mượn mai một trả lại..."

" Rủi Tiên Sa không có tiền trả lại..."

" Thời Hoài xiết cái này trừ nợ..."

Hoài kéo Tiên Sa xát vào lòng mình.

" Hoài khôn tổ bà... Cho vay có mấy chục đồng mà đòi nhiều gấp ngàn lần. Đúng là ăn lời cắt cổ..."

Hoài nói trong tiếng cười.

"Hoài hiền từ nhân đức lắm nên không có cho vai ăn lời cắt cổ mà chỉ cắn cổ thôi..."

Hoài hôn nhẹ vào cổ ngay dưới tai của Tiên Sa khiến cho nàng co rúm người lại.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

Tiếng dạ của Tiên Sa thật ngoan, thật hiền.

" Hoài muốn hôn Tiên Sa phải không? "

" Sao Tiên Sa biết? "

" Tiên Sa cảm thấy..."

Hoài cười lặng lẽ.

" Hoài muốn lắm nhưng không muốn hai đứa mình và nhất là Tiên Sa phải buồn khổ nên đành nhịn thềm..."

" Tiên Sa cảm ơn Hoài... Tiên Sa thương Hoài... I love you..."

Hoài cười lớn.

" Tiên Sa học được mấy câu tiếng Anh rồi? "

" Có một câu thôi... Tiên Sa thích nói tiếng Anh. Nghe dễ thương hơn tiếng tây và tiếng tàu của Hoài..."

" Tại vì Hoài nói tiếng tây đui và tàu lao... Trên Sài Gòn có Hội Việt Mỹ dạy anh văn miễn phí. Người ta đi học đông lắm..."

" Tiên Sa ước gì mình ở Sài Gòn để được đi học..."

Hoài cố dấu tiếng thở dài khi biết mình không thể giúp gì được cho Tiên Sa. Nhà anh cũng nghèo. Má anh là một công chức quèn của bộ giáo dục. Với đồng lương chết đói bà phải nuôi năm đứa con. Cũng may chị hai của Hoài sau khi ra trường sư phạm cấp tốc đã đi dạy học nên đời sống cũng dễ thở hơn chút chút.

Dường như nghe được tiếng thở dài của người tình Tiên Sa nói đùa.

" May là không ở Sài Gòn... Ở gần Hoài cần cố chịu gì nổi... Hoài ơi..."

" Dạ..."

Tiên Sa bật cười vì tiếng dạ của Hoài.

" Tiên Sa lạnh..."

Nhà vắng chỉ có hai đứa. Hương về Bình Đại để xin ba má tiền mua thêm sách học. Hạnh đi Mỹ Tho với người bạn trai. Tiên Sa đang nấu cơm trong lúc Hoài đọc các bài viết gửi đăng báo của Tiên Sa với mấy người bạn. Sáng hôm nay trong lúc đi mua sách Hoài đưa cho Tiên Sa năm chục đồng gọi là phụ tiền cơm. Tiên Sa không nhận. Hoài phải hăm dọa, năn nỉ, i ôi nài nỉ mới bằng lòng và nói sẽ đưa cho Hương giữ. Mặc dù Tiên Sa chê mắc Hoài cũng mua cho nàng hai cuốn sách Anh văn.

" Cô đầu bếp có cần phụ không? "

Hoài ôm chặt cái eo nhỏ của Tiên Sa.

" Hông... Có Hoài bên cạnh Tiên Sa không nấu cơm được..."

" Sao vậy? "

" Hoài tán tỉnh, bá cổ ôm vai ai mà làm được..."

" Tại cô đầu bếp đẹp mà dễ thương..."

Hoài hôn vào bên má của người tình.

" Khét... Tiên Sa... Khét... "

Tiên Sa dùng dằng.

" Tại Hoài đó... Bắt đền đi... "

" Tại Tiên Sa đó... Hoài muốn thôi mà Tiên Sa đâu có chịu... "

" Ai bảo Hoài làm cho người ta... "

Tiên Sa bỏ con tép cuốn lá cách vào miệng Hoài. Vừa nhai Hoài vừa cười.

" Ngon... Lá cách cháy khét thơm quá... "

Ăn thử một miếng Tiên Sa cũng nhận thấy Hoài nói đúng. Lá cách cháy vàng thành ra dòn dòn, mùi thơm hơn và vị cũng ngọt hơn.

" Ngon quá hả Hoài... "

" Vậy mà Tiên Sa đổ thừa cho Hoài... "

Bóc thêm một miếng chấm vào chén nước mắm pha, bỏ vào miệng Hoài nhai từ từ như để thưởng thức miếng ăn ngon.

" Ngon tuyệt... Tiên Sa làm ngon hơn Hoài... "

" Phải hôn hay là Hoài nịnh để Tiên Sa làm cho Hoài ăn sướng miệng... "

Hoài nhăn răng cười.

" Tiên Sa đi guốc trong bụng Hoài rồi... Nè ùm đi cưng... "

Hoài đưa con tép cuộn lá lách tới. Tiên Sa há miệng ra nhưng trước đó một giây Hoài bỏ tọt con tép vào miệng mình.

" Lêu lêu mắc cỡ..."

" Nghỉ Hoài ra không chơi với Hoài nữa..."

Tiên Sa phụng phịu.

" Hoài xin lỗi Tiên Sa... Há miệng ra Hoài thưởng cho..."

Tiên Sa há miệng và Hoài bỏ con tép vào. Khi Tiên Sa chưa kịp ngậm lại Hoài hôn nhanh vào cái miệng xinh xinh của người tình.

" Hoài ăn gian hổng chịu đâu..."

Tuy nói là hổng chịu nhưng hai cánh tay của Tiên Sa quấn lấy cổ người tình không chịu rời.

" Hoài ơi..."

Hai chữ " *Hoài ơi* " như một đũa dành tri thức. Hoài ngừng lại đúng lúc phải dừng lại. Hai đũa rời nhau trong luyến tiếc.

" Cơm xong chưa Hoài đói bụng rồi..."

Tiên Sa hứ tiếng nhỏ dọn cơm lên bàn.

" Ăn xong hai đũa mình qua bên Cái Cối chơi... Tiên Sa có qua bên đó chưa? "

" Chưa... Nghe mấy nhỏ bạn nói bên đó đẹp và

vui lắm nhưng Tiên Sa chưa đi lần nào..."

" Minh qua đó ăn trái cây..."

Ăn nhanh bữa cơm hai đứa sửa soạn. Quần đen, áo bà ba trắng, đầu đội chiếc nón bằng vải của Hoài mới vừa cho, Tiên Sa thật ngộ nghĩnh và dễ thương. Hai đứa đi bộ xuyên qua bờ hồ rồi theo con đường lớn xuống bờ sông. Ngồi trên con thuyền gắn máy đuôi tôm Tiên Sa lặng ngắm dòng sông Bến Tre gợn sóng. Gió hiu hiu.

" Sông Bến Tre đẹp quá hả Hoài? "

Hỏi mà không thấy người tình trả lời Tiên Sa quay nhìn. Hai chân gập lại ép sát vào ngực. Hai tay ôm lấy hai chân, đầu hơi cúi xuống Hoài ngồi bó gối nhìn dòng sông. Tia nhìn ngác ngơ tìm kiếm một cái gì không có trong đời sống này. Ánh mắt buồn bã đến tội nghiệp. Tiên Sa ứa nước mắt xót thương. Hoài ơi. Tiên Sa thương Hoài. Muốn Hoài được vui hơn là buồn, sung sướng hơn là khổ đau. Tiên Sa muốn nhìn thấy ánh mắt sáng hy vọng. Tia nhìn dịu dàng và đắm thắm của Hoài.

Đò cập bến. Hai đứa đi cạnh nhau trên con đường đất trắng mịn. Ánh mặt trời xuyên qua tầng cây thành những bóng nắng chập chờn lung linh. Không gian tĩnh mịch, quạnh vắng. Hoài đứng trước ngã ba nơi có xạp bày bán trái cây. Những múi mít vàng ươm mật. Trái ổi chín thơm mùi. Mận xanh

ngọt lịm. Trái cóc chua. Xoài tượng chua chảy nước miếng. Hoài cầm trái vú sữa vàng óng lên ngắm nghía trả tiền cho hai trái vú sữa.

" Tiên Sa ăn không? "

" Hông..."

Tiên Sa dùng dằng rồi thúc mạnh cùi chỏ vào hông người tình.

" Ui da... Gãy bẹ sườn rồi..."

" Cho gãy luôn... Cho bỏ tật ăn nói bậy bạ... Tôi nay về coi hình hai đứa mình chụp nghe Hoài... Tiên Sa sẽ lựa những tấm thật đẹp để dành làm kỷ niệm..."

" Thăng Khang nó coi rồi. Nó khen Tiên Sa đẹp. Hoài nói với nó con gái Bến Tre đẹp lắm. Nó định nhờ Tiên Sa giới thiệu một người..."

" Ủa... Hoài nói anh Khang có bồ rồi mà..."

" Hai đứa nó rã đám rồi..."

" Tại sao vậy? "

" Hoài không biết... Thăng Khang nói tự dưng nó cảm thấy chán yêu, chán tình cảm lãng nhãng. Nó nói với Hoài nó tính tình nguyện vào lính sau khi đậu tú tài..."

" Hoài có định đi lính không? "

" Chưa biết... Hoài đi lính có tiền nuôi Tiên Sa học làm cô giáo Tiên Sa chịu không? "

Hơi ngần ngừ giây lát Tiên Sa lắc đầu.

" Rủi Hoài chết đi thì làm sao. Thôi Hoài đừng đi lính..."

" Nhiều khi không đi cũng không được... Bị động viên là phải đi..."

" Tiên Sa muốn nói là Hoài không nên tình nguyện. Hoài đi lính Tiên Sa sợ Hoài chết bỏ Tiên Sa một mình buồn lắm..."

" Tiên Sa đừng lo... Thầy bói coi tướng nói Hoài sống tới chín chục lặn..."

" Xạo... Thầy bói nào... Họ làm gì biết được... Thôi mình về nghe Hoài... Tiên Sa mới chán rồi..."

Sáng thứ hai Hoài đi bộ với Tiên Sa tới trường rồi lang thang trên những con đường đã đi qua. Nhớ lại hồi học lớp nhì có thằng bạn thân nhất tên Duy nhà ở Cầu Cá Lóc Hoài đi bộ xuống đó kiếm với hy vọng Duy vẫn còn ở chỗ cũ. Con đường hẻm nằm bên trái dưới chân cầu bây giờ được làm rộng ra. Nhà cửa nhiều hơn. Không còn dấu vết nào về ngôi nhà của Duy. Có lẽ gia đình nó đã dọn đi nơi khác.

Sáng thứ ba Hoài lên xe về Sài Gòn một mình. Vì phải đi học nên Tiên Sa không thể đưa anh ra bến xe. Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi trên chiếc xe đò hơi

hám và chậ chội Hoài nín lặng như một người câm điếc.

Sáng thứ tư tới trường thăm dò Hoài gặp Khang. Cánh cổng trường đóng im ỉm. Hai đứa đạp xe ra Sài Gòn ăn khô bò rồi trở về nhà nó đọc thư của độc giả gửi về. Thấy Khang cầm cúi đọc thư Hoài ngạc nhiên hỏi.

" Em đâu? "

" Rã đám lâu rồi..."

" Lý do? "

" Không có lý do... Tự nhiên tao thấy chán... Và lại nó muốn tiến tới mà tao thời không..."

Ngập ngừng giây lát nó cười cười.

" Mình còn trẻ mà tội vạ gì lấy vợ. Tao tính tình nguyện vào Thủ Đức sau khi đậu tú tài 1..."

" Mày đâu cần phải đi lính..."

" Tại sao? "

" Mày là con một mà... Mày được miễn dịch..."

Khang cười buồn.

" Đó là lý do khiến cho tao muốn đi lính nhiều hơn... Thấy bạn bè hàng xóm đi lính giữ nước còn mình cứ nhong nhỏng chơi tao mắc cỡ..."

" Mày ráng lấy tù tài 2 rồi vào võ bị Đà Lạt thời

hách hơn..."

Khang lắc đầu.

"Đà Lạt học lâu thấy bà... Tao không thích học. Tao thích làm lính... Ra trường Thủ Đức tao sẽ tình nguyện về Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến hay Biệt Động Quân. Mặc đồ rằn ri mới oai..."

"Oai thì oai thiệt nhưng mày lên bàn thờ cũng lệ lắm. Ông anh bà con của tao đi Lực Lượng Đặc Biệt mới có hơn năm là ngủ rồi. Mày coi chừng..."

"Con người ta sống chết có số mà hơi sức đâu lo cho mệt. Mày đừng nói với má tao vụ tao đi lính bả chửi chết. Ông già tao mà biết tao tính đi lính là ông quản thúc tại gia tao liền..."

Ngừng lại hớp ngụm nước Khang cười tiếp.

"Tháng tư năm tới là tao đủ 18 tuổi. Lúc đó tao không cần ông bà ký tên cho phép tao tình nguyện đi lính. Làm đơn xong là tao trốn biệt cho tới khi trình diện..."

Nhìn Hoài giây lát Khang cười cười.

"Hay là tao với mày tình nguyện một lượt cho vui..."

Hoài cười vì ý nghĩ điên của Khang.

"Tiên Sa không thích tao đi lính. Nàng sợ tao chết..."

" Ừ... Tao quên mà đang có bồ..."

Ngày 1 tháng 11 năm 1963 chính phủ Ngô Đình Diệm bị lật đổ. Tình hình chính trị tại Sài Gòn tạm yên. Trật tự được tái lập. Học sinh đi học bình thường. Giáo sư và học trò cố gắng theo kịp chương trình đã bị gián đoạn trong thời gian qua. Dù bù đầu vào việc học Hoài cũng viết cho Tiên Sa một lá thư.

Vừa dựng chiếc xe đạp nơi cửa Tiên Sa thấy người phát thư quen thuộc dừng xe nơi đầu ngõ.

" Cô có thư đây nè..."

Người phát thư đưa cho Tiên Sa một phong thư thật lớn và dày cộm. Hấp tấp đẩy xe vào nhà xong không kịp thay quần áo nàng xé phong thư. Bốn tờ báo cũ kèm theo một lá thư. Không màng tới mấy tờ báo Tiên Sa nằm lăn ra giường đọc thư của Hoài.

" Sài Gòn ngày tháng năm không cần biết..."

Tiên Sa mỉm cười vì mấy chữ tốc kê này.

" Ta nhớ người xa cách núi sông. Người xa xa có nhớ ta không. Tiên Sa... Tiên Sa... Ta gọi hoài tên ai. Tên cô gái làng Châu Bình. Tên cô học trò trường Phan Thanh Giản. Dù chỉ là hai chữ nhỏ bé nhưng tên em lớn dần trong hồn ta như con nước sông Ba Lai hiền hòa, như dòng sông Bến Tre mù sương sớm. Hôm qua đạp xe trên đường Lê Thánh Tôn ta nhớ Tiên Sa vô cùng. Nhớ môi em mềm. Nhớ mắt

em buồn. Nhớ nụ cười tươi. Nhớ bàn tay em ấm. Tiên Sa ơi... Hoài nhớ Tiên Sa..."

Tiên Sa ngừng đọc vì nước mắt ứa ra làm mờ đi những dòng chữ trên lá thư tình của Hoài.

" Hoài ơi... Tiên Sa nhớ Hoài... Nhớ thật nhiều..."

Lấy tay lau nước mắt nàng lẩm bẫm.

" Hôm qua Hoài đã trình cho má của Khang về các bài viết cho mục Quê Hương Tôi. Theo đề nghị của Hoài bà chọn đăng bài của Hương trước nhất rồi sau đó là bài của Tiên Sa, Hạnh, Thùy Dương và hai bài thơ lục bát của Quỳnh với Linh. Thằng Khang cho con bồ nó de nên trở lại làm việc với Hoài. Nhờ vậy mà Hoài có chút thời giờ để viết thư và để nhớ Tiên Sa. Hoài bù đầu vào trang sách học. Mệt nhoài với đạo hàm, phương trình, công thức, phản ứng hóa học. Với định luật vạn vật hấp dẫn của Newton. Archimede với sức đẩy của nước. Hoài ghét vạn vật, toán, lý hóa, anh văn, việt văn, hội họa. Hoài ghét hết. Chỉ thương có Tiên Sa thôi. Thương thật nhiều... Thương em trái ầu cũng tròn. Me sống cũng ngọt đường phen cũng chua... Hoài ước gì mình có phép cân đầu vên của Tề Thiên Đại Thánh nhảy một cái tới Bến Tre liền để được nhìn thấy Tiên Sa. Từ đây tới Bến Tre chỉ có hơn tám mươi cây số mà trùng trùng cách trở, đi hoài không tới được. Có cái gì ngăn cách chúng mình. Làm cho chúng mình không

được gần nhau...."

Tiên Sa liếm nước mắt mằn mặn nơi môi. Với tay lấy chiếc khăn mỏng nơi đầu giường nàng lau nước mắt rồi sụt sùi đọc tiếp lá thư.

" Hôm qua chủ nhật Khang tới nhà rủ Hoài ra đường Lê Lợi ăn kem. Từ ngày de con bò nó có vẻ buồn nên hay rủ đi chơi. Dù bạn Hoài cũng đi vì tội nghiệp nó. Khang khoe với anh về chiếc xe gắn máy mà ba của nó mới mua cho nó vào dịp tết. Chiếc xe chiến thật. Làm con nhà giàu kể cũng sướng. Trong lúc Hoài còn đạp xe đạp cộc cạch thời nó đã có xe gắn máy chạy ào ào. Nó còn khoe biết lái xe hơi nữa. Nó nói bữa nào sẽ mượn xe của ba nó chở anh ra Vũng Tàu tắm biển.

Có một người bà con bên nội của Hoài lên Sài Gòn thăm má. Bà cho biết tin là ngoại sẽ lên thăm tụi này. Khi nào ngoại về Hoài sẽ gói quà cho Tiên Sa. Không có gì nhiều và mắc tiền đâu. Chỉ có mấy tập nhạc cũ của Khang cho. Quần áo cũ của Hằng, em gái Khang; một chai dầu thơm của Hoài và cái kiến mát để Tiên Sa diện cho đẹp và đi " *cua bò* "

Tiên Sa gấp lá thư lại. Lá thư còn dài nhưng nàng để dành vì không muốn đọc hết.

" Hoài ơi... Tiên Sa không có và không thể đi " *cua bò* " đâu. Không có ai hơn Hoài đâu. Tiên Sa không yêu ai hơn yêu Hoài. Ở đâu cũng là hình ảnh của

Hoài. Ăn cơm cũng nhớ Hoài. Ngủ cũng mơ thấy Hoài. Gạo bài cũng nhớ Hoài. Như vậy thời làm sao Tiên Sa có thể đi cưa bồ. Hoài đã ở trong Tiên Sa rồi. Dù nghìn trùng cách ngăn Tiên Sa cũng thấy có Hoài bên cạnh. nghe tiếng Hoài nói, cười, kể chuyện tiếu lâm văn chương, chuyện tình của Ngọc Hân công chúa với Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ mà Hoài bảo là có thật nhưng bị Tiên Sa tra hỏi Hoài phải thú nhận là mình xạo. Tuy nhiên Tiên Sa yêu cái xạo để thương của Hoài. Yêu anh yêu cả đường đi. Ghét anh ghét cả tông chi họ hàng. Ghét Hoài lắm. Tiên Sa ghét Hoài tới độ muốn cắn cái môi tham lam. Ánh mắt nồng nàn và bàn tay đam mê. Tiên Sa muốn được thấy Hoài bằng xương bằng thịt Hoài ơi..."

9.

Chiều thứ sáu. Hương đi chợ. Hạnh ra phố với bồ chỉ còn Tiên Sa ở nhà một mình học đàn. Nghe tiếng gõ cửa một cách gấp rút nàng bước ra mở cửa.

" Xin lỗi anh kiếm ai? "

" Tôi kiếm Tiên Sa..."

" Tôi là Tiên Sa..."

Người con trai nở nụ cười thật tươi. Nhìn cách ăn mặc của người con trai lạ mặt nàng biết anh không phải là người ở đây. Tự dưng Tiên Sa liền tưởng tới một người.

" Tôi là Khang bạn của Hoài..."

Tiên Sa cảm thấy đầu gối mình run run.

" Tôi xuống đây để báo cho Tiên Sa biết là Hoài bị xe đụng nặng lắm phải chở vào nhà thương. Nó muốn gặp Tiên Sa..."

" Anh Hoài có sao không anh? "

Giọng của Tiên Sa như lạc đi.

" Không biết... Bác sĩ bảo ít hy vọng lắm..."

" Mình đi bây giờ hả anh? "

" Ừ... Mình phải đi ngay mới kịp... Tôi có xe hơi

chờ sẵn ngoài kia..."

" Tiên Sa cần lấy chút quần áo..."

Khang lắc đầu.

" Khởi cần... Em gái tôi có quần áo cho Tiên Sa dùng tạm..."

Tiên Sa tắt tả theo Khang ra chiếc xe Peugeot đậu bên kia đường. Khang mở cửa cho Tiên Sa ngồi ở băng sau. Xe qua Ngã Ba Tháp rồi thẳng đường đi về bên bắc. Ra tới chỗ đồng trống Khang từ từ ngừng xe lại.

" Có chuyện gì vậy anh Khang? "

" Chắc bánh xe bị xẹp... Để tôi ra coi lại bánh xe..."

Khang mở cửa đi vòng vòng quanh xe xong mở nắp xe. Một người chui ra. Ngồi khom lưng úp mặt vào hai bàn tay Tiên Sa khóc lặng lẽ. Nàng thì thầm.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa..."

Nghe giọng nói trầm ấm vang bên tai Tiên Sa ngược nhìn. Hoài... Hoài của Tiên Sa đó. Ánh mắt nồng nàn. Nụ cười đam mê. Hơi thở ấm. Không tự chủ được Tiên Sa ôm chầm rồi xiết chặt lấy người tình như sợ sẽ mất đi.

" Hoài kỳ quá... Làm Tiên Sa sợ muốn chết..."

Tiên Sa nhéo vào tay người tình một cái đau điếng khiến cho Hoài phải la lớn.

" Ui da đau quá..."

" Ai bảo Hoài kỳ quá... Rủi Tiên Sa sợ đứng tim chết luôn rồi làm sao..."

Khang mở cửa ngò vào tay lái.

" Anh Khang nữa... May mà Tiên Sa không xỉu trước mặt anh..."

Khang phân bua.

" Đó là ý kiến của Hoài... Thằng này tốc kê lắm Tiên Sa nên coi chừng..."

Khang quay đầu xe chạy trở về nhà.

" Thành phố ở đây đẹp quá hả Tiên Sa. Êm đềm và yên tĩnh không như ở Sài Gòn. Tiên Sa có người bạn nào không giới thiệu cho tôi đi..."

" Tiên Sa có nhớ bạn tên Hương, độc thân, vui tính. Chỉ sợ anh chê Hương nhà quê..."

" Tiên Sa cứ giới thiệu đi... Biết đâu..."

Xe quẹo vào con đường đá lỏm chồm rồi lát sau ngừng dưới gốc cây me. Ba đưa vào nhà. Hương và Hạnh đang ngồi đọc tờ báo của Hoài gởi xuống.

" Đây là anh Khang, bạn của Hoài còn đây là Hương và Hạnh, bạn của Tiên Sa..."

Khang có vẻ lúng túng khi thấy Hương. Điều đó khiến cho Hoài ngạc nhiên. Cả bọn ngồi nói chuyện. Khang trầm lặng, cười nhiều hơn nói trái với bình thường là một người con trai hoạt bát và vui vẻ. Ngay cả Hương cũng thế. Nàng không cười nhiều và bông đùa. Tiên Sa cười thầm vì thái độ khác lạ của Hương và Khang. Dường như họ bị tiếng sét ái tình.

" Anh Khang và Hoài ngồi chơi để tụi này nấu cơm..."

Ba cô gái bỏ ra sau bếp. Khang thì thầm với bạn. Hoài gật đầu đi ra sau bếp nói với Tiên Sa.

" Để chuộc lỗi với Tiên Sa và cũng để kỷ niệm buổi gặp gỡ hôm nay Khang có nhã ý mời ba chị đi ăn..."

Hạnh cười đùa.

" Có chuyện gì mà anh Hoài nói năng lịch sự và lễ phép vậy. Anh đừng kêu Hạnh bằng chị khiến cho Hạnh tổn thọ..."

" Anh bị tao bắt phải ăn nói đàng hoàng và lễ phép..."

Tiên Sa xen lời.

" Mà y cứ quá coi chừng ảnh trốn mắt biệt rồi lúc đó ngồi khóc hu hu..."

Hương cười nói với Hoài.

" Anh nói với anh Khang cho tụi này mười lăm phút để sửa soạn..."

Hai người con trai ngồi ngoài hàng ba chờ. Hoài nhìn đồng hồ trên tay Khang.

" Mười lăm phút rồi. Sao lâu vậy? "

Khang cười.

" Đàn bà họ nói mười lăm phút có nghĩa là hai cái mười lăm phút..."

Có tiếng cười nói rồi Hạnh, Hương và Tiên Sa bước ra cửa. Khang nhìn Hương đăm đăm. Cô gái tỉnh lẻ này hoàn toàn khác hẳn. Áo dài màu tím hoa cà. Quần trắng. Guốc cao gót. Chút trang điểm. Hương đẹp hồn nhiên, hiền hòa và tươi mát. Ngần thứ đó đã hợp hồn anh con trai nhà giàu thành phố.

" Tôi tưởng con gái Sài Gòn mới đẹp không ngờ con gái Bến Tre còn đẹp hơn..."

Hương cười thánh thót.

" Cám ơn anh Khang..."

Hoài im lặng nhìn Tiên Sa. Áo dài trắng. Quần đen. Không son phấn. Cô gái làng Châu Bình đẹp đơn sơ. Tự nhiên như hoa mù u tinh khiết. Đi sau cùng Hoài nói nhỏ vào tai Tiên Sa.

" Coi bộ Khang chịu Hương rồi..."

Tiên Sa cười.

" Nhỏ Hương cũng mét Khang... Tiên Sa chưa bao giờ thấy nó diện đẹp như vậy..."

" Hương đâu có đẹp bằng Tiên Sa của Hoài..."

" Tối nay Tiên Sa sẽ hỏi tội Hoài... Ráng giữ mình đi..."

" Tiên Sa có néo cũng đừng néo mạnh quá tội nghiệp anh..."

Tiên Sa bật cười vì câu năn nỉ của Hoài. Rất lịch sự và rất văn minh Khang mở cửa cho Hương ngồi vào băng trước với mình trong lúc Hoài mở cửa cho Tiên Sa và Hạnh.

" Mày coi chừng lúi vô lễ nghe Khang..."

Hoài nhắc chừng khi thấy bạn chăm chỉ lái xe. Khang cười im lặng.

" Hương học lớp mấy? "

Hương cười trả lời câu hỏi của Khang.

" Dạ... Hương học đệ tam... Anh Khang chắc học cùng lớp với anh Hoài..."

" Không những học cùng lớp mà còn ngồi cạnh nhau. Có thời gian lủ bạn gọi hai đứa tôi là cặp tình nhân lý tưởng. Hoài cho tôi de sau khi quen với Tiên Sa..."

" Chứ không phải mày có bồ rồi mày bỏ tao bỏ vợ..."

Hương liếc nhanh Khang và bắt gặp Khang cũng nhìn mình cười.

" Trước đây Khang có quen một cô gái. Cô ta muốn tiến tới mà Khang thời không. Thế rồi hai đứa xa nhau..."

" Tại sao anh Khang không muốn lấy vợ? "

" Mình còn trẻ quá mà. Phải lo sự nghiệp tương lai trước rồi mới lấy vợ sau. Ba má của Khang giàu tuy nhiên Khang muốn lo cho thân mình chứ không ăn bám cha mẹ. Có vợ con rồi mà ăn bám cha mẹ người ta cười chết..."

Ngừng lại giây lát Khang thở dài.

" Khang tính đi lính. Đâu tú tài xong Khang tình nguyện vào trường Thủ Đức..."

" Đi lính dễ chết lắm anh Khang biết không? "

" Khang biết nhưng ít ra đời sống của mình còn có mục đích, một lý tưởng. Nếu có chết thì mình cũng chết cho một cái gì mà mình tin tưởng..."

Mọi người đều im lặng suy nghĩ. Dường như có tiếng thở dài của ai đó. Theo lời Hương chỉ Khang ngừng xe trước quán ăn sang nhất của tỉnh. Cả bọn ngồi xuống chiếc bàn rộng đặt cạnh cửa sổ nhìn ra

con đường hẹp và yên tĩnh. Năm đứa gọi thức uống trước. Hương mỉm cười nhìn Khang.

" Để Hương gọi cho anh Khang món nước xay sinh tố..."

Gật đầu bằng lòng Khang nói với bạn.

" Mà gọi món ăn đi Hoài. Mà quê ở đây chắc biết nhiều hơn tao..."

Hoài gọi con cá lóc nướng trui, một đĩa lớn cua rang muối. Hai đĩa cá trê vàng chiên dầm nước mắm gừng. Thấy Hoài định gọi thêm Tiên Sa bèn cản lại.

" Bao nhiêu đó đủ rồi Hoài... Ăn làm sao cho hết... Anh Khang quê ở đâu? "

" Tôi sinh ra ở Sài Gòn còn ba má quê ở Bạc Liêu..."

" Sài Gòn đẹp lắm phải không anh Khang? "

" Đẹp nhưng cũng xô bồ và hỗn tạp. Người ta chạy theo tiền bạc..."

Ly nước sinh tố được đem ra. Hút một hơi dài Khang tặc lưỡi.

" Ngon và đặc biệt. Cái này tên là gì vậy Hương? "

" Đó là nước măng cầu pha với xoài..."

Khang hút một hơi gần cạn ly.

" Ở Sài Gòn cũng có bán nước sinh tố nhưng

dường như không có món này..."

Vẫy tay gọi người bồi bàn bảo làm thêm một ly nữa Khang cười nói với Tiên Sa.

" Nghe Hoài nói Tiên Sa đàn hay lắm "

" Dạ... Cám ơn anh Khang. Tối nay Tiên Sa sẽ đàn cho Hoài và anh nghe với một điều kiện là anh đừng cười Tiên Sa đàn không hay..."

Thức ăn được bày lên bàn. Ba cô gái chỉ ăn chút chút trong lúc Hoài và Khang ăn tha hồ. Tiên Sa phàn nàn.

" Làm con trai sướng thật... Muốn ăn là ăn, thèm ăn là ăn. Còn con gái thèm muốn chết mà không dám ăn vì sợ mập..."

Hoài cười an ủi.

" Tiên Sa cứ ăn đi... Mập Hoài còn mê nhiều hơn..."

" Xạo hoài... Hoài xúi người ta ăn cho xấu đi đừng đi mê cô khác phải không..."

" Tiên Sa chê không ăn thời để Hoài ăn dùm cho... Gì chứ ăn thời Hoài không chê..."

Ăn xong Hương đề nghị Khang lái xe ra bờ sông Bến Tre hóng mát. Năm đứa ngồi trên bãi cỏ sát bờ sông. Hít hơi dài không khí trong lành Khang cười nói với Hương.

" Sông này đẹp quá... Quê của Hương ở đâu? "

" Bình Đại... Từ đây về Mỹ Tho có con đường nhỏ bên tay mặt. Đó là đường về Bình Đại... Ở đó buồn lắm và quê mùa lắm..."

" Hương đâu có quê mùa..."

" Đó là vì Hương lên tỉnh học, hấp thụ được chút văn minh thành phố..."

" Hương diện còn đẹp hơn mấy cô gái ở Sài Gòn..."

Hạnh, Tiên Sa và Hoài thả bộ dài theo con đường dọc bờ sông để mặc cho Khang và Hương trò chuyện với nhau.

" Mà nghĩ sao Tiên Sa? "

" Nhỏ Hương ít khi nói chuyện với ai thế mà lại chịu ngồi nói chuyện với anh Khang. Chắc là có sự lạ..."

Hạnh hỏi dò.

" Anh Hoài biết anh Khang nhiều không? "

" Hai đứa quen nhau hồi còn đệ thất. Tuy là con nhà giàu nhưng nó được lắm. Hiền hậu, dễ thương và rất tốt với bạn bè... Chỉ sợ hai người không hợp thôi... Hoài nghe nói Hạnh có bồ rồi phải không? "

Có vẻ bẽn lẽn Hạnh nhìn Hoài cười nói.

" Dạ... Ảnh tên Minh. Nhà nghèo nhưng ảnh ham học. Tối nay ảnh tới nhà Hạnh nhờ anh Hoài coi tướng ảnh dùm Hạnh..."

Tiên Sa cười xen vào.

" Anh Hoài biết gì về tướng số mà mày biểu ảnh coi tướng... Ảnh xạo mày đừng có tin..."

Đi bộ một lát Tiên Sa kêu mỗi chân.

" Hoài công Tiên Sa chịu không? "

" Thôi... Mắc cỡ lắm... Người ta cười chết..."

" Ai cười hở mười cái răng... Tiên Sa nhát vậy... Để anh công Tiên Sa về nhà luôn..."

" Cám ơn... Tiên Sa ngồi xe hơi sướng hơn..."

Trời chạng vạng tối năm đưa lên xe về nhà. Hoài nói với Khang ghé chợ mua một chục khúc bánh mì thịt vì sợ thức khuya sẽ đói bụng. Vừa về tới nhà chưa kịp mở cửa Minh, bồ của Hạnh cũng đạp xe đạp tới. Ba cô gái chia nhau làm nước chanh, nước trà, còn ba chàng thanh niên lãnh phần trái chiếu và đốt lửa ung muối. Ánh trăng mừng tám mờ ảo lung linh.

Tiên Sa ngồi cạnh Hoài. Trong ba cặp thời Hoài và Tiên Sa quen nhau lâu hơn nên cũng tự nhiên nhiều hơn. Hạnh với Minh quen nhau chừng nửa năm nên cũng còn giữ ý. Riêng Khang và Hương

đang trong thời kỳ mới quen nên không có cử chỉ thân mật hoặc lời nói tự nhiên.

" Tiên Sa đàn đi Tiên Sa? "

Khang nài nỉ. Chiều ý Tiên Sa vào nhà lấy đàn.

" Bản nhạc này Tiên Sa phải dợt hơn tháng trời mới tạm nghe được..."

Hoài ngồi dậy. Hai chân rút lại ép sát vào ngực. Hai tay ông lấy hai chân Hoài cúi mặt nhìn xuống. Dù chú ý tới cách ngồi nghe nhạc hơi lạ lùng của Hoài nhưng mọi người không tiện hỏi. Tiên Sa ôm đàn. Ngón tay trắng màu ánh trăng mừng tám thoăn thoắt di chuyển trên dây đàn. Từng nốt. Từng nốt nhạc mừng tượng như tiếng mưa rơi. Mưa trong không gian. Mưa trên phím đàn. Mưa trong lòng người.

- Ngoài hiên giọt mưa thu thánh thót rơi...

Trời lắng u buồn mây hắt hiu ngừng trôi...

*Nghe gió thoảng mơ hồ trong mưa thu ai khóc ai than
hờ...*

Vài con chim non chiêm chiếp kêu trên cành...

như nhủ trời xanh.

gió ngừng đi...

mưa buồn chi cho cõi lòng lâm ly...

Hồn thu tới nơi đây gieo buồn lây...

Lòng vắng muôn bề không liếp che gió về...

*Ai nức nở thương đời châu buông mau dương thế bao
la sâu...*

Tiếng đàn như giọt mưa rơi chìm xuống thành
nhịp buồn tả tơi. Thành lời thở than. Hoài gục mặt
lên đầu gối của mình. Như uống trọn âm thanh của
tiếng đàn. Anh không nhìn, không thấy khuôn mặt
của người tình chìm khuất trong bóng đêm với đôi
mắt long lanh ngời tình tự. Sáu người. Như sáu pho
tượng ngồi câm nín. Chỉ có tiếng đàn di động trong
không gian thành âm thanh nỉ non, thành tiếng
khóc nghẹn ngào...

- Người mong mây tan cho gió hiu hiu lạnh...

Mây ngỏ trời xanh...

chắc gì vui...

mưa còn rơi bao kiếp sầu ta nguôi...

Gió xa xôi vẫn về...

mưa giãng mù lê thê...

Đến bao năm nữa trời...

Vợ chồng Ngâu thôi khóc vì thu...

Âm thanh dứt mà âm hưởng đọng lại trùng trùng. Trên tóc. Trên vai áo. Trên mắt mỗi người nghe. Đọng lại trong hồn làm tê dại cảm giác.

Khang chột thờ dài.

" Tiên Sa đàn bản Giọt Mưa Thu có hồn lắm... Tôi đàn bản này nhiều lần mà cũng không bằng được Tiên Sa..."

" Cảm ơn anh Khang..."

Cô gái làng Châu Bình cười đưa cây đàn cho Khang.

" Mời anh..."

Không khách sáo Khang cầm lấy cây đàn. Hương về Hoài đang ngồi gục mặt Khang cười.

" Hoài chắc biết bản này..."

Tiếng đàn nổi trôi. Những ngón tay dài lướt trên dây đàn. Rồi là tiếng hát trầm ấm của Khang.

*- Như cánh chim bay giữa vùng biển nhớ mênh mông...
người về đây nghe sóng vỗ bình bông...
người về như chim xoải cánh cô đơn.*

*bay hoài trong giấc mơ tan.
mù vắng bến bờ xót xa tình xưa...
Như cánh rong rêu giữa vùng biển nhớ mênh mông...
giạt về đây nghe sóng vỗ hồn sâu...
nhìn dòng sông Ngân ngăn cách đêm nao...
chập chùng đâu bến Tiêu Tương...
hồn xót xa hoài giấc mơ hồi hương...*

Hương ngồi bất động. Giọng hát trầm âm của Khang như tiếng thì thầm bên tai. Nàng không ngờ người con trai xa lạ này lại có tiếng đàn quyển rữ. Giọng hát trữ tình đến rung lòng người nghe. Nàng nhìn đắm đắm mái tóc đen dài cúi xuống cây đàn.

- Ai chia vạt nắng se buồn...

Như ta rồi cũng xa nguồn...

*Làm sao cho em biết tình ta vẫn lấp lánh trong cõi hồn
bát ngát...*

*Làm sao cho em thấu tình ta như núi biếc như sông dài
biển rộng ...*

Khang ngược lên. Hương mỉm cười. Cảm thấy

hồn mình lao đao. Làm sao cho em thấu tình ta như núi biếc sông dài biển rộng... Tuy mới gặp nhau mà Hương tưởng như chúng mình đã gặp nhau từ kiếp trước...

- Xin giữ cho nhau những khoảng đời nhớ mong lung...

Tình là trùng dương sóng vỗ chập chùng...

Mảnh hồn ta nay đã khuất nơi nao...

đời sầu mấy phím thương đau mà nữ chôn vùi mấy kiếp trùng khơi...

Tiếng vỗ tay vang lên một cách nồng nhiệt. Tiên Sa cười.

" Anh Khang đàn hay mà hát thời tuyệt... Bản nhạc này tên gì vậy anh Khang..."

Khang cười gượng.

" Tôi có một cái tật xấu là biết đàn hát mà không nhớ được tên bản nhạc. Tiên Sa hỏi Hoài may ra nó nhớ..."

Hoài ngược lên nhìn Tiên Sa.

" Đó là bài Qua Vùng Biển Nhớ của Từ Công Phụng..."

Hương nhìn Khang và bắt gặp Khang cũng đang nhìn mình.

"Hương thích giọng hát của anh Khang... Nếu hai đứa mình quen nhau chắc Hương phải bắt anh hát cho Hương nghe Hoài. Anh Khang chịu không?"

Khang đặt tay lên dây đàn. Âm thanh dặt dìu và giọng nói trầm ấm cất lên.

"Thương em mấy núi anh cũng trèo... Mấy sông anh cũng lội mà vạ đèo anh cũng qua hướng chi phà Rạch Miễu..."

Hương cười dòn vì lỗi tỏ tình dí dỏm và ngộ nghĩnh của Khang.

"Sài Gòn với Bến Tre cách nhau có mấy chục cây số thời Khang đâu có ngại xuống đây để hát cho Hương nghe..."

Đang ngồi bó gối Hoài ngược đầu lên.

"Ở đây có Hương là sướng nhất. Viết bài gửi đăng báo thì được chọn đăng trước nhất rồi bây giờ lại có người hát cho nghe..."

Khang nhìn Hương với ánh mắt ngạc nhiên.

"Hương viết báo mà viết cho báo nào?"

Hoài lên tiếng.

"Báo của má mà ý chứ báo nào..."

" Tại sao tao không biết..."

" Mà y có để ý đâu mà biết..."

Hợp ngậm nước Hoài cười nói với mọi người

" Sau khi đọc, xét lại ngữ vựng và văn phạm các bài viết của Hương, Hạnh và Tiên Sa; tôi đưa cho má của Khang đọc để chọn đăng. Cái này có lẽ là tiền định vì bà chọn bài của Hương trước nhất. Bà nói nó duyên dáng, dí dỏm và dễ thương..."

" Từ nay mà y để tao phụ trách mục Quê Hương Tôi..."

" Đâu có được... Để mà y phụ trách mà y đăng bài của Hương rồi bỏ bê bài của đọc giả... Mà y năn nỉ may ra tao chia cho mà y nửa cột..."

Hương, Hạnh, Tiên Sa và Minh cười khi nghe hai người bạn thân đùa với nhau. Hạnh đề nghị nghỉ xả hơi. Bánh in. Kẹo dừa. Bánh mì thịt. Nước trà. Nước chanh muối được dọn ra. Cắn miếng bánh in nhai từ từ Khang cười hỏi Hương.

" Bánh này là bánh gì vậy Hương? "

" Dạ bánh in... Anh Khang chưa ăn bánh in bao giờ? "

" Chưa..."

Hoài vọt miệng.

" Nó ăn toàn đồ tây, Mỹ và Tàu không hà... Vậy

mà đòi phụ trách mục Quê Hương Tôi. Muốn phụ trách mục đó nó phải biết ăn bánh in, kẹo dứa, mứt còng, mứt sặc, mứt thái. Mai mốt nó xuống đây Hương bắt nó ăn cá bóng dứa kho tiêu với rau càng cua, nước mắm kho quẹt để nó biết với người ta..."

Ngưng nói Hoài cười với Tiên Sa. Như thông cảm ý nghĩ của người tình Tiên Sa phụ họa.

" Theo Tiên Sa mình nên cho anh Khang ăn trứng đá của Trạng Quỳnh..."

Hoài cười lớn.

" Đúng đó... Khang cần thưởng thức món Đại Phong của Trạng Quỳnh..."

" Món Đại Phong là món gì vậy anh Hoài? "

Hạnh hỏi. Tiên Sa úp mặt vào vai người bạn tình vì sợ mình sẽ cười khi nghe Hoài kể chuyện Trứng Đá của Trạng Quỳnh.

Mọi người chăm chú ngồi nghe Hoài cà kê dè ngổng về chuyện Trạng Quỳnh mời chúa Trịnh tới nhà ăn trứng đá rồi chờ mãi đói bụng quá chúa Trịnh được Trạng Quỳnh cho ăn món Đại Phong. Hương, Hạnh, Minh và Khang ré lên cười. Nhất là Hương cười thiếu điều ngã vào người Khang. Mười giờ. Tiệc tan. Minh chào mọi người ra về. Hương và Khang ngồi trước hàng ba nói chuyện trong lúc Hoài ngồi trên giường nhìn Tiên Sa dạo đàn.

" Hoài muốn Tiên Sa đàn bản gì? "

" Tiên Sa biết bản Dư Âm? "

Cô học trò trường Phan Thanh Giản cười nhẹ gật đầu. Mười ngón tay gầy của nàng đặt lên dây đàn. Âm thanh dặt dìu.

*- Đêm qua mơ dáng em đang ôm đàn dạo muôn tiếng
tơ...*

*Không gian trầm lắng như âu yếm ru ai trong giấc
mơ...*

Mái tóc nhẹ rung, trắng vờn làn gió...

Yêu anh em nắn cung đàn đầy vơi đôi mắt xa vời...

Hai mắt Hoài nhìn không chớp mười ngón tay thon dài, trắng muốt của người tình vờn chạm lên dây đàn thành âm hưởng nhẹ như hơi thở. Đam mê như môi hôn ngọt ngào. Tình tứ như ánh mắt đen buồn. Hoài nghiêng người đặt môi lên má của người tình. Tiên Sa cười đón nhận nụ hôn trong lúc tiếp tục đàn.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa lã người trong vòng tay người tình. Hoài thì thào.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Tiên Sa đàn chưa hết bản Dư Âm..."

" Thôi không đàn nữa... Hoài dụ cho Tiên Sa đàn để Hoài hôn. Tiên Sa đâu có ngu..."

Hoài cười cười.

" Anh Khang và nhỏ Hương coi bộ khăng khít với nhau phải không Hoài? "

" Ừ... Hai người đó yêu nhau cũng tốt..."

" Khang mà dính với nhỏ Hương là Hoài có hân hạnh đi ké xuống đây thăm Tiên Sa. Phải Hoài nghĩ vậy không? "

" Làm sao Tiên Sa biết? "

" Tiên Sa đi guốc trong bụng của Hoài..."

" Giỏi... Muốn thưởng không..."

" Thôi... Mỗi lần Hoài thưởng là Tiên Sa muốn chết luôn... Tiên Sa đi trái chiếu cho Hoài và anh Khang ngủ..."

" Tiên Sa cho anh nằm dưới đất hả. Rủi bịnh làm sao..."

" Ráng nhịn đi cho quen..."

Bảy đứa vì có thêm Thùy Dương nhét cứng trong chiếc Peugeot của Khang. Hương và Thùy Dương

ngồi băng trước hai cặp Hạnh Minh, Tiên Sa Hoài ngồi băng sau. Chiếc xe du lịch phóng nhanh sau khi qua cầu Ba Lai.

" Ê Khang... Mà tính đi đâu? "

" Hương muốn đi Gò Công chơi cho biết. Chiều về mình ghé Mỹ Tho ăn hủ tiếu..."

Hoài thì thăm vào tai Tiên Sa. Anh thì thăm những gì mà mặt cô bạn gái đỏ lên.

" Thôi đi... Hoài kỳ quá..."

Tiên Sa thúc cùi chỏ vào hông Hoài.

" Tối ngày cứ nghĩ tới chuyện gì đâu không hà..."

" Anh Hoài nói chuyện gì mà mà nói là " gì đâu " hả Tiên Sa? "

Ngồi kế bên Tiên Sa Hạnh cười hỏi. Tiên Sa lắc đầu quây quây.

" Có chuyện gì đâu. Hoài nói đói bụng..."

" Đói bụng mà la bậy bạ. Con nhỏ này thật dị..."

Tiên Sa cười làm thinh. Nàng không thể nói cho Hạnh biết Hoài đòi cái gì. Xe ngừng lại khi tới bến bắc. Sáu đứa chui ra khỏi xe trừ Khang.

" Anh Hoài đói bụng hả. Hạnh mua cho anh vài cái bánh ít ăn đỡ đói nha..."

Hoài cười cười.

" Thôi cảm ơn Hạnh..."

Thấy Hạnh định mở bóp lấy tiền Tiên Sa vội kéo nàng ra xa thì thềm mây lờ. Nghe xong Hạnh cười dòn.

" Tao đúng là nhà quê... Ai mà biết cái vụ đó..."

Liếc Hoài đang đứng nói chuyện với Minh Hạnh cười hỏi Tiên Sa.

" Mà có cho ảnh hun chưa? "

" Chút chút..."

" Hèn chi ảnh đòi cũng phải..."

Tiên Sa đỏ mặt xong cười hỏi bạn.

" Còn mà với anh Minh thời sao? "

" Mới có nắm tay thôi còn hun hít thời chưa. Minh còn nhất..."

Thấy hành khách lục tục xuống hai đứa cũng đi theo. Chiếc bắc chở đầy người và xe cộ từ từ tách bến. Đứng bên cạnh nhìn dòng nước đục ngầu chảy phẳng phẳng Tiên Sa hỏi.

" Sông này là sông gì vậy Hoài? "

" Sông Mỹ Tho. Sông Cửu Long khi vào địa phận nước mình thời chia thành hai con sông lớn là sông Tiền và sông Hậu. Sông Tiền chảy qua quận Tân Châu thuộc tỉnh Châu Đốc, quận Chợ Mới thuộc

tỉnh Long Xuyên và toàn tỉnh Vĩnh Long với Trà Vinh. Ra gần tới biển sông Tiền chia ra thành các con sông như Mỹ Tho, Ba Lai, Hàm Luông và Cổ Chiên rồi đổ ra biển Đông bằng sáu cửa là cửa Tiểu, cửa Đại, Ba Lai, Hàm Luông, Cổ Chiên và Cung Hầu. Còn sông Hậu chảy qua Long Xuyên xuống tới Cần Thơ rồi ra biển bằng ba cửa Định An, Tranh Đề và Bassac...

" Hoài nói rành mạch hơn ông thầy sử địa của Tiên Sa..."

" Chắc ổng biết Tiên Sa còn nhỏ nên nói vắn tắt..."

Tiên Sa lờm người tình.

" Nhỏ gì... Người ta có bồ và sắp lấy chồng mà Hoài nói còn nhỏ... Ở Châu Bình mấy nhỏ bạn cùng tuổi với Tiên Sa đã có con rồi..."

" Ừ thì Tiên Sa lớn... Chừng nào Tiên Sa mới lấy chồng? "

" Chừng nào chồng chịu lấy thì lấy..."

Hoài quay nhìn người tình.

" Tiên Sa mặc áo bà ba trắng đẹp lắm. Lại còn xúc dầu thơm nữa..."

" Ừ... Xúc dầu thơm cho Hoài mê chết luôn..."

Hoài cười và tiếng cười tan loãng trong gió.

" Nhìn Tiên Sa mặc áo bà ba anh nghĩ ra hai câu

thơ..."

" Vậy hả... Hoài đọc cho Tiên Sa nghe đi..."

Hoài ngâm nho nhỏ.

- Trời Sài Gòn đang mưa mà chợt nắng

Bởi vì em mặc áo trắng bà ba...

Tiên Sa mỉm cười. Liếc không thấy có ai chú ý tới mình nàng hôn vào má người tình.

" Hay lắm... Thương đó... Mà có sửa thơ của người khác không? "

Hoài cười cười.

" Nói thật đi Tiên Sa thương..."

" Anh không nói thật Tiên Sa cũng thương rồi..."

" Bởi vậy... Tại Tiên Sa ngu và lỗ dại nghe lời đường mật của Hoài. Bây giờ cá đã cắn câu rồi nên cắn luôn..."

Tiên Sa cắn vào vai người tình khiến cho Hoài la lớn.

" Ui da đau quá..."

" Người ta thương người ta mới nựng mà còn làm bộ..."

" Tiên Sa nựng kiểu này chắc Hoài chết sớm... Tới rồi..."

Chiếc bắc nặng nề và cồng kênh từ từ cập bến. Hành khách lên bờ trước. Đứng chờ Khang lái xe lên Hương hỏi nhỏ Hoài.

" Anh Hoài biết gì về anh Khang? "

" Con nhà giàu nhưng hiền hậu, dễ thương và rộng rãi. Nói tóm lại nó là một người tốt..."

Nhìn Hương với nụ cười hóm hỉnh Hoài hỏi.

" Hương thích nó không? "

Im lặng giây lát Hương cúi mặt xuống.

" Còn sớm quá để trả lời... Chỉ biết có ảnh cũng vui..."

Hoài nhìn Tiên Sa đang đứng nói chuyện với Thùy Dương.

" Tiên Sa cũng đã nói với tôi một câu tương tự..."

Hương hiểu ý của Hoài. Đó là triệu chứng đầu tiên của tình yêu.

Xe trở tới. Hoài hơi mỉm cười khi thấy Hương im lặng không nói cười như thường lệ. Chạy quanh thành phố Mỹ Tho cho biết xong Khang lái xe đi Chợ Gạo, một quận lỵ nhỏ và ít dân mặc dù nằm trên con lộ nối liền hai tỉnh Gò Công và Mỹ Tho. Tỉnh lỵ Gò Công nhỏ và buồn hơn Bến Tre. Hương nói với Khang mua mấy bịch nghêu và cua biển đem về để tối nay luộc chấm với muối tiêu canh. Khoảng

xé chiều mấy đũa ghé Mỹ Tho ăn hủ tiếu rồi hồi hả
trở về Bến Tre.

10.

Tháng tư. Chỉ còn hơn một tháng nữa là tới kỳ thi tú tài 1. Hoài bận bù đầu. Thứ bảy hay chủ nhật cũng phải ở nhà gạ bài. Vạn vật. Lý Hóa. Toán. Việt Văn. Anh Văn. Sử Địa... Hoài cố nhét vào đầu những bài học và lời thầy giảng với hy vọng thi đậu. Anh không có thời giờ để viết thư cho Tiên Sa. Ngay cả thư của Tiên Sa gửi cho anh cũng đọc cả tuần mới xong. Khang cũng vậy. Nó học phờ phạc cả người. Nó sợ thi rớt vì sẽ bị quê với Hương. Sau tết hai đứa chỉ xuống Bến Tre một lần mà thôi. Sáng thứ bảy đi và trưa chủ nhật hồi hả trở về Sài Gòn. Rồi kỳ thi tới. Sau hai ngày căng thẳng cả lớp thở phào. Gặp Hoài Khang cười nói.

" Đi... Tao với mày đi Pasteur uống cà phê..."

Ngồi đằng sau chiếc xe gắn máy Hoài hỏi bạn.

" Mày thấy có hy vọng không? "

" Có... Môn nào tao làm cũng được trừ môn Anh Văn mắc dịch... Chắc cũng không sao vì Anh Văn hệ số 1. Còn mày? "

" Tao thời môn nào cũng khá trừ Sử Địa... Tao ghét ông giáo sư Sử Địa nên chẳng thèm học nhiều cho mệt..."

Tạt vào quán cà phê nhạc Ngọc Anh hai đứa gọi hai ly cà phê đá.

" Chùng nào mà mới về Bến Tre? "

Hớp ngụm cà phê đá Hoài cười.

" Sau khi có kết quả..."

" Tao muốn đi thăm Hương mà..."

- Bãi trường Hương về Bình Đại rồi. Mà muốn gặp phải đi Bình Đại..."

" Tao ngại... Tự nhiên sống sộc tới nhà người ta..."

" Hay là mà đi với tao về Châu Bình gặp Tiên Sa rồi rủ Tiên Sa đi Bình Đại thăm Hương. Từ Châu Bình đi Bình Đại gần lắm. Chỉ cần băng qua sông là tới..."

" Mình lái xe hơi về Châu Bình được không? "

" Tao chưa đi lần nào nhưng nghĩ được. Nếu không mình bỏ xe nơi chợ quận rồi đón xe về Châu Bình..."

Một tuần lễ chờ đợi trong hồi hộp. Sáng thứ năm Hoài tới trường. Học sinh đông nghẹt. Thấy Hoài định chen vào đám đông Khang cản lại.

" Mày khỏi cần coi... Mày đậu rồi. Tao cũng vậy..."

" Sao mày biết? "

" Ông già tao có người quen làm ở bộ giáo dục nên nhờ coi dùm tên của tao và mày. Mày đậu bình thứ... Tha hồ mà le với em... Chẳng nào mày tính về Châu Bình? "

" Mai..."

" Tao với mày ra Lê Lợi. Tao muốn mua quà cho Hương... Mày mua gì cho Tiên Sa? "

Hoài cười cười.

" Tao mua từ lâu rồi..."

" Tao chỉ muốn mua thêm thôi chứ quà cho Hương thời con Hằng mua dùm rồi. Nghe tao nhờ mua quà dùm cho chị dâu tương lai nó khoái chí lòi về cả đồng quà..."

" Ba má mày thích Hương không? "

" Tao có đưa hình cho ông bà xem. Ba tao thời không có ý kiến còn má tao bà chịu lắm. Ba nói bà muốn có con dâu làm ăn chứ không phải diện đẹp và đi bát phố. Bà bảo tao dắt Hương lên Sài Gòn cho bà coi mặt..."

" Rủi má mày không chịu? "

- Thời tao cũng lầy đại. Tao cưới vợ ở với tao chứ có ở với ba má đâu mà ông bà ưng hay không ưng.

Vả lại tao có cách hù ông bả. Ông bả không chịu cho tao cưới vợ thời tao đăng lính...

" Còn ba má của Hương..."

" Hương viết thư nói cho tao biết là ba má nàng rất vui mừng thấy hai đứa lấy nhau... Chỉ có một trở ngại là Hương muốn làm đám cưới sau khi học xong tú tài..."

" Hai năm nữa mà đợi được không? "

" Được... Vả lại tao theo kế dực hoãn cầu mưu. Khi hai đứa dính với nhau rồi mà chờ cho nó cái bầu là nó năn nỉ mà cưới cho ọ..."

Hoài cười vì câu nói của Khang.

" Tao tính đưa Hương lên Sài Gòn chơi mà Hương lại muốn rủ Tiên Sa đi cho có bạn. Mà ráng năn nỉ Tiên Sa dùm tao..."

" Mà có chương trình gì không? "

" Có... Lên Sài Gòn chơi vài ngày rồi mình đi Vũng Tàu tắm biển xong lên Đà Lạt ở hai ba ngày..."

" Đi lâu như vậy tao sợ không được nhưng để tao ráng xin phép má của Tiên Sa..."

Hai đứa đi ăn khô bò rồi đi ăn kem xong mới đi mua quà. Hoài chọn một cuốn sách nhạc, một cuốn tiểu thuyết và một tờ Sáng Tạo. Khang dặn Hoài sẵn sàng để ngày mai nó lái xe hơi tới đón.

Tiên Sa ngạc nhiên khi thấy Hoài và Khang bước vào sân trước của nhà nàng.

" Anh Khang đi đâu vậy? "

" Đi về Châu Bình chơi cho biết..."

Tiên Sa nhìn Hoài với nụ cười tinh nghịch.

" Thôi đi anh đừng có dẫu Tiên Sa... Phải có chuyện gì anh mới lặn lội xuống cái đất quê mùa này..."

Khang nhăn răng cười nhìn Hoài.

" Khang tính mời Hương lên Sài Gòn chơi nhưng Hương lại muốn rủ Tiên Sa đi cho có bạn. Sẵn đó Tiên Sa lên nhà Hoài cho biết..."

" Hoài đậu rồi phải không? "

" Ừ... Làm sao Tiên Sa biết? "

" Nhìn mặt tươi rói là Tiên Sa biết liền. Rớt là mặt Hoài bí xì... Để thưởng Hoài thi đậu Tiên Sa chịu lên Sài Gòn với nhỏ Hương. Tuy nhiên còn phải xin phép má..."

" Tiên Sa để Hoài ca bài con cá với má cho..."

Tiên Sa đưa Hoài và Khang vào chào hỏi ba má và ngoại của nàng. Má Tiên Sa rất vui khi nghe Tiên Sa nói Hoài đã thi đậu tú tài 1. Nhân dịp đó Hoài mới mở lời.

" Thưa dì năm... Con xin phép dì năm đưa Tiên Sa lên nhà con chơi cho biết. Má và anh chị của con muốn gặp mặt Tiên Sa. Má của con nói muốn coi mặt Tiên Sa xong sẽ nhờ ngoại của con tới thưa chuyện với dì năm..."

Nghe Hoài nói như thế má Tiên Sa rất mừng. Có con gái lớn bà cũng muốn nó nên đôi nên lứa với người ta nay nghe Hoài thưa chuyện bà ưng thuận cho Tiên Sa theo Hoài lên Sài Gòn. Bà còn dặn con gái mang ít quà lên cho gia đình của Hoài. Sáng hôm sau Khang bỏ tiền mượn người đưa ba đứa qua Bình Đại gặp Hương. Biết Khang thương con gái mình ba má của Hương rất quý chàng rể tương lai con nhà giàu. Ở nhà Hương chơi một đêm xong sáng hôm sau bốn đứa về lại Châu Bình. Ngủ nhà ngoại của Hoài một đêm rồi sáng hôm sau mượn xe lôi đưa cả bọn ra chợ Giồng Trôm. Chiều hôm đó bốn đứa có mặt ở Sài Gòn. Hương ở nhà Khang còn Hoài dẫn Tiên Sa về nhà mình. Ba má và anh chị của Hoài rất quý mến Tiên Sa. Hoài đưa Tiên Sa vào sở thú chỉ chỗ anh ngồi để làm bài thơ Dáng Thú. Hai đứa đi xem chiếu bóng ở Rex. Ra Lê Lợi ăn kem, ăn khô bò uống nước mía rồi ra bến Bạch Đằng.

Chiếc Peugeot chạy phăng phăng trên xa lộ Biên Hòa. Hương ngồi trước với Khang còn Tiên Sa và Hoài ngồi băng sau.

" Tiên Sa chuẩn bị tinh thần chưa? "

" Để làm gì? "

" Tắm biển..."

" Thôi Tiên Sa hồng tắm biển đâu. Hoài tắm một mình đi..."

" Tắm một mình đâu có vui..."

Tiên Sa cười hỏi Hương.

" Mà tắm không? "

" Hồng biết... Anh Khang kiếm chỗ nào vắng vẻ không có người ta may ra Hương mới dám tắm..."

Cũng như Tiên Sa Hương chưa bao giờ tắm biển nhất là mặc áo tắm.

" Mình ra Long Hải. Ở đó bãi biển sạch, đẹp và vắng vẻ ít có người. Huống chi mình đi vào ngày thiên hạ làm việc nên càng vắng hơn... Ba của Khang có nhà ở Long Hải. Khu đó ít có người tắm..."

" Bộ ba anh Khang giàu lắm sao mà ở đâu cũng có nhà..."

Khang bật cười vì câu hỏi của Tiên Sa.

" Ừ... Ba của Khang giàu lắm. Ông có nhà ở Long Hải, Nha Trang, Đà Lạt và Sài Gòn... Đó là gia tài của ông nội để lại. Ông nội của Khang giàu mà chỉ có một mình ba nên gia tài của ông nội ba Khang hưởng hết..."

" Anh Khang sướng thật..."

Tiên Sa bày tỏ cảm nghĩ của mình một cách hồn nhiên. Nàng là một cô học trò nghèo nhưng hiếu học, chỉ mơ ước cha mẹ có tiền cho mình đi học để biết và nhất là để có một đời sống khá giả hơn.

Xe quẹo tay mặt vào một con đường nhỏ hơn nhưng được tráng nhựa phẳng phiu.

" Đây là đâu vậy Hoài? "

" Đây là ngã ba..."

Tiên Sa gắt yêu người bạn tình của mình.

" Dĩ nhiên Tiên Sa biết đây là ngã ba nhưng là ngã ba tên gì? "

Hoài lúng túng. Trong phút giây anh quên mất tên cái ngã ba này.

" Đây là ngã ba. Quẹo trái là vào Biên Hoà, còn quẹo mặt là đi vào quốc lộ 15, con đường nối liền Sài Gòn với Vũng Tàu..."

" Ảnh nói đúng không anh Khang? "

Khang cười gật đầu.

" Bộ Tiên Sa không tin Hoài à? "

" Tin chứ... Nhưng Hoài hay xạo lắm thành ra khó tin..."

Tiên Sa cười nheo mắt với Hoài. Thấy Hương im

lặng không nói Hoài hỏi.

" Hương đang làm gì vậy? "

" Dạ đang đọc tiểu thuyết. Ở nhà anh Khang mấy ngày Hương đọc được cuốn tiểu thuyết này..."

" Tiểu thuyết gì vậy? "

" Dạ... Dòng Sông Định Mệnh của Doãn Quốc Sỹ... Anh Khang nói ông này là thầy dạy Việt Văn của anh..."

" Mà mua há Khang? "

" Tao mua ủng hộ cho thầy của mình. Tao mua năm chục quyển lận. Hôm nào mà tới nhà lấy vài quyển. Đúng ra là con Hằng nó mua. Mà biết cái tính văn nghệ của nó..."

Hương nhìn Tiên Sa.

" Hằng là em của anh Khang... Dễ thương lắm. Hôm qua nó đưa tao ra chợ lựa áo tắm. Nghe tao nói không thích mặc áo tắm nó cười nói không có sao đâu. Mới đầu chị hơi mắc cỡ rồi sau đó sẽ quen dần. Anh Khang mà thấy chị mặc áo tắm là anh xiu liền. Chị có thân hình đẹp, có eo, có vú, có mông..."

Khang và Hoài ré lên cười khiến cho Hương và Tiên Sa mặt đỏ rần vì mắc cỡ.

" Hằng nó ăn nói bạo lắm. Mới có mười sáu mà nó biết nhiều chuyện lắm nhất là chuyện con trai... Nó

còn dạy tao... Thôi để mai mốt tao nói riêng với mày... Chuyện đàn bà con gái không nên để cho hai ông thần này biết. Nhất là anh Hoài. Ảnh mà biết ảnh sẽ chọc quê tao với mày..."

Xe tới Long Thành. Khang ngừng trước một rạp bán trái cây.

"Mình xuống đây mua trái cây ăn..."

Hoài lựa hai trái mít tố nữ. Tiên Sa chọn măng cụt. Hương lấy một bịch chôm chôm còn Khang rinh ba trái sầu riêng. Dĩ nhiên là Khang trả tiền. Nó đã giao hẹn với ba đứa là nó sẽ đài thọ hết và ba đứa hoan hỉ chấp thuận. Khang nói với Hoài và Tiên Sa đứng cho nó chụp hình rồi tới phiên Hoài chụp hình nó với Hương, sau đó chụp hai cô đứng với nhau. Trưa xe ngang qua Bà Rịa. Khang mua mấy bịch nhãn và măng cầu gai. Xế chiều cả bọn tới Long Hải. Nhà nghỉ mát của ba Khang nằm trong khu vực yên tĩnh và vắng người với nhiều biệt thự đẹp cổ kính. Nhà nào cũng có hàng rào và cổng sắt. Điều mà bốn đứa ưng ý nhất chính là biển sát nhà. Chỉ cần bước qua đường là tới bãi biển.

Gió mát mặn mòi, thổi bay mái tóc dài của Tiên Sa. Hoài ngồi im nhìn ra xa. Biển xanh ngắt. Vài chiếc ghe trôi dật dờ. Sóng bạc đầu trắng xóa. Tiếng cười vui vẻ và hồn nhiên của Tiên Sa vang trong gió. Hoài âu yếm nhìn Tiên Sa đang rượt đuổi mấy chú

cùng gió. Rướt mệt đổ mồ hôi Tiên Sa đến ngồi cạnh người bạn tình.

" Biển đẹp quá hả Hoài? "

" Tiên Sa thích ở gần biển không? "

" Thích... Nhưng mình nghèo làm gì có tiền mua nhà gần biển..."

Hoài vòng tay ôm cô gái làng Châu Bình.

" Tiên Sa biết sự khác biệt giữa người giàu và người nghèo là gì không? "

" Không..."

" Người nghèo thời giàu ước mơ còn người giàu thời nghèo mơ ước. Người ta chỉ mơ ước cái mình không có..."

Tiên Sa trầm ngâm nghĩ ngợi.

" Nếu mình đi hết cái biển này mình sẽ đi tới đâu hả Hoài? "

" Hoài không biết... Hoài mơ ước khi lớn lên mình sẽ được đi xa một chuyến. Tiên Sa có đọc truyện Vòng Quanh Thế Giới 80 Ngày không? "

" Chưa. Hoài kể cho Tiên Sa nghe đi..."

" Đó là câu chuyện của một người đàn ông quý phái và giàu có ở nước Anh. Ông ta cá với bạn bè là ông ta có thể đi vòng quanh thế giới trong 80 ngày.

Đây là một cuộc mạo hiểm khó có thể thực hiện vì lúc bấy giờ phương tiện giao thông rất hạn chế. Người ta chỉ có đường bộ và đường thủy thôi. Bắt đầu đi từ Luân Đôn ông ta dùng tàu tới Ấn Độ đoạn băng ngang qua xứ này bằng đường xe lửa. Tại Ấn Độ ông ta tình cờ cứu được một người đàn bà sắp bị thiêu sống theo chồng. Đây là một tục lệ của người Ấn. Khi chồng chết thời người vợ phải bị hoá thiêu để chết theo chồng..."

" Tục gì mà ác vậy? "

Hoài cười hôn vào má người tình.

" Nếu Hoài chết Tiên Sa có chịu chết theo Hoài không? "

" Hông... Chết bỏ con lại cho ai nuôi. Tiên Sa phải sống để nuôi con của hai đứa mình chứ. Cũng như nếu Tiên Sa chết thời Hoài phải sống. Thôi Hoài kể tiếp đi... Nói chuyện sống chết buồn lắm..."

" Người đàn bà này thuộc dòng quý tộc, được du học ở Anh cho nên cả hai người trở thành bạn với nhau. Từ Ấn Độ ông ta dùng tàu xuyên Ấn Độ Dương, vượt Đại Tây Dương và Thái Bình Dương để tới miền viễn tây của nước Mỹ rồi đáp xe lửa đi Nữu Ước và dùng tàu băng ngang Đại Tây Dương để trở về Luân Đôn. Khi về tới Luân Đôn ông ta thua cuộc vì không đúng hẹn. Buồn quá ông ta mới nói với người bạn gái là ông ta bị phá sản. Bà này nói bà ta

yêu ông ta nên không màng tới chuyện giàu nghèo. Mừng quá ông ta bảo người hầu chạy tới nhà thờ xin với ông linh mục làm lễ cưới. Người hầu của ông ta học tốc về báo tin nhà thờ đóng cửa vì hôm nay là thứ bảy chứ không phải chúa nhật như ông ta tưởng để cho rằng mình thua cuộc vì trễ hẹn. Ông ta không biết là đi theo lộ trình như vậy ông ta đi sớm hơn một ngày. Thắng cuộc nhưng ông ta cũng không được đồng xu nào vì bao nhiêu tiền đã tiêu vào chuyến đi vòng quanh thế giới trong 80 ngày. Ông ta chỉ có được một phần thưởng duy nhất là cuộc sống hạnh phúc với người yêu..."

" Chuyện hay quá hả Hoài? "

" Hôm nào về Sài Gòn Hoài đưa quyển truyện này cho Tiên Sa đem về Bến Tre đọc..."

Tiên Sa dụi đầu vào ngực người tình.

" Hông... Tiên Sa muốn Hoài đọc cho Tiên Sa nghe... Hoài đọc truyện nghe mê lắm..."

Hoài cúi xuống. Anh thấy đôi mắt long lanh ngời tình tự. Đôi môi hé ra. Lòng ngực phập phồng. Hoài cúi xuống thấp hơn và Tiên Sa hơi rướn người lên. Nụ hôn dịu dàng, đầm thắm, mặn muối biển và mùi ngai ngái của rong rêu.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thầm.

" Tiên Sa lạnh không? "

" Chút chút..."

" Hoài ôm Tiên Sa cho ấm nha. Mình ngồi đây để nhìn hoàng hôn trên biển..."

Dựa vào lòng Hoài Tiên Sa nhìn mặt trời lớn, đỏ, một màu đỏ kỳ lạ từ từ, chậm chạp chạm mặt biển xanh đen. Ánh nắng của buổi chiều sắp tắt thật rạng rỡ, chói chang, chiếu rọi vùng biển mênh mông thành một màu vàng lẫn xanh rồi mất dạng. Bóng tối chập choạng. Ánh đèn dật dờ trên biển. Sóng vỗ ì ầm. Liên miên. Hoài hủ. Nghe thật buồn. Như nỗi buồn âm thầm, dịu nhẹ nhưng dai dẳng. Hoài quay nhìn dãy nhà phía sau lưng mình. Đèn thấp mờ mờ. Hương và Khang đi ra Vũng Tàu chưa về. Bóng tối mông lung. Bãi biển thưa thớt người đi bộ. Ôm Tiên Sa trong vòng tay của mình Hoài cảm thấy lòng thanh thản.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Tiên Sa đang làm gì? "

" Mộng mơ và suy nghĩ..."

" Mộng mơ cái gì... Suy nghĩ điều gì..."

" Mộng mơ cái không mộng mơ... Suy nghĩ điều không suy nghĩ..."

Tiên Sa cười vì câu trả lời của mình. Quen Hoài nàng học được lối nói chuyện ba phải của người tình. Thoạt đầu nàng cho đó là ba phải nhưng lâu dần nàng học được một điều hay ho và lý thú trong cách nói chuyện ba phải này. Đó là có mà không. Không mà có. Và bây giờ nàng dùng nó để trả lời lại Hoài.

" Tiên Sa đạo gì? "

" Tiên Sa không có đạo..."

" Hoài cũng vậy..."

Tiên Sa ngược nhìn người tình.

" Như vậy hai đứa mình không có đạo nhưng không phải là kẻ vô thần..."

Hoài gật đầu.

" Tiên Sa nói đúng... Mình không phải là kẻ vô thần nói theo cái nghĩa nào đó... Tuy không phải là người theo đạo phật nhưng Hoài thích đọc sách nói về đạo Phật..."

" Hoài tính đi tu à? "

" Tu gì... Hoài còn mê Tiên Sa thấy bà thời tu sao được..."

Tiên Sa cười dòn.

" Mê thật không... Hay là giả bộ cho người ta mềm lòng..."

" Thật mà... Hoài mà xạo cho trời phật phù hộ Hoài đi..."

Tiên Sa cười sặc sụa.

" Hoài thề gì mà khôn vậy "

Nghe có tiếng máy xe hơi cùng với ánh đèn pha Hoài nói nhỏ.

" Chắc Khang và Hương về..."

" Hoài có ngủ ngoài bãi biển lần nào chưa Hoài? "

" Chưa..."

" Tối mai hai đứa mình mang mền ra bãi biển ngủ đi Hoài. Chắc vui lắm..."

Hoài ậm ừ như đang suy nghĩ cái gì. Hai đứa vào tới cổng đúng lúc xe của Khang cũng trở tới.

" Mà đi đâu vậy? "

Tiên Sa hỏi bạn và Hương nhanh nhẩu trả lời.

" Tao và anh Khang đi ra chợ Vũng Tàu tìm mua cây đàn. Trước khi đi tao dặn ảnh đem theo cây đàn để ra đây ảnh đàn hát cho tụi mình nghe. Thế mà ảnh cũng quên nên hai đứa phải ra chợ mua cây đàn và mua đồ ăn..."

Bốn đứa vào nhà. Hương bày thức ăn lên bàn trong lúc Khang chỉnh đàn.

" Tiên Sa tập được mấy bản rồi? "

Khang hỏi.

" Hơn chục bản... Anh Khang thích bản Lá Đổ Muôn Chiều không? "

" Thích... Tiên Sa vừa đàn vừa hát hả... "

Tiên Sa nhìn Hoài.

" Tối nay Tiên Sa sẽ hát tặng Hoài một bản... "

" Bản gì vậy Tiên Sa? "

" Bí mật... Hoài ráng chờ đi... "

Bốn đĩa ăn cơm tối bằng bánh mì thịt và chè thưng xong kéo nhau ra phòng khách. Hương để nghị tắt bớt đèn. Hoài khen ý kiến hay nên đứng lên tắt đèn phòng khách và mở cửa sổ. Căn phòng mờ mờ. Họ nghe được tiếng sóng vỗ rì rào thoảng đưa. Gió lất lay lay động tấm màn cửa sổ. Khang cúi mặt xuống không nhìn ai. Bây giờ anh không thấy ai. Không nghe ai. Chỉ có dây đàn và những ngón tay. Tiếng nhạc cất lên chơi vui. Âm thanh chùng xuống. La đà trong cái im lặng mênh mang. Âm thanh vút cao vào vùng không gian dịu nhẹ như hơi thở.

- Lối rêu xưa sẽ mờ dấu chân người

người buồn cho mai sau, cuộc tình ta tan mau

Thoáng như chiếc lá vàng bay

*mùa thu qua, mùa thu qua hững hờ
Nhìn nhau cho thêm đau, nhìn nhau cho mưa mau
Mưa trên nụ cười mưa trên tình người
lệ nào em sẽ khóc ngàn sau*

Khang mở đầu buổi đàn hát đêm nay bằng Giọt Lệ Cho Ngàn Sau. Âm hưởng buồn thật buồn. Có rất nhiều nhạc sĩ viết nhạc tình nhưng Hoài thích nhất Từ Công Phụng. Tình yêu trong nhạc của Từ Công Phụng không giống bất cứ ai.

*- Vói đôi tay theo thời gian tôi còn
một trời mây lang thang, một mình tôi lang thang
Lá vẫn rơi bên thềm vắng
từng thu qua, từng thu qua vô vàng
Nhìn nhau cho thêm đau, nhìn nhau cho mưa mau
Mưa trên cuộc đời mưa như ghen lời
lệ này em sẽ khóc ngàn sau ...*

Từ Công Phụng cũng khóc cho tình yêu bị tan vỡ. Nhưng ông khóc mà không than van, oán trách. Ở một chỗ nào đó tình yêu trong nhạc của ông ta vượt

ra khỏi cái tầm thường...

- Một mai khi xa nhau
người cho tôi tạ lỗi
dù kiếp sống đã rêu phong rồi
Giọt nước mắt xót xa
nhỏ xuống trái tim khô một đời tôi tê tái
Lắng nghe muôn cung sầu hát xuống đời
Một trời tôi thương đau, một trời em mưa mau
Sóng buông xuôi theo ngày tháng
từng thu qua vời trông theo đã mờ
Lệ rơi trên tim tôi, lệ rơi trên đôi môi
Yêu nhau một thời xa nhau một đời
Lệ này em nhỏ xuống hồn tôi...
Yêu nhau một thời xa nhau một đời...
Lệ này em nhỏ xuống hồn tôi...

Âm thanh tất nhưng người nghe như còn lang thang đâu đó trong vùng trời diễm ảo của tình yêu. Nhạc của Từ Công Phụng tuyệt vời. Giọng hát của Khang quyến rũ. Dường như nó bị cái gì lôi cuốn trong lúc hát.

" Cám ơn anh..."

Hương hôn nhẹ lên má người bạn trai. Đây là lần đầu tiên nàng bày tỏ tình cảm bằng nụ hôn lên má. Khang mỉm cười nói đùa.

" Nếu mỗi lần Khang hát mà Hương hôn một cái thì Khang sẽ đàn hát suốt đêm..."

Hương nạt yêu bạn.

" Nghèo mà ham... Hát nữa đi không bị đòn bi giờ..."

Cười lớn Khang trao đàn cho Tiên Sa. Hoài ngồi bó gối. Đầu hơi cúi xuống anh lặng nhìn Tiên Sa. Tóc xòa nửa khuôn mặt. Chiếc mũi nhìn ngang cao và thẳng. Một nốt ruồi đen và nhỏ nơi cằm. Mười ngón tay của nàng lướt nhẹ trên dây đàn. Âm thanh chậm, buồn da diết.

- Thu đi cho lá vàng bay...

lá rơi cho đám cưới về.

Ngày mai, người em nhỏ bé ngồi trong thuyền hoa...

tình duyên đành dứt.

*Có những đêm về sáng đời sao buồn chi mấy cố nhân
ơi...*

đã vội chi men rượu nhấp đôi môi mà phung phí đời

em không tiếc nhớ...

Tiếng nhạc buồn. Lời hát buồn. Âm hưởng buồn.
Ba cái buồn đọng lại khiến Hoài cảm thấy day dứt,
oằn oại trong nỗi buồn mơ hồ không có tên để gọi.

- Lá đổ muôn chiều ôi lá úa...

phải chăng là nước mắt người đi.

Em ơi đừng dỗi lòng

dù sao chẳng nữa không nhớ đến tình đôi ta...

Hoài thấy Tiên Sa hơi mỉm cười nhìn mình. Ánh mắt nàng long lanh sáng. Đủ cho anh thấy được đam mê chín đỏ. Nồng nàn nở rục. Đắm say trải dài trên cánh tay trần có những sợi lông măng mềm mịn.

- Thôi thế từ đây anh cố đành quên rằng có người...

Cầm bằng như không biết mà thôi...

Lá thu còn lại đôi ba cánh đành lòng cho nước cuốn hoa trôi...

Thôi thế từ nay như lá vàng bay tình lỡ rồi...

*Thuyền rời xa bến vắng người ơi...
Hương dương tàn tạ trong đêm tối...
Còn nhớ phương nào hoa đã rơi...*

Hương nhè nhẹ lắc đầu.

" Tiên Sa hát hay thiệt... Anh Hoài mê cũng phải..."

Dường như Hoài không nghe câu nói này vì còn đang mơ mộng. Tiên Sa cười đưa đàn cho Khang.

*- Không có anh lấy ai đưa em đi học về...
Lấy ai viết thư cho em mang vào lớp học...
Ai lau mắt cho em ngồi khóc...
Ai đưa em đi chơi trong chiều mưa...
Không có anh lấy ai cười trong mắt...
Ai ngồi nghe em nói chuyện thu phong...
Ai cầm tay mà nhắc mùa xuân...
Nghe đường máu run từng cành lộc biếc...*

Hương cười sung sướng vì biết Khang hát để tỏ tình với mình một cách văn chương và lãng mạn.

- Ôi những lúc em cười trong đêm khuya...
Lấy ai nhìn những đường răng em trắng...
đôi mắt sáng là hành tinh lỏng lánh...
Lúc sương mù ai thở để sương tan...
Không có anh nhớ ngày mai em chết...
Thượng đế hỏi anh sao tóc em buồn...
Sao tay gầy, sao đôi mắt héo hon...
Anh sẽ phải cúi đầu đi về địa ngục...

Dứt bản nhạc Khang cười với Hương.

" Hương thích bản này không? "

" Thích... Bản nhạc tên gì vậy anh? "

" Anh không nhớ... Hoài bản này tên gì? "

" Cần Thiết. Nó là một bài thơ của thi sĩ Nguyên Sa và được nhạc sĩ Ngô Thụy Miên phổ nhạc... Nguyên Sa tên là Trần Bích Lan, dạy triết ở Sài Gòn nhưng khi làm thơ thời lấy tên Nguyên Sa. Ông ta làm thơ tình rất hay..."

Nhận cây đàn từ tay Khang Tiên Sa cười nói với Hoài.

" Bản này Tiên Sa mới tập hơn nửa tháng nay để

hát tặng Hoài..."

Tiên Sa bắt đầu dạo nhạc. Đang ngồi úp mặt vào đầu gối Hoài chợt ngược lên nhìn Tiên Sa mỉm cười và bắt gặp nụ cười dễ thương của cô láng giềng ở làng Châu Bình.

- Hôm nay trời xuân bao tươi thắm...

Dừng gót phiêu du về thăm nhà...

Chân bước trên đường đầy hoa đào rơi...

Tôi đã hình dung nét ai đang cười..

Tôi mơ trời xuân bao tươi thắm...

Đôi mắt trong đen màu hạt huyền...

*Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dang sóng xao xuyến
nổi niềm yêu...*

Cô láng giềng ơi...

Không biết cô còn nhớ tôi...

Giây phút êm đêm ngày xưa kia khi còn ngây thơ...

Cô láng giềng ơi...

Tuy cách xa phương trời tôi không hề...

Quên bóng ai bên bờ đường quê...

Đôi mắt đăm đăm chờ tôi về...

Năm xưa khi tôi bước chân ra đi...

Đôi ta cùng đứng bên hàng tường Vi...
Em nói rằng em sẽ chờ đợi tôi...
Đừng nói đến phân ly...
Cô lúng giềng ơi...
Nay bóng hoa bên thềm đã thắm rồi...
Chân bước vui bên bờ đường quê...
Em có hay chăng giờ tôi về...
Trước ngõ vào thôn vang tiếng pháo...
Chân bước phân vân lòng ngập ngừng...
Tai lắng nghe tiếng người nói cười xa...
Tôi biết người ta đón em từng bừng...
Tan mơ trời xuân đôi môi thắm...
Đôi mắt nhung đen màu hạt huyền...
Làn tóc mây chiều cùng gió ngàn dâng sóng...
Tan vỡ tình duyên....
Cô lúng giềng ơi...
Thôi thế cô không còn nhớ đến tôi...
Đến phút êm đềm ngày xưa kia...
Khi còn ngây thơ...
Cô lúng giềng ơi...

*Tuy cách xa phương trời tôi không hề...
Quên bóng ai bên bờ đường quê...
Đôi mắt đăm đăm tìm phương về...
Đành lòng nay tôi bước chân ra đi...
Giơ tay buồn hái bông hồng tưởng vi...
Ghi chút tình em nói chờ đợi tôi...
Đừng nói tới phân ly...
Cô lúng giềng ơi...
Nay mỗi duyên thơ đành đã lỡ rồi...
Chân bước xa xa dần miền quê...
Ai biết cho bao giờ tôi về...*

Tiếng đàn nhỏ dần. Nhỏ dần rồi tan biến vào trong tiếng sóng vỗ rì rào và tiếng gió lất lay hàng cây ngoài hiên nhà. Hương sực sùi. Hoài thờ dài nhìn Tiên Sa và bắt gặp Tiên Sa cũng đang nhìn mình đăm đăm.

Khang chột lên tiếng.

" Thôi đi ngủ... Sáng mai mình còn thức sớm để xem mặt trời mọc..."

" Mấy giờ mặt trời mới mọc? "

Hoài hỏi và Khang cười trả lời.

" 6 giờ..."

" Mày xem đi... Tao ở nhà ngủ sướng hơn..."

Tiên Sa và Hương ngủ chung phòng. Khang một phòng còn Hoài ngủ một phòng. Đang thiú thiú ngủ Hoài chợt nghe có tiếng chân người rồi tiếng thì thầm.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa chưa ngủ à..."

" Hoài cho Tiên Sa nằm kế bên được hôn..."

" Được nhưng Tiên Sa đừng có ôm nghe..."

" Xí... Ai thềm ôm Hoài..."

Hoài cười khế vòng tay ôm lấy cô bạn tình.

" Tiên Sa lạnh..."

Hoài đắp mền cho hai đứa. Lát sau anh nghe tiếng thở đều đều của Tiên Sa. Dường như ngoài trời đang mưa.

Khang và Hoài cười với nhau khi thấy hai cô học trò trường Phan Thanh Giản đi tắm biển mà quần khăn kín mít chỉ chừa có hai bàn chân mà thôi.

" Hoài quay mặt chỗ khác đi... Làm gì mà nhìn người ta lom lom vậy..."

Hoài cười lớn quay mặt chỗ khác trong lúc Tiên Sa buông khăn tắm xong từ từ ngâm mình xuống

nước.

" Tiên Sa biết lội không? "

" Biết chút chút..."

" Mình ra xa hơn..."

" Thôi Tiên Sa sợ cá mập cắn..."

Hoài cười sặc sụa.

" Cá mập đâu có vào trong cạn được..."

" Hoài công Tiên Sa đi..."

Tiên Sa ôm cổ và Hoài đi dần ra tới lúc nước lên gần ngang ngực mới dừng lại.

" Coi chừng sóng tới nghe Tiên Sa..."

Một lượn sóng thật lớn ào tới đẩy hai đứa vào bờ rồi ngã lăn ra. Trò chơi này làm cho Tiên Sa thích thú và đòi Hoài công nữa. Xa đằng kia Hương và Khang cũng đang cỡi sóng

" Để Tiên Sa công Hoài đón sóng..."

Nhìn thấy một lượn sóng khổng lồ từ ngoài xa ào tới Tiên Sa cười la. Ầm... Bị sóng cuộn vào bờ hai đứa nằm lăn ra cười.

" Tiên Sa mặc áo tắm đẹp lắm..."

Tiên Sa nói nhỏ.

" Hoài thích không? "

" Thích cái gì? "

" Còn làm bộ hỏi... Thích Tiên Sa mặc áo tắm đưa đũa ra cho Hoài ngắm..."

" Cám ơn Tiên Sa..."

Hai đĩa nằm trên cát phơi nắng cho tới khi thấy nóng mới trở xuống nước. Tiên Sa bớt e thẹn khi mặc áo tắm đứng trước mặt người khác. Tối chiều bốn đứa trở về nhà vì đói bụng. Tắm rửa thay quần áo xong Khang chở cả bọn ra Vũng Tàu ăn tối.

" Tụi mình đi ăn nghêu, hào và sò huyết... Khang biết chỗ này ngon lắm..."

Chừng nửa tiếng sau Khang dừng xe nơi cái quán nhỏ cạnh con đường dọc theo Bãi Trước. Một thằng bé mang ra cái đĩa bàn lớn đựng chừng hai chục con sò huyết nướng còn nóng hổi.

" Con gì đỏ lòm thấy ghê vậy anh Khang? "

Tiên Sa hỏi. Khang cười trả lời.

" Sò huyết..."

Hương lại hỏi.

" Bộ nó còn sống hả anh? "

" Người ta nướng nửa chín nửa sống. Chín quá thì ăn không ngon mà sống thì nó không mở miệng để mình ăn. Hương và Tiên Sa rắc chút muối, tiêu, chanh vào xong lấy muỗng múc..."

Hoài cầm đầu ăn không nói tiếng nào vì đói bụng.

"Hoài ăn hết của Tiên Sa rồi..."

Tiên Sa la lên khi thấy trên chiếc đĩa bàn chỉ còn năm con sò huyết. Dĩa thứ nhì được mang ra.

"Tiên Sa cứ há miệng chờ để Hoài đút cho Tiên Sa ăn..."

Vắt chút chanh, rắc chút muối và tiêu xong Hoài lấy muỗng múc con sò huyết.

"Nè ùm đi cưng..."

Tiên Sa há miệng cho Hoài đút sò huyết.

"Ùm đi cưng... Cưng ăn nhiều cho đẹp... cho cưng tròn như hột mít nghe cưng..."

Đang nhai Khang phải chạy ra đường đứng cười sặc sụa trong lúc Hương cũng ôm mặt cười. Còn Tiên Sa ré lên cười lớn khiến cho mấy bàn chung quanh quay nhìn nàng lom lom.

Một con. Hai con. Ba con. Chẳng mấy chốc trên mặt bàn la liệt vỏ sò huyết.

"No chưa quý vị..."

Khang hỏi. Hoài lên tiếng trước nhất.

"Tao có ăn gì đâu mà no..."

Khang bảo thằng bé bung ra một đĩa hào.

" Con gì vậy Hoài? "

" Con hào... Tiên Sa thử đi... ngon lắm..."

" Bộ nó còn sống hả Hoài? "

" Ừ... Hoài đút cho Tiên Sa thử nghe..."

" Thôi ăn sống ghê quá..."

" Gì mà sợ... Nè ùm đi cưng... Cưng ăn không bỏ
bề ngang thời cũng bỏ bề dọc... Ừm..."

Khang, Hương và Tiên Sa không dám cười lớn thành ra chỉ nghe âm thanh ục ục phát ra trong miệng. Món này Hương và Tiên Sa không hẩu nên Khang gọi thêm một đĩa ghê hấp. Bốn đứa vừa ăn vừa cười đùa, trêu chọc lẫn nhau một cách hồn nhiên và thân mật.

" Tiên Sa ăn ngon không? "

" Ngon... Còn Hoài? "

" Không..."

Khang xen vào.

" Không ngon mà mày liếm sạch đĩa của người ta..."

" Cái này là tao giúp chủ quán khỏi rửa chén. Cứ đem đĩa vô trong bồn rửa, bỏ ghê lên rồi đem ra cho người khác ăn. Vừa sạch lại vừa nhanh. Nhất cử lưỡng tiện..."

" Ý... Thấy ghê... Ai làm kỳ vậy... Mất vệ sinh..."

Hương kêu nhỏ nhỏ. Khang trả tiền.

" Thôi đi... Ngồi đây nghe nó xạo một hồi là chủ quán xách chổi ra bi giờ..."

Bốn đứa đi dài dài trên bãi biển thuộc Bãi Trước. Người đi dập dìu. Gió mát lạnh.

" Tiên Sa lạnh không? "

" Không..."

Tiên Sa im lặng nhìn ra mặt biển bao la. Đền cầu dật dờ.

" Châu Bình của mình ở đâu vậy Hoài? "

" Xa lắm..."

Đưa tay chỉ về hướng đông nam Hoài hôn vào trán người tình.

" Châu Bình ở chỗ này nè..."

Hoài cười chỉ vào ngực Tiên Sa. Ngón tay của anh đụng nhẹ vào ngực khiến cho Tiên Sa phải nghiêng người tránh và cũng để che cho người khác thấy.

" Đứng... Nhột... Người ta thấy họ cười chết... Nhỏ Hương đang làm gì vậy? "

" Đang mùi với Khang chứ đang làm gì. Anh chị coi bộ kết rồi..."

" Anh Khang dễ thương hả Hoài? "

" Ừ... Nó hiền lành, dễ thương và văn nghệ nữa. Bởi vậy Hoài với nó mới thân nhau. Hoài có dễ thương không? "

" Dễ ghét thời có... Tiên Sa ghét Hoài hoài hoài... Ghét cái mặt này nè... Ghét cái bàn tay này nè... Ghét cái miệng này nè... Ghét nhiều quá mới khổ..."

Chín giờ đêm. Bốn đứa lên xe. Hoài ôm một bịch bánh mì thịt. Khang lái xe thật chậm cho mọi người ngắm cảnh. Con đường dọc theo bãi biển thật đẹp.

" Tiên Sa còn muốn ngủ ngoài bãi biển không? "

" Muốn... Hương chịu không? "

Tiên Sa hỏi bạn.

" Chịu... Mình đem mùng mền ra đó..."

" Mền thôi... Ngoài bãi biển gió thổi ào ào đâu có muỗi... Phải mặc quần áo ấm không thôi lạnh lắm..."

Khang xen vào trong lúc lái xe đi qua làng đánh cá Phước Tỉnh. Về tới nhà bốn đứa thay quần áo ấm, mang vớ mang giày rồi kéo nhau ra bãi biển. Hai cặp nằm gần nhau. Đắp hai lớn mền mà Tiên Sa còn kêu lạnh nên mặc thêm cái áo len dày cộm. Nằm lọt trong lòng, đầu gối lên tay người tình nàng thì thầm.

" Ấm quá Hoài ơi..."

Tiên Sa hơi nhúc nhích một chút rồi để yên khi bàn tay của Hoài đặt lên ngực. Nàng ngủ say trong

vòng tay ấm êm của người tình và trong tiếng sóng
biển vỗ ì ầm.

Sau khi mua một lô thức ăn như bánh mì thịt và trái cây ở chợ Bà Rịa Khang phóng xe nhanh trên quốc lộ 15.

" Mày biết đường lên Đà Lạt không? "

" Biết... Tao đi mấy lần rồi... Từ Bà Rịa mình đi Biên Hoà rồi từ Biên Hoà đi Trảng Bom, tới Ngã Ba Dầu Giây xong đi Định Quán, Bảo Lộc rồi mới tới Đà Lạt. Tao ránh lái tới Bảo Lộc chiều nay. Mình sẽ mượn khách sạn ngủ một đêm..."

Ngừng lại một chút Khang tiếp.

" Còn có một đường từ Bà Rịa lên Xuân Lộc rồi từ đó đi Đà Lạt. Đường này gần hơn nhưng tao không muốn đi vì không an ninh lắm. Mấy ông Việt Cộng đắp mô, gài mìn hoài cũng như chặn đường hành khách. Họ không bắt bớ gì, chỉ mời hành khách xuống xe để giảng về giải phóng, cách mạng mà thôi. Con Hằng kể cho tao nghe một lần nó với đám bạn đi theo con đường đó lên Xuân Lộc thời nửa đường bị chặn lại. Mấy ông Việt Cộng mời hành

khách xuống để diễn thuyết về giải phóng và cách mạng. Gặp con Hằng các cơ hỏi mấy anh nói giải phóng mà giải phóng cái gì? Mấy ông đó người ra không trả lời được. May nó là con gái mới mười ba mười bốn nên mấy ông để yên chứ gặp tao với mày hỏi câu đó mấy ông sẽ mời vô bụng để dạy cho biết giải phóng cái gì..."

Mười giờ xe chạy ngang qua Túc Trưng, một quận lỵ rất đông người ở. Nhà cửa cất dài theo đường.

" Một chút nữa mình sẽ qua cây cầu bắc ngang sông La Ngà, một nhánh của sông Đồng Nai. Trong kia có hồ Trị An lớn lắm..."

Khang giơ tay chỉ về phía bên trái của con đường xong tiếp.

" Mình sẽ ngừng lại Định Quán để nghỉ một chút và chụp hình Hương và Tiên Sa đứng dưới tảng đá..."

Xe tới Định Quán. Bốn đứa xuống xe chụp hình chỗ có tảng đá thật lớn đồng thời đi lại cho khỏi cồng chân. Đường từ Định Quán lên Bảo Lộc vắng vẻ. Hương và Tiên Sa say mê ngắm cảnh núi rừng hoang dã.

" Núi đó là núi gì vậy anh Khang? "

Hương chỉ một ngọn núi xa mờ về hướng đông.

" Anh không biết..."

Hoài xen lời.

" Chắc là núi Chứa Chan... Vùng này chỉ có hai ngọn núi cao là Chứa Chan và Bà Đen. Núi Bà Đen ở hướng tây thuộc tỉnh Tây Ninh còn Chứa Chan ở hướng đông thuộc tỉnh Long Khánh..."

Khoảng bốn giờ chiều xe vào Bảo Lộc. Khang mượn hai phòng ngủ. Một cho hai cô gái và một cho thanh niên. Nhưng sau khi lên phòng hai cô gái không chịu ở vì sợ. Rồi cuộc bốn đứa chia làm hai cặp ở hai phòng cạnh nhau. Hương và Tiên Sa không phân nản khi chung phòng với bạn trai vì cảm thấy an tâm hơn là ở một mình.

Nằm dài trên giường nệm Tiên Sa cười nói đùa.

" Tiên Sa ngủ trên giường còn Hoài ngủ dưới sàn nghe..."

" Tiên Sa có mời Hoài ngủ chung giường Hoài cũng từ chối..."

" Xạo... Mặt Hoài mà từ chối... Chưa mời đã nhảy tọt lên rồi..."

Bốn đứa dạo ngắm thành phố Bảo Lộc. Nhà cửa cũ và xưa. Đường cũng ít người và xe cộ. Thỉnh thoảng mới có chiếc xe hơi còn đa số là xe đạp. Tuy không lớn và phồn thịnh nhưng Bảo Lộc có cái đặc thù của nó. Đó là sự yên tĩnh và không khí man dã

của núi rừng. Gió từ rừng sâu thổi về mang theo mùi lá cây mà Hoài không biết gọi là mùi gì. Bốn đứa chui vào một quán cà phê nhạc. Theo lời một cậu học sinh ngồi bàn bên cạnh thời đây là cái quán cà phê nhạc duy nhất ở Bảo Lộc. Tiếng hát của Thanh Thúy trong bản nhạc tiền chiến Trăng Mờ Bên Suối qua dàn Akai nghe khá hay.

- Người hẹn cùng ta đến bên bờ suối...

Rừng chiều mờ sương ánh trăng mờ chiếu...

Một đêm thiết tha rồi đây xa cách...

Rồi đây hai ngã biết tới phương nào...

Mặt mừng ngàn thâu suối mơ trầm lắng...

Lòng buồn tứ ly nhớ nhung chiều vắng...

Người ơi nhớ khúc nhạc lòng đêm ấy...

Ngàn đời vang nhắc bên suối trăng tà...

Hoài hớp ngụm trà nóng. Nắng tắt. Trời gai gai lạnh vì gió từ khu rừng sâu hun hút lũ lượt kéo về vật vờ cây cỏ thụ bên kia đường. Trăng thượng tuần nhô lên khỏi rừng cây. Ngồi trong một quán cà phê ở chốn núi rừng nghe Thanh Thúy hát bản Trăng Mờ Bên Suối Hoài mới thấy bản nhạc hay và tiếng hát của người ca sĩ liêu trai mới quyến rũ. mang

nhiều âm hưởng núi rừng man dại. Ngồi ở vùng đất đầy ánh đèn màu Hoài không thể nào cảm nhận ra điều đó.

- Suối mơ...

lời hẹn ước ven bờ suối xưa...

nhớ chẳng... người phương xa trong khói điêu tàn?

Suối ơi...

vờn theo bóng trăng vàng ngày xanh...

Nào những lúc trên thuyền say sưa...

Nhìn trăng vừa lên ai hay chia lìa...

Sương khói biên thùy hiu hắt người đi xa trường xa...

Một ngày xa nhau xóa bao hình bóng...

Trời bày chia ly chi cho lòng héo...

Giờ đây cách xa người quên hay nhớ?

Ngày xưa còn đó trăng nước mong chờ...

Âm hưởng đọng lại trong không khí rét mướt nặng nặng hơi nước. Hoài nghe Tiên Sa thở dài.

Trà tiền xong vừa ra khỏi quán cà phê mưa bỗng đổ xuống. Tuy không lớn nhưng đủ làm ướt và lạnh hai cô học trò tỉnh Bến Tre vốn không quen chịu

lạnh. Về tới phòng thay quần áo xong Tiên Sa mới bớt run.

"Hoài ơi... Lạnh... Lạnh quá..."

"Hoài đắp mền cho Tiên Sa..."

"Đắp mền cũng còn lạnh..."

"Hoài ôm Tiên Sa cho bớt lạnh nha..."

"Ừ..."

Tiên Sa gói đầu lên vai Hoài. Nàng hơi rùng mình khi bàn tay người tình đặt lên vai mình cùng với hơi thở nồng ấm phả lên cổ. Với tay lấy cuốn tiểu thuyết Khu Rừng Lau Hoài từ từ đọc. Anh mỉm cười khi nghe Tiên Sa thở đều. Nàng đi vào giấc ngủ bình yên trong lúc nắm tay người tình.

Đà Lạt. Thành phố sương mù. Thành phố của mộng mơ. Thành phố của khách du lịch. Đối với Tiên Sa Đà Lạt đẹp, sạch và lãng mạn như cô gái tuy hấp thụ văn minh vật chất nhưng vẫn còn giữ được cái sâu kín của tâm hồn.

Khang ngừng xe trước một ngôi biệt thự cổ kính có chiếc cổng sắt đầy dây leo nở hoa rực rỡ.

"Nhà của anh hả anh Khang?"

"Ừ... Cửa ba anh thời đúng hơn... Để anh lấy chìa khóa..."

Ngôi nhà hai tầng của Khang thật yên tĩnh. Phía

sau nhà ngó ra rừng thông xanh rì. Trước mặt là con đường ngoằn ngoèo mắt hút trong rừng. Xa xa là phố chợ.

Bốn đứa dọn đồ đạc vào nhà. Đi lung tung mấy phòng Tiên Sa cười nói với Hoài.

" Nhà rộng quá... Tiên Sa không dám ngủ một mình đâu. Ma nhát chết..."

Hoài cười cười.

" Tiên Sa đòi ngủ chung phòng với Hoài phải không? "

Cười ngón ngoén Tiên Sa gật đầu.

" Tiên Sa thích Hoài ngâm thơ ru Tiên Sa ngủ... Mình đi ra ngoài ngắm cảnh đi Hoài..."

Mở cửa sau hai đứa theo con đường mòn đỏ hoạch len lỏi vào khu rừng thông.

" Tiếng gì kêu u u vậy Hoài? "

" Tiếng thông reo... Đó là một cái đặc biệt của Đà Lạt..."

" Hoài tới Đà Lạt mấy lần rồi? "

" Cũng như Tiên Sa... Lần đầu tiên..."

" Tại sao Hoài biết rành vậy? "

" Hoài đọc nhiều sách báo nói về Đà Lạt... Ngoài những thắng cảnh nổi tiếng như thác nước, hồ; Đà

Lạt còn được người ta biết tới là rau cải và hoa... nhất là hoa lan..."

" Hoa lan là hoa gì? "

" Hoa lan là một loại hoa chỉ sống ở những nơi có khí hậu đặc biệt như nóng và ẩm thấp hoặc có nhiều hơi nước trong không khí. Lan sống quanh Đà Lạt thường là loại phong lan, tức là loại chùm gửi sống bám vào các thân cây khác. Người ta đồn trong vùng rừng núi của Đà Lạt có một loại phong lan rất quý tên là Tuý Lan Ông. Nó biết uống rượu..."

Tiên Sa ôm bụng cười rữ rượi.

" Biết uống rượu... Hoài có xạo không? "

" Không... Có một ông đó rất mê lan. Những khi rảnh rỗi là ông ta lang thang trong rừng tìm kiếm hoa lan. Một hôm ông ta tìm được bụi lan lá mỏng và dài, màu trắng trong suốt. Nó không giống bất cứ cây lan nào mà ông ta có. Dem về nhà ông ta ra công chăm sóc thời năm sau cây lan bắt đầu lộ ra búp hoa trong suốt. Ông này có thói quen hay uống rượu trong lúc chờ hoa lan nở. Cây lan lạ của ông ta nở ra một cái hoa lớn màu trắng trong suốt. Ông ta đặt ly rượu trên mặt bàn cạnh giò lan rồi đi vào nhà có việc cần. Khi trở ra ông ta ngạc nhiên thấy ly rượu đầy của mình cạn đồng thời giò hoa lan của mình biến ra màu đỏ tươi và tiết ra hương thơm lạ lùng. Hơi nghi ngờ nhưng ông ta không nói gì. Hôm sau vào lúc

chiều ông ta đặt ly rượu cạnh giò lan và nhìn xem. Lá lũng và kỳ dị. Kinh ngạc và sửng sốt. Ông ta thấy những lá lan trong suốt bắt đầu rung động rồi từ từ cong vào ly rượu. Thoáng chốc ly rượu cạn sạch rồi lá và hoa từ từ biến sang màu đỏ tươi và mùi hương tiết ra thơm ngào ngạt. Ông ta mừng rỡ đặt tên cho cây lan biết nhậu là Túy Lan Ông...

Tiên Sa quay nhìn Hoài.

" Câu chuyện này có thật hay là Hoài xạo..."

Hoài cười cười.

" Thật cũng có mà xạo cũng có..."

Tiên Sa cung tay thụi vào hông người tình một cái.

" Tiên Sa thích ở Đà Lạt không? "

" Thích... Khi nào lấy nhau hai đứa mình dọn về đây ở. Chiều chiều mình dẫn con vào rừng kiếm túy lan ông để đem về cho nó nhậu với Hoài chịu không? "

Hoài cười lớn vì biết Tiên Sa xỏ mình.

" Tuy mới có mặt ở đây nửa ngày nhưng Tiên Sa có thể cảm thấy Đà Lạt thơ mộng lắm. Cái thơ mộng tan trong gió, nằm trên đồi thông, con đường đất đỏ ngằn ngoè. Ở Đà Lạt mà không có tình yêu chắc buồn lắm hả Hoài..."

Hoài cười.

" Không riêng Đà Lạt... Ở đâu mà không có tình yêu thời chỗ đó buồn lắm..."

" Thôi mình về đi Hoài... Tiên Sa đau chân rồi... Ngày mai có đi đâu Tiên Sa mang giày bata cho khỏi đau chân..."

" Hoài công Tiên Sa cho..."

Cười hăng hắc Tiên Sa ôm cổ để cho người tình công về tới nhà. Khang và Hương vừa ăn bánh mì thịt vừa lôi quần áo ra khỏi va ly.

" Mình ăn xong rồi sửa soạn xuống phố..."

Biết sẽ bắt phố Đà Lạt nên hai cô gái diện đẹp. Đang đứng nói chuyện ngoài sân Khang đỡ người khi thấy Hương bước ra cửa. Áo dài đen. Quần lụa đen. Giày đen. Mái tóc đen dài buông trên bờ vai tạo cho Hương một nét đẹp huyền ảo và liêu trai. Đơn sơ và giản dị trong chiếc áo dài trắng. Quần lụa trắng và guốc cao gót trắng; cô học trò trường Phan Thanh Giản của Hoài đẹp thuần hậu và thanh khiết.

" Đi chưa... Làm gì mà hai ông nhìn tụi này lom lom vậy..."

Hương lên tiếng. Khang cười cười.

" Tại hai cô đẹp người ta mới nhìn. Nếu Khang mà đâm xe xuống hồ là tại Hương đó..."

" Chứ không phải tại anh lo nhìn mấy cô gái Đà Lạt xinh như mộng của anh à..."

Khang cười im lặng. Bốn đứa lên xe. Đà Lạt về đêm có nét đẹp thâm lặng của nó. Khang đậu xe nơi con đường tranh tối tranh sáng. Từng cặp tình nhân đi nhau đi trên con đường sáng mờ mờ bởi ánh đèn điện. Gió man mát. Không khí thoang thoang hương đêm. Đà Lạt là thành phố của tình yêu. Người xứ khác tới đây để yêu. Người dân tại đây sinh ra và lớn lên để yêu. Dường như khung cảnh đẹp tạo cho họ nhiều mơ mộng và lãng mạn hơn.

Ba đứa đi loanh quanh phố rồi về nhà sớm. Tối hôm đó Tiên Sa ôm mền sang ngủ với Hoài vì sợ ma. Nàng không sợ bị Hoài táy máy tay chân hay làm ầu. Nàng có lý do để tin nhiệm Hoài. Đó là tình yêu của hai đứa. Nằm gối đầu lên vai, nghe người tình đọc tiểu thuyết nàng thiếp vào giấc ngủ bình an.

Ba ngày. Bốn đứa lang thang trong Rừng Ái Ân. Hồ Than Thở. Tắm suối nơi thác Cam Ly. Gougah. Prenn... Ngày thứ tư Khang chở Hương đi viếng vườn hoa còn Hoài và Tiên Sa đi vào rừng thông tìm lan.

" Tiên Sa muốn tìm một cây Túy Lan Ông để xem nó uống rượu..."

Tiên Sa hóm hỉnh cười nói với người yêu mặc dù Hoài đã bảo đó là câu chuyện không có thật. Bước

song song trên con đường mòn lổ chỗ nắng Tiên Sa hỏi.

" Đường này đi tới đâu hả Hoài? "

" Tới thiên thai..."

" Vậy hai đứa mình đi lên thiên thai hả... Bộ Hoài tính lên đó gặp tiên hả..."

" Ừ... Hoài đưa Tiên Sa lên thiên thai để xem các nàng tiên trên đó có đẹp không. Có đẹp hơn Tiên Sa của Hoài không mà người ta nói đẹp như tiên..."

Tiên Sa cười bá vai người tình.

" Rủi mình lạc đường không về được rồi làm sao? "

" Thì mình ở lại thiên thai dạy cho tiên biết yêu..."

Túm túm cười Hoài nhìn Tiên Sa.

" Ai nói với Hoài là tiên không biết yêu. Hoài có lên thiên thai đâu mà biết..."

" Tiên Sa biết chuyện Lưu Nguyễn nhập thiên thai? "

" Biết... nhưng Tiên Sa muốn Hoài kể cho nghe..."

Tiên Sa ngẫm hiểu câu chuyện thiên thai của người tình sẽ không giống câu chuyện mà nàng đã nghe hay đọc trong sách.

" Ngày xưa, xưa thật xưa có hai chàng thanh niên,

một họ Lưu và một họ Nguyễn, sống bằng nghề đánh cá và mở quán rượu bên cạnh dòng sông. Một hôm nhân nhả họ chèo thuyền đi lên thượng nguồn của dòng sông. Càng lên cao dòng sông hẹp dần. Cảnh vật cũng trở nên khác hẳn. Không khí mát mẻ. Hoa lá xanh tươi. Hai chàng trai bỏ thuyền lên bộ. Đi một lát họ nghe tiếng hát, tiếng cười nói vui vẻ, rồi cuối cùng họ gặp một đám con gái đang nô đùa bên hồ nước. Họ đã gặp tiên. Cô nào cô nấy đẹp giống như người trong mơ của họ. Hai chàng nhập bọn sống vui vẻ với tiên. Tuy nhiên thời gian sau hai chàng nhớ nhà rồi bỏ cảnh tiên trở về trần thế...

" Tại sao họ trở về. Bộ họ chán cảnh tiên hả? "

" Không... Họ không có chán cảnh tiên cũng như tiên của họ vẫn đẹp như tiên. Sở dĩ họ trở về chỉ vì một lý do. Sau khi sống với nhau họ mới khám phá ra là tiên không biết yêu. Họ định hôn lên môi thời tiên không hé miệng chờ mà nhăn răng cười như khi..."

Tiên Sa ré lên cười. Tiếng cười của nàng vang vang trong rừng thông im vắng không bóng người.

" Họ cầm tay tiên thủ thỉ thời tiên cũng cười. Họ nói câu tình tự thời tiên ngơ ngác cười. Tiên không biết yêu, không biết rung động cũng không biết hôn. Tiên hoàn toàn không biết gì hết về tình yêu. Họ hôn tiên giống như họ hôn khối thịt chỉ biết nhúc

nhích mà thôi..."

Tiên Sa khom người ôm bụng cười sặc sụa. Nàng cười tới chảy nước mắt và mặt đỏ lên.

" Bởi vậy nếu có lên thiên thai hai đứa mình sẽ ở lại để dạy cho tiên ông tiên bà, tiên cô tiên cậu biết yêu, biết thế nào là sự rầy run của nụ hôn..."

Hoài thì thào vào tai Tiên Sa. Nghe xong nàng hắc hắc rồi rảo bước đi trước như cổ tình khóa lấp chuyện đó.

" Tiên Sa thấy mấy con ngựa đó không? "

" Thấy... Ngựa hoang hay người ta nuôi vậy Hoài? "

" Người ta nuôi để cỡi..."

" Tiên Sa chưa bao giờ cỡi ngựa... Chắc vui lắm hả Hoài..."

" Hoài chưa bao giờ cỡi ngựa nên không biết... Tiên Sa muốn cỡi ngựa? "

" Muốn... mà ngựa đâu mình cỡi..."

Hoài cười cười.

" Có... Ngựa hai chân nè..."

Thấy người yêu khom lưng giống như ngựa Tiên Sa cười dòn tan leo lên lưng ngồi nhún nhảy xong rồi nằm úp mặt vào cổ.

" Ngựa này cỡi êm lắm... Tiên Sa đem con ngựa hai chân này về Châu Bình cho nó ăn dứa nghe..."

" Ngựa ăn cỏ chứ đâu có ăn dứa..."

" Hoài ơi... Tiên Sa khát nước..."

Hai đứa ngồi dưới gốc cây thông cao và thẳng tắp. Nắng lên rực rỡ nhưng hai đứa không cảm thấy nóng. Hớp ngụm nước Tiên Sa cười.

" Ước gì mình có nhà ở đây hả Hoài..."

Cô gái làng Châu Bình tựa đầu vào vai người tình. Hai mắt nàng nhìn lên khung trời trong xanh mơ tới cõi thiên thai có Hoài đắm mê, lãng mạn, có tiếng cười trẻ thơ, có ngôi nhà nhỏ cạnh dòng sông Ba Lai thoang thoảng hương mù u diễm tuyệt.

12.

Chiều thứ bảy. Đang nằm đọc sách Hoài nghe tiếng xe gắn máy ngừng trước nhà. Anh biết đó là Khang. Vừa gặp mặt nó chìa một phong thư cũ và nhàu nát.

" Cửa Tiên Sa... Tao phải đi... Gặp mày ở trường..."

Hoài gật đầu im lặng nhìn theo bóng người bạn thân khuất nơi cua quẹo. Từ ngày quen Hương nó xuống Bến Tre thường xuyên trong khi Hoài vì bận học, làm việc nên không tháp tùng nó xuống thăm Tiên Sa. Nàng không phàn nàn về chuyện đó. Nàng biết gia đình Hoài cũng nghèo như mình cho nên Hoài phải đi làm để kiếm tiền.

Ra ngồi nơi khoảnh đất nhìn ra sông Thị Nghè Hoài chậm chạp đọc thư.

" Châu Bình ngày 11 tháng 10 năm 19..."

Hoài ơi...

Tiên Sa khóc nhiều lắm khi viết lá thư này. Má

của Tiên Sa đã chết một cách bất thành linh khiến cho Tiên Sa phải bỏ học để về quán xuyên gia đình. Tiên Sa không muốn bỏ học nhưng Tiên Sa không thể nào làm khác hơn. Tất cả gánh nặng của gia đình bây giờ dồn lên vai của Tiên Sa. Tiên Sa không thể ngồi học hành khi vườn dừa không có người coi sóc. Tiên Sa còn một người cha bệnh hoạn, một đứa em nhỏ dại và một bà ngoại già nua lẫn lộn. Không có má Tiên Sa phải tự mình đương đầu với cuộc sống, phải bè dữa, bồi mương một mình...

Hoài ngưng đọc vì nước mắt chảy ra khiến cho anh không còn thấy gì hết. Tội nghiệp cho Tiên Sa của Hoài. Gánh nặng gia đình đè lên đôi vai gầy của cô học sinh trường Phan Thanh Giản. Nắng nóng Châu Bình sẽ làm nám đi làn da mặt mịn màng của *Tiên-Sa-của-Hoài*. Nước phù sa sông Ba Lai sẽ phủ dần lên trang sách vạn vật, lý hóa, xóa nhòa đi ước mơ bình thường và giản dị của một cô gái hiền lành. Những cọng cỏ tranh sẽ cắt đứt bàn tay mềm ẩm, làm chai cứng những ngón tay thon mềm. Hết rồi ước vọng được làm cô giáo.

" Hoài ơi... Lật bật mà Tiên Sa về Châu Bình cũng gần hai tháng. Tình hình ở đây cũng đổi khác không còn giống như ngày xưa, của mùa hè năm trước nữa. Người ta đào hầm trú ẩn. Hồ cá nhân để tránh bom đạn. Để núp bắn máy bay. Họ cắm chông tre. Gài lựu đạn. Đặt mìn khắp nơi. Khu rừng mù u yêu dấu

của Hoài đã được người ta dùng làm nơi trú ẩn của bộ đội. Mỗi khi ra vườn đi ngang đó Tiên Sa ứa nước mắt. Nhật hoa mù u mà lòng ngậm ngùi. Hương mù u tuyệt vời của Hoài giờ thoang thoảng mùi thuốc súng Hoài ơi. Xác hoa mù trắng mà Hoài hay nhật để cài lên tóc Tiên Sa bây giờ lẫn lộn với vỏ đạn đồng Hoài ơi. Hôm qua họ mời Tiên Sa ra chợ Châu Bình để ủng hộ và hoan hô bộ đội đã giải phóng nhân dân ra khỏi ách độc tài Mỹ Ngụy. Họ gọi những người như Hoài là Ngụy. Họ hô hào những khẩu hiệu sắt máu, đòi tiêu diệt hết những người như Hoài. Tiên Sa không biết gì về chính trị, cách mạng, giải phóng. Nhưng Tiên Sa biết rõ một điều là Tiên Sa không thể nào cầm lấy khẩu súng để giết người. Lạy trời phật xin đừng để cho Tiên Sa làm chuyện đó. Làm sao Tiên Sa có thể cầm súng giết Hoài, người mà Tiên Sa yêu thương. Làm sao Tiên Sa có thể bắn vào những kẻ hiền lành như Hương, Hạnh, tử tế như anh Khang, anh Thường, vui vẻ như Thùy Dương.

Sau khi Tiên Sa bỏ học về Châu Bình thời Hương và Hạnh có xuống thăm. Hai đứa ở chơi một đêm. Nhờ vậy Tiên Sa mới viết thư này đưa cho Hương rồi nhờ nó đưa cho anh Khang và ảnh trao lại cho Hoài. Tiên Sa cũng mừng khi biết anh Khang và Hương sắp làm đám hỏi. Mừng cho bạn mà buồn cho mình. Nhưng thôi mỗi người có số phận của

mình phải không Hoài. Tiên Sa cam chịu số phận hẩm hiu của mình. Chỉ tội nghiệp cho Hoài. Yêu thương Tiên Sa. Hai đứa mình dệt mộng với nhau rồi mộng không thành. Tiên Sa chỉ mong Hoài thông cảm mà tha thứ cho Tiên Sa. Hoài hãy quên đi cuộc tình đứt đoạn. Quên cô học trò trường Phan Thanh Giản để tiếp tục quãng đời còn lại. Tiên Sa cũng không muốn Hoài bỏ Sài Gòn về Châu Bình sống với Tiên Sa. Tiên Sa biết Hoài có thể làm điều này. Tiên Sa biết Hoài có thể bỏ hết tương lai, sự nghiệp để được sống cạnh người mình yêu. Tiên Sa còn nhớ câu nói của Hoài: "*Công danh sự nghiệp không bằng đôi mắt của Tiên Sa*". Nhưng Tiên Sa không muốn Hoài về sống ở Châu Bình. Tiên Sa không muốn thấy Hoài trở thành một anh du kích hung hăng. Tên bộ đội ngu đần. Tiên Sa không muốn Hoài "*làm cách mạng*". Tiên Sa không thể để cho Hoài cầm súng giải phóng người bằng cách giết người.

Tối hôm qua buồn quá Tiên Sa đem cây đàn và bộ sáo Hoài Tiên Sa ra lau chùi. Nhớ đến Hoài mà rơi nước mắt. Hoài ơi... Còn đâu tiếng đàn. Còn đâu cái môi tham lam để ghét của Hoài. Còn đâu nụ cười. Giọng nói. Còn đâu nụ hôn nồng nàn, ngọt như đường mía lau. Còn đâu bàn tay mềm ấm của Hoài. Tiên Sa thèm những thứ đó. Tiên Sa cần được Hoài đỡ giấc ngủ. Thèm được đọc thư tình của Hoài. Hoài ơi...

Tiên Sa quên dặn là Hoài đừng có về Châu Bình. Hoài không biết đường đi đâu. Hoài có thể bị lọt hầm chông, đập phải lựu đạn hay mìn của người ta gài. Hoài sẽ bị người ta bắt. Bị người ta xử tử vì cái tội làm gián điệp. Hoài phải nhớ lời Tiên Sa dặn nghe chưa. Không nghe lời là Tiên Sa hỏng thềm nhớ. Hỏng thềm yêu Hoài nữa. Mấy ngày trước đây Tiên Sa có ra chỗ cây dừa bên bờ sông Ba Lai. Nhìn bốn chữ Tiên Sa nhớ Hoài mà buồn vô cùng. Cây dừa vẫn còn đó. Dòng sông Ba Lai vẫn còn đó. Bốn chữ "*Tiên Sa nhớ Hoài*" vẫn tro gan cùng tuế nguyệt mà người bây giờ ở đâu. Hoài ơi... Hoài đang làm gì hả Hoài... Hoài có nhớ tới Tiên Sa không. Ta nhớ người xa cách núi sông. Người xa xa có nhớ ta không. Sao chưa vui xum họp đã sầu chia ly. Sao đang vui vẻ ra buồn bã. Vừa mới quen nhau đã lạ lòng... Hoài ơi... Thời gian nữa thôi Hoài sẽ không nhận ra Tiên Sa đâu nếu hai đứa mình có may mắn gặp nhau. Tóc Tiên Sa hôi mùi dầu dừa. Má Tiên Sa rúm nắng. Da Tiên Sa cháy đen. Bàn tay Tiên Sa chai cứng vì suốt ngày cầm dao chặt cỏ tranh. Người của Tiên Sa hôi mùi bùn của sông Ba Lai. Tiên Sa không còn là Tiên Sa của Hoài ngày xưa. Tất cả sẽ đổi thay. Con người rồi cũng đổi thay. Ngoại trừ một điều là tình yêu của Tiên Sa dành cho Hoài...

Lá thư còn hơn một trang nữa nhưng Hoài không thể đọc tiếp vì cảm thấy tâm hồn mình rã mụa theo

từng lời trong thư. Tội nghiệp Tiên Sa của Hoài. Tội nghiệp cho cô gái yếu đuối của Hoài. Nhưng anh làm được gì để giúp Tiên Sa. Làm sao anh có thể cứu mang gia đình bốn người của Tiên Sa trong khi anh chỉ là một cậu học trò còn ăn bám gia đình. Ngay cả khi học xong trung học cũng khó tìm ra việc làm trong thời buổi khó khăn việc ít người nhiều này. Người anh lớn của Hoài sẽ vào trường Võ Bị Đà Lạt tháng tới một phần do ở không tìm được việc làm mặc dù anh có ba bốn chứng chỉ của trường đại học văn khoa. Muốn đoàn tụ với người yêu Hoài phải đem Tiên Sa và gia đình ra khỏi vùng giải phóng. Như Tiên Sa Hoài cũng không muốn nàng trở thành một người nữ du kích núp bắn máy bay. Tiên Sa không thể là con người của mặt trận. Hoài không thể để cho cô học trò hiếu học trở thành công cụ của cách mạng được. Tuy nhiên muốn đem Tiên Sa ra khỏi vùng giải phóng Hoài phải có tiền, có công ăn việc làm để tạm thời chu cấp cho gia đình của nàng. Má anh cũng không có tiền để chu cấp cơm ăn, nhà ở cho Tiên Sa và gia đình. Vả lại một cô gái có tính tự lập như nàng cũng không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác. Hoài suy nghĩ, cân nhắc, đắn đo rồi cuối cùng đi tới một quyết định. Hôm sau gặp Khang ở trường Hoài nói rõ về hoàn cảnh của Tiên Sa cho Khang nghe.

" Tội nghiệp cho Tiên Sa. Một người hiền lành

như Tiên Sa không thể ở trong vùng đó được. Mà muốn tao giúp gì cho mày? "

" Tao muốn vào Võ Bị Thủ Đức... Tao nhờ mày năn nỉ với ba của mày giúp tao vào lính càng sớm càng tốt..."

Khang cười.

" Gì chứ chuyện đó dễ ợt... Người ta còn lạy mày đi lính..."

Ba ngày sau Khang tới nhà tìm Hoài.

" Đi... Ông già tao bảo tao chở mày tới Bộ Quốc Phòng làm đơn. Ông có quen với ông tướng nào ở đó... Chỉ cần hai ba tuần thôi mày sẽ được giấy gọi trình diện. Hình như có khóa học sắp mở... Khóa 19, 20, 21... gì đó tao không để ý..."

Tháng sau Hoài chính thức nhập ngũ. Gian khổ của quân trường không làm cho Hoài ngưng nhớ thương Tiên Sa. Tuy nhiên anh tạm dần lòng chờ một ngày đoàn tụ với người yêu. Lễ gắn alpha gia đình đều đủ mặt. Má rơi nước mắt khi thấy Hoài đen thui. Khang và Hương cũng có mặt. Chỉ có một người mà Hoài mong muốn được gặp lại không có mặt. Tiên Sa... Hoài gọi thầm tên người tình trong tiếng cười nói ồn ào và vui vẻ. Khang tròn mắt khi gặp lại bạn thân trong bộ quân phục.

" Mãn khóa mày tính đi binh chủng nào? "

" Tao tính xin về sư đoàn 7..."

" Mày điên à... Ba tao nói nếu mày muốn ổng có thể lo cho mày được ở Sài Gòn. Mày cũng biết ổng thương mày như con..."

" Tao biết nhưng tao muốn ở gần Tiên Sa..."

Nhìn Hương đang nói chuyện với má của Hoài Khang cười.

" Mỹ Tho thời cũng gần Bến Tre... Nếu cần gì mày cứ nói cho tao biết. Tao với mày là bạn nên đừng ngại..."

Hoài ngồi im trên băng đá của công viên Lạc Hồng. Trước mặt anh là dòng sông Mỹ Tho cuộn cuộn nước chảy. Cồn Rồng. Cồn Phụng. Phía bên kia xa xa là quận Bình Đại. Qua con sông Ba Lai là Châu Bình. Tiên Sa ở đó. Tiên Sa như một lời gọi. Một vỗ về. Hoài hình dung ra một ngôi nhà lá. Khu vườn dừa ngập tràn ánh nắng. Khu rừng mù u ngát ngào hương hoa. Bóng dáng Tiên Sa thăm lặng ra vào. Ngóng trông. Chờ đợi người yêu trở lại. Hoài ơi... Hoài ơi... Hai chữ đó đồng vọng trong tâm tưởng anh. Theo sát anh trong suốt mười tháng dài của quân trường Thủ Đức. Những đêm di hành. Giờ thực tập tác xạ. Trong lớp học ngồi im nghe huấn luyện viên nói về thuật lãnh đạo và chỉ huy. Những giờ học chiến thuật. Đọc binh thư. Anh nhớ tới ngày lễ mãn khóa và nỗi vui mừng khi được biết mình sẽ

được về sư đoàn 7. Chưa hết bảy ngày phép anh đã trình diện bộ tư lệnh ở Mỹ Tho. Ba ngày qua anh ra vào bộ tư lệnh nôn nao chờ đáo nhậm đơn vị. Vị thiếu tá trưởng phòng nhân viên là một sĩ quan vui tính và tử tế. Xuất thân từ Thủ Đức nên khi biết Hoài là khóa đàn em của mình ông ta rất có thiện cảm. Ông ta cũng cho Hoài biết là anh có nhiều hy vọng được về trung đoàn 44 mà hậu cứ đóng tại Bến Tre. Hai tiếng này làm cho lòng người lính chiến trẻ tuổi nôn nóng và xôn xao. Bến Tre có Châu Bình. Châu Bình có Tiên Sa. Tiên Sa đến với Hoài bằng thời gian của một sát na nhưng là muôn kiếp hiện hữu. Nhớ môi Tiên Sa mềm. Thoảng hương mù u điểm ảo. Mắt Tiên Sa đen ngời tình tự. Bàn tay đậm mê. Tia nhìn đắm say. Tiên Sa đó. Hoài ở đây. Ngăn cách nhau bằng hai con sông nhưng cũng nhiều cách trở. Một ngày nào đó không xa Hoài sẽ trở lại Châu Bình. Đem Tiên Sa của Hoài về vùng bình an không có tiếng súng nổ, tiếng hú của đại bác và sự có mặt của những người lính du kích. Tiên Sa sẽ đi học lại để trở thành một cô giáo đúng với ước mơ của mình.

Mồng 5. Hoài có mặt ở bộ chỉ huy trung đoàn 44. Lại một màn chờ đợi. Hai ngày sau một chiếc xe GMC đưa Hoài tới nơi đóng quân của tiểu đoàn 3. Hoài hơi ngạc nhiên khi trình diện vị tiểu đoàn trưởng, một đại úy trẻ tuổi, dáng dấp thư sinh và có

nụ cười hiền hậu. Ngược nhìn vị tân chuẩn úy đang đứng trước mặt mình ông ta cười.

" Thủ Đức hả... Em khoá mấy vậy? "

" Thưa đại úy khóa 20..."

Người tiểu đoàn trưởng gật gù.

" Vậy à... Anh khóa 16... Anh gởi em tới đại đội 2 với thiếu úy Hoàng để tập sự thời gian rồi sau đó sẽ giao cho em coi đại đội..."

Hoài vừa quay lưng đi ông ta nói với theo.

" Anh tên là Hùng... Em cứ gọi là anh ba Hùng..."

Hoài chào vị tiểu đoàn trưởng vui tính rồi theo người lính xuống gặp thiếu úy Hoàng, đại đội trưởng đại đội 2 đóng ở Kinh Giết Sậy. Anh càng thêm ngạc nhiên khi gặp cấp chỉ huy trực tiếp của mình. Dân Long Xuyên. Hoàng có cái tính hồn nhiên và thực thà của người dân lục tỉnh. Mặc chiếc quần cụt, áo thun lính, mang giày boots sờ sờ, tóc ngắn ba phân, môi phì phèo điệu Bastos; Hoàng giống như một lính mới chứ không phải là một thiếu úy có ba năm quân vụ.

" Thủ Đức hả... Vào đây... Vào đây..."

Hoàng kéo vị chuẩn úy sửa vào chiếc lều căng bằng miếng poncho. Ra dấu cho Hoài ngồi lên cái ghế là một thùng đại liên Hoàng cười.

" Chú mày trình diện anh bằng cái này được rồi..."

Người lính đưa cho Hoàng một cái bi đông. Vị đại đội trưởng tu một hơi rồi đưa cho Hoài.

" Uống đi em... Làm lính đánh giặc mà không biết nhậu là lạnh cảng, đánh giặc không hăng..."

Nốc một ngụm Hoài chảy nước mắt. Hơi rượu đế cay nồng cả mũi. Cười ha hả Hoàng nói với người lính mang máng truyền tin.

" Mày thấy không Tư... Ông chuẩn úy sữa này chịu chơi lắm. Dân Bến Tre mà..."

Thời gian làm đại đội phó của Hoài là thời gian sung sướng và nhàn hạ. Hoài học cách thức liên lạc với tiểu đoàn, với pháo binh, với các vị trung đội trưởng dưới quyền. Ban ngày theo lính ra mấy quán hủ tiếu uống xây chừng, xây nại. Trưa nhậu rượu nếp than. Tối dẫn lính đi kích. Hoài quen dần với tiếng xè xè của đạn 82 ly sắp nổ. Cách thức dò lựu đạn gài hay mìn được chôn trên con đường mòn. Anh chăm chỉ học hết mọi mảnh khoé của một người lính. Sáu tháng sau Hoàng bàn giao đại đội lại cho Hoài để trở về tiểu đoàn làm sĩ quan ban 3. Năm đại đội không lâu Hoài đã chứng tỏ cho binh sĩ dưới quyền cũng như cấp chỉ huy về khả năng chỉ huy và tính li của mình. Trong một cuộc hành quân cấp tiểu đoàn; đại đội của Hoài đụng với một đại đội chủ lực miền của Việt Cộng. Vị chuẩn úy sữa và binh sĩ dưới

quyền đã xóa tên đại đội H3 trên địa bàn hoạt động của vùng Phong Nắm và Phong Mỹ. Chưa hết. Tuần lễ sau trong một cuộc đột kích Hoài đã bắt sống được tên huyện ủy huyện Giồng Trôm khi hắn mom men về thăm nhà. Đại úy Hùng gọi máy khen ngợi không tiếc lời thằng em của mình. Bằng con mắt của một sĩ quan nhà nghề ông thấy ở Hoài, một sĩ quan ưu tú rất cần cho quân đội. Từ đó Hoài đánh giặc như mơ. Lính dưới quyền vừa phục vừa thương vị chuẩn úy sửa của mình, một người lính lì nhất, chịu chơi nhất và thương lính nhất. Họ không thấy ông thầy của mình đi phép. Họ không thấy ông thầy có bồ. Mặc dù ông thầy ăn nói có duyên, hiền lành, vui vẻ và văn nghệ một cây. Nhiều cô gái ở quanh đây mê ông thầy như điên đảo. Nhưng ông thầy lại làm ngơ, sống khắc khổ như một thầy tu. Lính tò mò hỏi ông thầy bảo có người yêu rồi. Hỏi sao không thấy người yêu tới thăm ông thầy. Được trả lời người yêu ở xa lắm. Những khi rỗi rảnh họ thấy ông thầy đứng hàng giờ bên dòng Kinh Giết Sậy nhìn về phương trời xa xăm như mơ tưởng tới hình bóng của người yêu đã vắng bóng trong cuộc đời lính chiến của mình. Họ không biết ông chuẩn úy sửa gan lì của họ đã khóc thầm trong đêm tối vì tương tư. Họ không biết người sĩ quan chịu chơi lại là một kẻ si tình và chung thủy. Yêu một người là yêu suốt đời. Họ không biết bên ngoài vui cười mà bên trong ông thầy như đứt từng đoạn ruột mỗi khi nhớ tới người

yêu.

Kể từ khi Tiên Sa thôi học cho đến nay đã gần hai năm. Hoài chờ đợi mỗi mòn phút giây đoàn tụ với Tiên Sa. Rồi một hôm phút giây đó tới. Lệnh hành quân ban ra. Đây là một cuộc hành quân lớn có ba tiểu đoàn tham dự nhằm mục đích hủy diệt hạ tầng cơ sở đồng thời truy lùng các đơn vị chủ lực miền của địch, ngoài ra còn di tản dân chúng ra khỏi vùng giải phóng của Việt Cộng. Như có phép màu nào đó Hoài không xin mà cũng được. Tiểu đoàn 3 của đại úy Hùng sẽ được các chiến đỉnh thuộc giang đoàn 21 xung phong của hải quân vận chuyển tới các vùng dọc theo kinh Giệt Sậy và sông Ba Lai để ngăn chặn không cho địch vượt sông qua bên Bình Đại. Đúng như điều mà Hoài mong ước là đại đội của anh chịu trách nhiệm vùng Châu Bình.

06 giờ sáng. Hai chiếc tàu chở lính và một chiếc khinh tốc đỉnh của Giang Đoàn 21 Xung Phong úi vào bờ để đón lính của Hoài đóng tại Kinh Giệt Sậy. 07 giờ. Tàu rút ra xuôi dòng kinh về Phong Năm. Đứng trên đài chỉ huy Thường đưa ống dòm nhìn vào bên trong bờ. Rừng dừa bát ngát, im vắng. Đặt chiếc ống dòm xuống anh đưa mắt nhìn vẫn vợ. Đột nhiên một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt anh. Đó là người lính bộ binh mang cấp bậc chuẩn úy. Dù sương gió. Dù nắng nung đen màu da. Khuôn mặt đó rất quen với anh.

" Hoài..."

Thường la lớn. Nghe tiếng ai gọi tên mình Hoài
ngơ ngác tìm. Trong quân phục hải quân Thường
đưa tay vẫy.

" Anh Thường..."

Hai anh em tay bắt mặt mừng. Sau những lời hàn
huyên thăm hỏi Thường cười.

" Tiên Sa đâu... Chắc hai em làm đám cưới rồi
phải không? "

Khuôn mặt của người lính sư đoàn 7 chợt ủ dột.
Rút gói thuốc mời Thường Hoài từ từ kể lại cuộc tình
của hai đứa cho tới khi Tiên Sa về sống ở Châu Bình
và Hoài đi lính. Hoài cũng nói cho Thường biết ý
định đem Tiên Sa ra khỏi vùng giải phóng của mình.
Thường gật đầu.

" Em làm như vậy là đúng. Một cô gái ngoan hiền
và tài hoa như Tiên Sa không thể sống trong vùng
giải phóng. Tiên Sa sẽ héo úa vì hít thở thứ không
khí nhiễm độc, bởi những lời tuyên truyền xảo trá,
gian manh. Em có bốn phận đem Tiên Sa và gia đình
lên Sài Gòn để Tiên Sa được tiếp tục học và thực
hiện mơ ước trở thành cô giáo..."

Hít hơi thuốc Bastos xanh Thường cười lớn. Tiếng
cười vui vẻ của anh tan trong gió.

" Lâu quá không gặp hai em... Chắc giờ này Tiên

Sa thổi sáo hay lắm..."

" Tiên Sa còn học đàn nữa anh..."

" Anh không ngạc nhiên..."

Vỗ vai Hoài Thường nghiêm nghị tiếp.

" Anh em mình phải đem Tiên Sa ra khỏi Châu Bình. Một cô gái tài hoa như Tiên Sa không thể sống thiếu tự do. Bàn tay của Tiên Sa không thể cầm súng, gài lựu đạn..."

Bỏ con kính Giệt Sậy đoàn tàu ba chiếc rẽ vào sông Ba Lai. Hoài nghe lòng mình xôn xao. Tàu chạy qua vùng Phong Mỹ. Hoài cảm thấy hồi hộp như lần đầu tiên nắm lấy bàn tay mềm ấm của Tiên Sa. Tàu tới Châu Hòa. Hoài ngửi được mùi bùn của sông Ba Lai tan trong cơn gió mát. Tàu tới Châu Bình. Người lính chiến gan lì nghe tim mình lạc nhịp, nhảy nhịp vì tiếng gọi " *Hoài ơi* " của Tiên Sa vọng âm thầm trong nắng, lan dài trên lá dừa đong đưa. Tàu úi bãi. Lính từ từ lên bờ. Họp bốn trung đội trưởng lại Hoài chỉ những địa điểm đóng quân xong gọi máy báo cáo với tiểu đoàn. Lệnh từ ban 3 cho phép đại đội ngủ đêm nay.

Nhìn ba chiếc giang đỉnh của Thường từ từ rút ra chính giữa sông Hoài thờ dài. Trước mặt ngay chỗ anh đứng là gốc dừa lão còn in đậm bốn chữ " *Tiên Sa nhớ Hoài* ". Nét chữ chưa phai mờ mà Tiên Sa ở đâu. Anh biết đường về nhà Tiên Sa nhưng anh

không thể tới. Chỉ có hai cây số mà vô cùng cách
ngăn. Nhưng thôi anh ráng dần lòng cho tới ngày
mai. Anh sẽ lén vào nhà hù Tiên Sa cho nàng đứng
tim vì mừng vui vô hạn. Nàng sẽ khóc vì thấy Hoài
hư quá. Uống rượu mà còn hút thuốc nữa. Nàng sẽ
úp mặt vào chiếc áo lính đấm mồ hôi của người tình.
Nàng sẽ cắn vào môi anh một cái thật đau vì bất
nàng chờ lâu quá. Nàng sẽ nói một câu quen thuộc
mà anh muốn nghe hoài. Hoài ơi... Tiên Sa thương
Hoài. Nhớ Hoài hoài hoài...

" Ông thầy... Ông thầy... Trung đội 2 báo cáo bắt
được một cô gái tình nghi là giao liên của địch..."

Hoài ra lệnh cho Tư.

" Em bảo thằng 2 dẫn cô ta tới đây để anh hỏi
chuyện..."

Đứng nơi bờ sông Hoài hơi nhú mày khi thấy
dáng đi quen quen của cô gái được lính nghi ngờ là
giao liên của địch. Chiếc áo bà bà đen. Quần đen.
Tóc xỏa ngang vai. Người con gái đó trông quen lắm.
Khi người đó tới gần hơn Hoài run người. Tiên Sa...
Hai chữ đó bùng ra như sức nổ của trái lựu đạn M26.
Hoài như mê. Như lạc vào vùng mịt mờ bóng ảnh.

" Hoài ơi..."

" Tiên Sa..."

Hai năm trời chờ đợi. Hai năm trời nhớ thương.

Hai năm trời khắc khoải. Hai năm trời đam mê. Tất cả gom lại thành sát na này. Hai kẻ yêu nhau quên hết. Quên mình đang bị hàng chục con mắt nhìn. Họ nắm chặt tay nhau. Họ nhìn nhau thật dịu dàng, đầm thắm.

" Ông thầy..."

Hoài mỉm cười nhìn Tiên Sa.

" Hoài xin giới thiệu với Tiên Sa đây là lính của Hoài..."

Quay nhìn những người lính còn đang ngỡ ngác về thái độ kỳ lạ của mình Hoài cười nói tiếp.

" Xin giới thiệu với anh em đây là cô Tiên Sa, người yêu của tôi..."

Biết lời giới thiệu của cấp chỉ huy như là một xác nhận về lai lịch của cô gái mấy người lính tự động trở về đơn vị của mình. Hoài dìu Tiên Sa ngồi xuống gốc cây dừa ngó ra dòng sông Ba Lai. Ngả đầu vào vai người tình Tiên Sa cười bằng mắt.

" Sao lâu quá Hoài mới về. Tiên Sa chờ muốn hụt hơi... Bất thường Hoài đó..."

Hoài hôn nhẹ vào má của người tình.

" Tiên Sa muốn Hoài bất thường cái gì Hoài cũng chịu... Nhớ Tiên Sa nhiều lắm..."

" Tiên Sa cũng nhớ Hoài nhiều... Hoài đi lính cực

lắm hả... Hoài ôm mà đen nữa. Lại hút thuốc nữa. Hoài hư lắm..."

"Ừ Hoài hư lắm... Hút thuốc, uống rượu nữa, bởi vậy Hoài cần có vợ, có Tiên Sa ở bên cạnh để ngăn cấm Hoài..."

Ngồi ngay ngắn Hoài nhìn Tiên Sa với cái nhìn nghiêm trang.

"Tiên Sa có chịu lên Sài Gòn sống với Hoài?"

"Tiên Sa đi một mình bỏ ba, bỏ ngoại và em Bông lại cho ai..."

"Không... Tiên Sa sẽ đi với ba, bà ngoại và em Bông lên Sài Gòn. Hoài đi lính lãnh lương đủ cho gia đình Tiên Sa sống..."

"Vậy hả... Hoài về đây để rước Tiên Sa đi phải hôn?"

Hoài gật đầu.

"Tiên Sa chịu đi không?"

"Chịu... Chừng nào mình mới đi?"

"Ngày mai... Hoài sẽ dẫn lính vào đón Tiên Sa..."

"Tiên Sa chịu theo Hoài lên Sài Gòn nhưng Tiên Sa muốn hỏi ba trước..."

"Ừ... Tiên Sa cứ thưa với ba là lên Sài Gòn thời bệnh của ba sẽ bớt. Trên đó có bác sĩ và nhà thương

lo cho ba lành bệnh... Phần Tiên Sa và em Bông cũng được đi học trở lại..."

" Lúc đó Hoài ở đâu? "

" Hoài đi lính mà..."

Tiên Sa dụi đầu vào ngực người yêu.

" Thôi hỏng chịu đâu... Tiên Sa muốn ở gần Hoài..."

" Hoài đi lính xa lâu lâu về thăm Tiên Sa..."

" Vậy thời Tiên Sa xin đi lính và ở chung với Hoài..."

" Hỏng được đâu..."

" Sao hỏng được..."

" Tiên Sa ở bên cạnh làm sao Hoài đánh giặc được..."

" Sao mà Hoài đánh giặc hỏng được..."

" Tối ngày mê Tiên Sa thời làm sao đánh giặc..."

" Vậy thì Hoài đừng mê Tiên Sa..."

" Cũng hỏng được. Không mê Tiên Sa thời đánh giặc cũng không được..."

" Vậy thì mê chút chút thôi..."

Hoài vòng tay ôm lấy vai người yêu.

" Lỡ mê nhiều quá rồi giờ bớt lại cũng không

được... Có Tiên Sa ở cạnh lính cười Hoài chết..."

" Tại sao họ cười Hoài? "

" Họ cười Hoài sợ vợ. Họ cười Hoài bị vợ ăn hiếp..."

" Mà Hoài có sợ vợ hôn? "

" Sợ..."

" Tướng Hoài không sợ là Tiên Sa cắn Hoài chết luôn..."

Tiên Sa nhe hàm răng trắng ra như hăm dọa khiến cho Hoài cười sặc sụa.

" Tiên Sa..."

" Dạ..."

" Hai năm nay đi lính Hoài để dành được nhiều tiền lắm... Mình đủ tiền mua một căn nhà ở vùng ngoại ô..."

Thấy trời đã xế chiều Tiên Sa đứng dậy.

" Tiên Sa phải về nấu cơm..."

Đi song song với nhau trên con đường mòn Hoài nói với Tiên Sa.

" Hoài được lệnh di tản tất cả dân chúng ra khỏi làng Châu Bình. Tiên Sa không thể ở lại đây được vì vùng này sẽ trở thành vùng oanh kích tự do. Ngoại của Hoài cũng đã lên ở trên Sài Gòn rồi.."

" Tiên Sa biết... Trước khi đi bà ngoại của Hoài có tới gặp ba..."

Hoài gật đầu.

" Tiên Sa về nói với ba như vậy để mọi người sửa soạn. Trưa mai Hoài sẽ tới đón Tiên Sa..."

Nghe giọng nói nghiêm nghị của Hoài Tiên Sa biết là nàng không còn chọn lựa nào hơn. Ngược nhìn người yêu nàng cười nói đùa.

" Đây là lệnh của thiếu úy Hoài phải hôn? "

Khẽ gật đầu Hoài nói bằng một giọng gần như căn dặn.

"- Tiên Sa nhớ đừng có ra khỏi nhà cho tới khi Hoài tới đón. Đi bậy bạ Tiên Sa có thể bị trúng đạn của cả hai bên. Nhớ cho kỹ lời Hoài dặn nghe Tiên Sa..."

" Dạ... Tiên Sa nhớ lời Hoài dặn..."

Đứng nhìn theo cho tới khi bóng của người yêu mất sau hàng bình linh Hoài mới ra lệnh cho lính canh gác cẩn thận nhưng tuyệt đối không được gài mìn hay lựu đạn cũng như không được nổ súng trừ khi bị địch tấn công. Suốt đêm đó Hoài hầu như không ngủ cho tới gần sáng mới chợp mắt được một chút. Vừa lim dim anh nghe một tiếng nổ dữ dội về hướng gần nhà của Tiên Sa. Lo âu Hoài ra lệnh cho trung sĩ nhất An, trung đội trưởng trung đội 2 dẫn lính thám sát tình hình. Tư chọt lên tiếng.

" Ông thầy... An Biên muốn nói chuyện với ông thầy..."

An Biên là danh hiệu truyền tin của An.

" An Biên... An Biên... Tiên Sa tôi nghe anh..."

Không biết An báo cáo điều gì mà nghe xong Hoài vắt ống nghe chạy nhanh về hướng của trung đội 2 đang đóng quân.

" Ông thầy..."

An nói với cấp chỉ huy của mình bằng giọng nghẹn ngào.

" Cô Tiên Sa đập phải lựu đạn của tụi nó..."

Hoài cảm thấy người hụt hẫng và đầu óc tan loãng. Trên nền đất đen nhầy nhựa máu, xương và thịt là Tiên Sa của Hoài. Khuôn mặt nàng đầm đìa máu. Chiếc áo bà ba trắng dài tay biến thành ngắn tay. Chiếc quần đen rách tả tơi bày cả thịt xương.

" Tiên Sa... Tiên Sa ơi..."

Hoài ôm thân thể người yêu vào lòng. Anh cảm thấy như tim mình ngưng đập. Không có ai. Bất cứ ai có thể cứu sống Tiên Sa của Hoài. Không có phép nhiệm mầu. Không có phép lạ nào hiện ra ở đây. Ngay lúc mà những giọt máu nóng thoát ra từ thân thể không còn nguyên vẹn của Tiên Sa.

Người con gái bất hạnh chợt mở mắt. Hoài không

còn thấy một ánh mắt long lanh ngời tình tự và đam mê nữa. Chỉ có hai giọt nước mắt ứa ra thẫm lặng. Chỉ có sự chết. Tiên Sa sẽ trở về thiên thai nhưng nàng sẽ đi một mình.

" Hoài ơi..."

Tiên Sa thì thào. Tiếng thì thào của nàng nhẹ hơn hơi thở.

" Tiên Sa..."

Hoài không khóc mà nước mắt tuôn thành giọt rơi trên khuôn mặt đầy máu của Tiên Sa. Anh ôm ghì thân thể của người yêu vào lòng như biết phút giây từ biệt sẽ tới. Tiên Sa nhắm mắt từ giả người yêu với nụ cười nở ra không trọn trên đôi môi lấm tẩm máu hồng.

" Ông thầy... Cô Tiên Sa chết rồi ông thầy..."

Hoài ngược nhìn lính của mình giây lát rồi ôm lấy xác của người yêu thất thế đi về phía bờ sông. Anh và lính đào cái huyệt ngay dưới gốc cây dừa lão. Anh muốn Tiên Sa được an nghỉ nơi có bốn chữ "*Tiên Sa nhớ Hoài*".

Mười giờ sáng giang đỉnh của Thường cặp bên để đón dân chúng tản cư ra khỏi vùng giải phóng. Gặp Hoài anh mới biết tin Tiên Sa chết vì đập phải lựu đạn. Tối hôm qua những người lính du kích của mặt trận đã lén gài lựu đạn để bẫy lính quốc gia. Nhưng

họ đã không giết chết kẻ địch mà giết chết một cô gái hiền lành và vô tội. Được lệnh của tiểu đoàn di chuyển về Châu Hòa Hoài nhờ Thường lo cho bà ngoại, ba và em gái của Tiên Sa. Thường sốt sắng nhận lời.

Nửa tháng sau khi Tiên Sa chết Hoài mới được phép nghỉ ba ngày. Anh qua Mỹ Tho vào tận Giang Đoàn 21 Xung Phong để kiếm Thường. Nhưng anh lại biết thêm tin buồn. Thường đã chết trong cuộc hành quân vừa qua. Sau khi di tản dân chúng về Mỹ Tho tàu của Thường trở lại vùng hành quân và bị trúng mìn. Thường và thủy thủ đoàn chết với tàu của họ. Hoài vào bộ tư lệnh sư đoàn 7 để dò hỏi về những người dân ở tỉnh Bến Tre được tản cư về đây. Họ nói là anh phải liên lạc với nhân viên của ty xã hội của tỉnh. Hoài tới ty xã hội tỉnh Mỹ Tho. Họ cho Hoài biết là những người mà anh tìm không có tên trong danh sách. Ba ngày không ăn không ngủ Hoài cũng không biết tin tức của gia đình Tiên Sa. Trở về đơn vị anh tựa như cây khô rủ héo vì không có nước và thiếu ánh sáng mặt trời.

13.

Ngồi bó gối Hoài cúi mặt nhìn dòng nước đục ngầu. Hôm nay đúng là ngày giỗ đầu của Tiên Sa. Người lính chiến si tình và chung thủy tới chỗ ngồi quen thuộc âm thầm thắp nén hương lòng tưởng nhớ người yêu. Một năm. Cái chết của Tiên Sa biến Hoài thành một người khác. Yêu là đoạn trường. Vẫn là một vị đại đội trưởng tận tụy với nhiệm vụ. Yêu thương lính của mình. Đánh giặc lì hơn ngày xưa. Vẫn vui cười với mọi người. Nhưng trong lòng Hoài là khổ đau không thể nói thành lời. Thứ khổ đau câm lặng như chấp nhận số phận tàn nhẫn dành cho mình. Cái đau khổ của Hoài được biểu lộ bằng những cơn say cháy chín gan người. Khói thuốc Bastos xanh vàng tay. Uống cho say, cho đất trời nghiêng ngả. Uống để đi vào cõi trời mê mông nào đó có Tiên Sa cười, âu yếm nhìn anh với tia nhìn ngời sáng đam mê. Uống để cảm thấy môi

Tiên Sa mềm. Nụ hôn Tiên Sa thoảng mùi hương mù u diễm tuyệt. Người lính chiến chung thủy với tình yêu, với người yêu, sống không có bóng dáng của đàn bà trong đời sống lắm gian truân và nhiều nguy hiểm. Chỉ là hình bóng, kỷ niệm. Nỗi khổ đau lặng câm như acid sulfuric ăn dần mòn thân xác và tâm hồn của mình.

" Ông thầy..."

" Có chuyện gì vậy Tư? "

" Dạ... Tiểu đoàn mời ông thầy về họp..."

Tư thở dài khi thấy mặt người đại đội trưởng của mình long lanh lệ. Nó thương ông thầy như thương người anh của mình. Nó biết ông thầy khổ, buồn và vẫn còn thương nhớ cô Tiên Sa. Chỉ thương vậy thôi vì với tâm hồn chất phát và thật thà nó không có nói lời an ủi gì hết ngoại trừ lo cơm nước quần áo thuốc men. Hoài bày tỏ lòng biết ơn của mình bằng cách mỗi khi Tư đi phép cho nó tiền đem về vợ con. Đó là lòng ưu ái thiết thực của Hoài dành cho các người lính nghèo của mình. Ai đi phép cũng phải gặp đại đội trưởng để nhận tiền thưởng. Không nhận tiền thưởng là không được đi phép. Không có Tiên Sa Hoài cần gì tiền. Không có Tiên Sa Hoài cần gì ăn diện. Diện cho ai? Quanh năm là bộ đồ trận, giày boots sờ sô và nón sắt.

Hoài bước vào phòng họp của tiểu đoàn. Đại úy

Hùng nói nhanh.

- Anh vừa đi họp ở trung đoàn. Tình báo của tỉnh và tin tức của các toán viên thám cho biết tiểu đoàn K5 đang hoạt động ở đây...

Hùng chỉ vào một khu vực hình bầu dục được khoanh bằng mực đỏ trên bản đồ. Đó là khu vực được bao bọc bởi hai con sông Ba Lai, sông Bến Tre và Kinh Giệt Sậy. Nó gồm có các làng như Lương Hoà, Lương Quới, Phong Năm, Phong Mỹ, Châu Phú, Châu Thới, Châu Hoà và Châu Bình.

- Trung đoàn sẽ hành quân ngày mai. Lần này tiểu đoàn của mình được giao phó nhiệm vụ chặn bít không cho tụi nó chém về về miệt Ba Tri. Tiểu đoàn sẽ được chở xuống Giồng Trôm. Hoài lãnh vùng Châu Bình. Thiều coi làng Bình Thành. Hai đại đội còn lại sẽ chặn miệt Bình Hòa và Giồng Trôm. Tiểu đoàn 1 sẽ từ vùng Lương Hoà và Lương Quới ép vào trong lúc tiểu đoàn 2 từ vùng Phong Năm ép xuống. Mục đích của trung đoàn là lừa tiểu đoàn K3 vào vùng cù lao Dung...

Ngừng lại đột điều thuốc hít một hơi Hùng cười hỏi.

" Hoài có ý kiến? "

Hùng không hỏi ba đại đội trưởng kia mà hỏi Hoài, đàn em thân tín của ông, người đại đội trưởng thâm niên nhất, nhiều kinh nghiệm nhất và thông

thạo địa thế của vùng hành quân nhất.

" Anh biết là tụi nó sẽ chém về về khu vực do tiểu đoàn mình giữ? "

Hùng cười ha hả khi bị Hoài nói trúng tim đen của mình.

" Em là dân Bến Tre như anh mà. Bị kẹt bởi con kinh Giệt Sậy, sông Ba Lai và rạch Xẻo Môn, tụi nó bắt buộc phải phân tán mỏng rồi chuồn. Đường rút lui của tụi nó là Châu Bình... Vượt qua Châu Bình là tụi nó thoát. Bởi vậy anh mới chọn Hoài... Em giúp Thiều rải quân vì em thâm niên và biết vùng này rành hơn... Thôi mấy em về chuẩn bị..."

Hùng còn rút gói Lucky ra mời bốn đại đội trưởng của mình mỗi người một điếu lấy hên.

Sau khi ra lệnh cho các trung đội trưởng dẫn lính lục soát, tìm kiếm hầm hố, phá hủy mìn, lựu đạn và hầm chông xong Hoài lững thững đi trên con đường đất dọc theo con rạch nhỏ. Quang cảnh thật tiêu điều và vắng vẻ. Dừa lão cụt ngọn vì đạn pháo binh. Dừa non ngã nằm trên đất vì bom của máy bay. Cỏ hoang mọc đầy lan ra tận con đường đất. Mấy ngôi nhà lá lụp xụp, tối tăm. Còn đâu làng Châu Bình của anh. Còn đâu quê hương êm ả của Hoài và Tiên Sa. Hoài ứa nước mắt khi hai chữ Tiên Sa hiện ra trong trí của mình. Anh nghe được tiếng bước chân của nàng đi trên con đường mòn dẫn về khu rừng mù u.

Tiếng cười hồn nhiên. Giọng nói nhõng nhẽo của người tình. Hoài ơi... Người lính chiến thờ dài u uất. Thời gian không làm anh quên mà thời gian làm nhớ thêm. Nhớ đời đoạ. Quặn trái tim. Nghẹn hơi thở. Nhãn vàng trán. Hộp đôi má. Khàn giọng nói.

Hoài ngừng lại nơi con đường dẫn vào nhà Tiên Sa. Mái lá mục nát, xiêu vẹo. Khoảnh sân rộng phẳng phiu dùng để đập dũa, phơi dũa giờ lấm tẩm cỏ xanh. Hoài bước đi như mơ. Theo sau là Tư, người lính mang máy truyền tin và tiểu đội chỉ huy. Bước chân lặng lẽ. Cảnh vật như cũ. Chiếc giường nhỏ của Tiên Sa. Màng nhện giăng đầy trên nóc nhà, trên vách ván. Hoài cầm lấy cây đàn dựng nơi góc. Bụi bám bám đầy. Hoài cầm lấy cái hộp đựng bộ sáo treo nơi cây cột. Mở nắp anh đưa cây sáo lên môi, mừng tượng như làn môi ấm mềm của Tiên Sa đang vờn trên môi mình. Hơi thở nàng nồng hương mù u diễm tuyệt. Nụ hôn nàng ngọt hơn đường mía lau, dài hơn một kiếp. Hoài ứa nước mắt. Anh khóc vì được Tiên Sa hôn. Đặt ống sáo vào hộp Hoài cầm lấy cuốn sách nhạc. Hình ảnh Tiên Sa chập chờn lay động, gầy đổ ngã nghiêng theo từng bước chân mộng du của người lính chiến si tình. Từng bước... Từng bước... Hoài đi trên con đường mòn dẫn tới khu rừng mù u... Tiếng thở dài hắt hiu. Vườn Đợi Chờ thân yêu của anh. Nơi tình tự của Tiên Sa bị gầy đổ, ngã nghiêng. Chỉ còn năm ba cây đứng trơ vơ và

trụi lá. Hương mù u không còn nữa. Bông mù u không còn nở trắng. Chiến tranh đã tàn phá hết. Hủy hoại hết. Hủy hoại vật. Hủy hoại người trong đó có Hoài và Tiên Sa.

" Ông thầy..."

Hai chữ đó lôi Hoài về đời sống thực. Hai thầy trò trở lại nhà của Tiên Sa. Lấy cái hộp đựng ống sáo nhét vào túi quần xong Hoài đưa cây đàn cho Tư giữ.

" Tư mà làm hư cây đàn của cô Tiên Sa là anh rút giấy phép thường niên của em đấy..."

Hoài cười nói đùa.

" Ông thầy đừng lo... Em biết ông thầy thương cô Tiên Sa nên em sẽ giữ cây đàn thật kỹ cho ông thầy..."

" Thôi mình đi..."

Hoài đi. Chỉ có Tiên Sa ở lại. Nàng phải ở lại vì đây là nơi nàng sinh ra và an nghỉ.

Cuộc hành quân thành công ngoài sự ước muốn của vị trung đoàn trưởng. Dích thân ông ta xuống tận chỗ Hoài đóng quân để bắt tay người đại đội trưởng có công trạng nhiều nhất trong cuộc hành quân. Tiểu đoàn K3 của Việt cộng đã để lại hơn trăm xác khi cố gắng vượt qua chỗ đóng quân của Hoài và Thiều. Chỉ có hai đại đội nhưng biết rõ địa thế, đoán

được ý định rút lui của địch; Hoài dàn quân phục kích địch ngay trên đường rút lui của chúng. Cuộc chạm súng ngắn ngủi. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ Hoài và những người lính của sư đoàn 7 đốn gục tiểu đoàn K3 của địch. Xác chết nằm rải rác trên con đường mòn trước nhà của Tiên Sa và nhà bà ngoại của Hoài trong đó có xác tên tiểu đoàn trưởng. Hoài không có ý định trả thù cho Tiên Sa. Anh chỉ muốn loại ra khỏi vòng chiến kẻ đã giết chết một người hiền lành và vô tội như Tiên Sa. Điều khiến cho mọi người lạ lùng là lính của Hoài không có người nào chết trừ mười mấy người bị thương mà hai bị thương nặng cần phải chở về Tổng Y Viện Cộng Hòa.

" Ông thầy đánh giặc hay như cô Tiên Sa đánh đàn và thổi sáo..."

Lính nói như vậy mặc dù họ chưa bao giờ được nghe Tiên Sa đánh đàn hay thổi sáo. Hoài cười vui mà cảm thấy tâm hồn rã mục vì nhớ thương. Hồi còn ngồi trung học nghe ông thầy viết văn giảng truyện Kiều, nói tới cái thuyết tài mệnh tương đố của Nguyễn Du Hoài cười không tin. Bây giờ anh mới thấm thía bốn chữ đó. Cũng như Thúy Kiều Tiên Sa là nạn nhân của " *Chữ tài liền với chữ tai một vần* ". Đọc thơ Đinh Hùng anh còn nhớ một câu " *Bởi tài hoa nên đành đoản mệnh* ". Tiên Sa ơi... Trời sinh ra Tiên Sa tài hoa làm chi để giờ này Hoài phải bơ vơ.

Khóc từng ngày. Ôm lấy sầu đau đi trọn đời người.

Cầm lấy tấm giấy phép đặc biệt bảy ngày do trung đoàn cấp Hoài ngàn ngữ không biết phải làm gì.

" Ông thầy đi phép đi ông thầy... Về thăm gia đình. Về Sài Gòn thăm bạn bè... Ông thầy ở đây hoài bệnh lắm ông thầy..."

Nghe lời người lính trung thành Hoài xếp ba bộ quần áo trận và một bộ thường phục vào cái túi nhỏ. Dặn dò chuẩn úy Trang, đại đội phó xong Hoài đón xe về Bến Tre. Chiếc xe lôi chạy dọc theo con đường quanh bờ hồ Trúc Bạch khiến cho Hoài rưng rưng nước mắt. Tiên Sa... Tiên Sa đâu rồi mà cây trứng cá vẫn đầy trái vàng ươm. Hàng phượng vĩ vẫn nở hoa đỏ thắm. Trường trung học Phan Thanh Giản buồn hiu. Hoài nhớ lại ngày hai đứa nắm tay nhau đi bộ tới trường để dò xem Tiên Sa đậu hay rớt kỳ thi trung học đệ nhất cấp. Chiếc xe lôi ngừng nơi bến xe đò Á Đông. Lên xe Hoài suy nghĩ miên man. Điều mà anh vẫn canh cánh bên lòng là tình trạng của gia đình Tiên Sa. Anh cảm thấy mình thiếu bổn phận đối với họ và nhất là không thực hiện được mong ước của người yêu. Anh tính sẽ dùng bảy ngày phép ở Sài Gòn để tìm kiếm gia đình Tiên Sa. Anh nghĩ tới mục nhắn tin tìm người quen trên báo. Muốn chuyện đó được làm dài hạn anh phải nhờ Khang. Xé chiều xe vào thành phố. Sài Gòn vẫn như xưa.

Ồn ào. Vui nhộn. Dù cường độ chiến tranh mỗi ngày một tăng người ta vẫn sống thản nhiên. Đang đứng đón xe bus về Thị Nghè Hoài nghe có tiếng gọi.

" Hoài... Hoài..."

Hoài nhận ra Thắng. Bạn cùng khóa Thủ Đức. Nó nằm giường trên còn anh nằm giường dưới.

" Mà đi đâu vậy? "

" Tao về thăm nhà... Còn mà? "

" Tao đi ăn đám cưới... Mà nhớ thằng Hạnh cùng tiểu đội với mình? "

" Nhớ... Phải Hạnh Gia Định?

" Ừ... Chiều nay nó làm đám cưới. Lấy con nhỏ nào ở Gò Vấp. Đi... Tao với mà đi ăn đám cưới nó..."

" Nó có mời tao đâu mà đi..."

" Lính mà mà... Người ta không mời mình đi mới bảnh. Lâu quá tao không gặp mà. Đi ăn cưới để hai đứa mình nhận cho đã..."

Không cần biết Hoài ưng thuận hay không Thắng kéo bạn lên xe bus đi Gia Định. Hạnh ôm lấy Hoài vì mừng rỡ. Nó đang lo không có ai phù rể để uống rượu dùm vì phe nhà gái tuyên bố sẽ cho chàng rể bò vào phòng cô dâu tối nay.

" Mà uống rượu được không? "

Hoài mỉm cười vì câu hỏi của bạn.

" Chút chút... Người ta tới đâu tao tới đó..."

" Vậy là đỡ cho tao rồi. Tụi mày phải phụ tao bằng không tao phải bò vào phòng em thời ê mặt quá..."

Đám cưới nhà binh nên ồn ào và vui nhộn. Nhất là lính đánh giặc. Nhất là bạn cùng khóa hai ba năm mới gặp. Đứa sư đoàn. Đứa dù. Thằng thủy quân lục chiến. Biệt động. Đủ màu áo. Đủ binh chủng.

" Ê Hoài..."

" Gì..."

" Mày thấy cái bàn ở trong góc đó không? "

" Chỗ nào? "

" Cái bàn của mấy cô ngồi đó..."

" Ừ..."

" Tao thấy có con nhỏ mặc áo dài màu xanh nó liếc mày hoài..."

" Nó liếc tao làm chi? "

Thắng cười khặc khặc.

" Thằng này đánh giặc riết đâm ra khùng. Con gái liếc nó mà nó hỏi để làm chi..."

Tuy nói như vậy nhưng Hoài kín đáo quan sát. Anh thấy cô gái đó còn trẻ nhìn thật quen nhưng không nhớ ra cô ta là ai. Hơn chục ly bia, đế và vĩnh

tòn ten khiến cho đầu óc của anh không còn đủ sáng suốt để nhớ hoặc nhận ra cô gái đó là ai.

Tới màn chàng rể và cô dâu đi xin tiền nên Hoài, Thắng phải đi theo đỡ đạn. Tới bàn cô gái Hoài thấy cô ta nhìn anh mỉm cười gật đầu chào. Hoài cũng lịch sự gật đầu chào lại.

Hết một vòng khách khứa hai chàng phù rể về lại bàn của mình. Thắng cười nhìn bạn.

" Mày thấy tao nói có đúng không? "

Hoài gật đầu im lặng như cổ lục lạo trong trí nhớ cùn nhụt của mình xem có ai giống cô gái áo xanh này không.

Thắng đá nhẹ vào chân bạn.

" Nó tới kìa..."

Bằng những bước chân rụt rè cô gái đi về chỗ của Hoài đang ngồi. Cô ta càng thêm e thẹn vì hàng chục cặp mắt của mấy ông lính đang hau háu nhìn như muốn nuốt sống mình. Hơi mỉm cười cô gái nhỏ nhẹ hỏi Hoài.

" Dạ... Em xin phép hỏi anh có phải tên Hoài? "

" Đúng... Tên của tôi là Hoài..."

" Dạ có phải anh Hoài quê ở Châu Bình? "

Hoài mở lớn mắt. Nghe tim của mình đập sai nhịp. Châu Bình quê của Tiên Sa.

" Đúng... Tôi ở Châu Bình..."

" Dạ em cũng ở Châu Bình..."

Hoài nhíu mày. Dường như...

" Dạ... Em tên là Bông, em của chị Tiên Sa..."

Tiên Sa... Hai tiếng đó đánh thức người lính si tình đang mê ngủ trong vùng kỷ niệm và đang ngà ngà men rượu. Tiên Sa đi từ lâu lắm rồi. Tiên Sa đã bỏ đời để rong chơi trong vùng trời mệnh mang. Ta ngồi đây đếm từng sát na đi mà cảm thấy mỗi sát na dài bằng một kiếp. Ta nhớ em. Thăm thẳm nghìn sâu. Nhớ khu rừng mù u hoa trắng xóa. Có dáng em đi dịu dàng trên xác hoa rụng tàn, héo úa. Hoài ơi... Tiếng em thì thâm vời vợi xa...

" Anh Hoài..."

Hoài thấy Bông nhìn mình mỉm cười.

" Em cho anh địa chỉ của nhà em. Ngày mai anh tới em sẽ kể cho anh nghe về chị Tiên Sa..."

Hoài lặng lẽ gật đầu. Bông trở lại với mảnh giấy trắng ghi địa chỉ. Từ đó cho tới khi tiệc cưới tàn Hoài cảm nín như một người mất hồn.

Áo bà ba trắng, quần đen Bông đón người anh rể hụt của mình bằng nụ cười tươi vui.

" Mời anh ngồi... Em pha nước đá chanh cho anh uống nghe..."

Một điều Hoài nhận thấy là càng lớn Bông có những thứ giống Tiên Sa như giọng nói và cách đi đứng.

" Anh không ngờ mới có mấy năm mà Bông lớn quá và thay đổi nhiều quá. Hồi đó em nhà quê..."

Bông cười dòn vì câu nói của Hoài. Đặt ly nước đá chanh trước mặt Hoài nàng cười.

" Em mười tám rồi chứ bộ... Em nhỏ hơn chị Tiên Sa năm tuổi..."

Hoài thở dài. Bông cũng im lặng. Cuối cùng Hoài lên tiếng.

" Cách đây mấy tháng anh có về lại Châu Bình... Đi hành quân ở vùng đó. Anh có ghé nhà..."

" Chắc không còn gì hả anh? "

" Nhà hư hại nhiều lắm... Tuy nhiên anh cũng tìm được cây đàn và hộp đựng sáo của Tiên Sa..."

" Hồi lúc dọn đi em định đem theo nhưng ba cản. Ba nói rằng chị Tiên Sa chết rồi thời giữ nó làm gì..."

Uống một hớp nước đá chanh Hoài nói.

" Sau khi anh Thường đưa em ra khỏi Châu Bình rồi em ở đâu mà anh tìm hoài không thấy. Tìm ở Bến Tre không có anh chạy qua Mỹ Tho vào Giang Đoàn 21 tìm anh Thường mới biết anh đã chết..."

Hoài ngừng nói khi thấy Bông ứa nước mắt.

" Tội nghiệp anh Thường... Sau khi tới Mỹ Tho anh Thường đưa em và gia đình về nhà ba má của vị hôn thê của anh. Sau khi anh chết ba má vợ của anh vẫn cho Bông và gia đình ở nhờ thời gian lâu lắm. Vì không muốn nhờ vả họ nên em mới ra bến bắc bán bánh và trái cây sống qua ngày..."

" Lúc đó em được bao nhiêu tuổi? "

" Dạ mười lăm..."

" Em giỏi quá... Khó có cô gái nào làm được như em..."

Bông cười vui như đón nhận lời khen của anh rể.

" Cũng nhờ trời thương và chị Tiên Sa phù hộ nên một bữa đang bán bánh ở bến bắc thì chị Hương gặp em. Chắc anh còn nhớ chị Hương bạn của chị Tiên Sa? "

Hoài gật đầu.

" Chị Hương nhận ra em rồi hỏi tại sao em lại ở đây. Em kể cho chị nghe về chị Tiên Sa khiến cho chị và anh Khang buồn lắm. Sau đó chị Hương bàn với anh Khang đem em và gia đình về Sài Gòn ở với ba má của anh Khang một thời gian ngắn rồi sau đó anh Khang mua cho gia đình em một căn nhà mà em đang ở đây. Anh Khang thật tốt. Anh đem em vào làm việc ở tòa báo của má anh. Ban ngày em làm việc còn ban đêm em đi học thêm. Hai năm sau em

thi đậu trung học và đang chờ để vào học trường sư phạm...

" Em cũng thông minh và chịu khó như Tiên Sa..."

" Cám ơn anh... Em có thể thông minh và chịu khó học nhưng không tài hoa bằng chị Tiên Sa..."

Hoài cười như mếu.

" Bởi tài hoa nên đành đoán mệnh..."

Bông ứa nước mắt khi nghe người anh rể hụt của mình nói câu trên.

" Em biết từ khi chị Tiên Sa mất anh buồn khổ nhiều lắm nên em định không nhắc tới chuyện xưa nữa. Nói ra thì anh sẽ buồn thêm mà không nói thì lòng em bứt rứt..."

" Có chuyện gì em cứ nói đi. Anh buồn quen rồi nên có buồn thêm cũng không sao..."

Nhìn lên bàn thờ với chút khói hương bay lãng đang Bông thở dài nhẹ nhẹ.

" Từ khi má chết chị Tiên Sa phải thôi học về coi sóc gia đình thì chị buồn lắm. Thứ nhất là xa anh và thứ nhì là không được đi học. Hai chị em có nhau nên chị tâm sự với em về tình yêu của anh chị. Chị Tiên Sa nói với em là nếu chị không lấy được anh thì chị sẽ không ưng ai làm chồng. Chị sẽ ở vậy suốt đời..."

Hoài cúi mặt xuống vì biết mình sẽ khóc. Anh không muốn Bông thấy mình khóc.

" Cái bữa mà chị Tiên Sa bị lính của anh bắt vì nghi ngờ chị là liên lạc viên. Chị kể lại cuộc gặp gỡ của anh chị rồi anh dặn chị về nhà sửa soạn để ngày mai anh vào đón chị và gia đình lên Sài Gòn. Em và chị Tiên Sa kín đáo thu xếp hết mọi thứ cần dùng. Chiều tối hôm đó bộ đội về đông lắm. Họ tụ tập và hội họp trước sân nhà của em. Theo lời chị Tiên Sa nói thời họ bàn tính về chuyện phục kích đơn vị do anh chỉ huy. Biết được tin đó chị Tiên Sa rất lo âu và sợ hãi. Chị tính đi báo cho anh hay. Nếu không biết thời thôi chứ biết được rồi chị không thể ngồi yên nhìn người ta giết chết anh. Suốt đêm đó dường như chị không có ngủ. Mới tờ mờ sáng chị bảo em đừng cho ai biết việc chị sẽ đi gặp anh để báo cho anh biết tin. Cũng vì vậy mà chị đập phải lựu đạn của bộ đội lén gài từ tối hôm qua..."

Hoài ngược mặt lên. Bông thấy nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt dày dặn gió sương của người anh rể.

" Anh đã căn dặn Tiên Sa đừng đi đâu vì sợ bị đập lựu đạn hay bị đạn của hai bên bắn lầm. Anh không ngờ vì lo lắng cho tánh mạng của anh mà Tiên Sa đã chết một cách tức tưởi..."

" Chị Tiên Sa nhờ em nói lại với anh là nếu chị có

mệnh hệ gì thời anh nên quên chỉ đi để lấy vợ..."

Cười buồn Hoài lắc đầu thở một hơi thật dài.

" Anh không muốn quên và không thể quên... Tình yêu của anh với chị em quá lớn, quá nhiều vì vậy khó mà quên lãng. Tới khi mình quên thời mình đã già rồi. Và lại đời lính chiến như anh đôi khi ngẩn ngui..."

Nhìn quanh quất căn nhà bày biện đơn sơ Hoài hỏi Bông.

" Ba em còn sống? "

" Ba em mất hồi năm ngoái. Chỉ còn bà ngoại đã già thêm lần..."

" Em có gia đình chưa? "

" Thưa anh chưa... Em mới có bạn trai. Ảnh học sư phạm..."

Rút trong túi áo trận một phong thư dày cộm Hoài đưa cho Bông.

" Anh hứa với Tiên Sa là sẽ bảo bọc cho em và gia đình. Bây giờ gặp lại em, thấy em sắp công thành danh toại anh rất mừng. Tiện đây anh có một chút tiền cho em..."

" Em không thể nhận tiền của anh..."

Bông lắc đầu. Hoài nghiêm mặt.

" Anh với chị của em đã hẹn ước với nhau thành chồng vợ. Tuy ước hẹn không thành nhưng anh tự coi mình là chồng của chị em. Bởi vậy anh cho tiền em thời cũng như chị Tiên Sa cho em..."

Nghe câu nói đó Bông vui vẻ nhận tiền. Nàng mời Hoài ở lại ăn cơm tối nhưng Hoài nói có hẹn với Khang. Anh hứa sẽ trở lại thăm Bông trước khi về đơn vị.

14.

Hoài ngồi im trên bãi cỏ bên cạnh kính Giọt Sậy. Nước lờ đờ chảy. Hai chân co lên. Hai tay vòng ôm lấy hai chân. Mặt úp vào gối Hoài bất động. Đâu đây trong vùng kỷ niệm nhạt mờ bóng ảnh anh nghe như có tiếng đàn, tiếng hát của Tiên Sa.

*- Anh có nghe mưa rơi
Từng cơn đau vời vợi
Trọn mùa đông đơn côi
Trọn mùa đông không vui
Tình này riêng cho ai
Tình cao hơn núi đầy
Vụt đi vào huyền thoại...*

Tiếng hát buồn da diết. Lời ca như tiếng than dài của hai kẻ yêu nhau mê man, đắm đuối. Nhưng đã lỡ cuộc tình. Như tình yêu vụt thoát bay vào huyền thoại...

- *Ta mất em hôm nay*
Bàn tay ta thật gầy
Vật vờ trong tương lai
Gọi mùa đông mây bay
Gọi mùa đông mây bay
Chỉ nghe sương tuyết đầy
Chờ kiếp nào đổi thay...

Còn ngỡ như vừa đây
gần gũi bên tình say
Tựa gió ôm làn mây
con đường dài thật dài
Tình thoáng qua một giây
đời trắng đôi bàn tay
Còn có ai đêm này
cơn mưa lạnh kéo dài

*Ôi tiếng ca xanh xao
lời thương ca nghẹn ngào
Một ngày ta yêu nhau
Một đời ta thương đau
Còn gì cho nhau đâu
Tình yêu hay trái sầu
mà bây giờ bỏ nhau*

Ta mất nhau rồi phải không em. Tiên Sa ơi... Em bỏ ta đi vào vùng miền viễn mù khơi. Giờ ta ngồi lại đây. Ngóng tìm em đi trên con đường mòn dẫn tới khu rừng mù u ngạt ngào hương sắc. Thương ta. Xin em hãy nhặt hoa mù u làm thành sợi dây tình yêu dẫn dắt ta tìm gặp em. Xin em đừng ngại ngần về thời gian, về không gian. Một kiếp gom lại cũng bằng một sát na. Không gian vô cùng còn nhỏ hơn khu rừng mù u của chúng ta. Xin em đàn hát ru ta vào giấc ngủ rời rã, đứt đoạn vì tiếng nổ của quả lựu đạn. Thứ vũ khí tàn nhẫn đã lấy mất đời em. Cắt nát đời ta thành trăm ngàn mảnh vỡ. Xin em hôn ta. Để ta còn biết em vẫn ở quanh đây. Ta xin em cười. Em gọi. Xin em giận hờn. Để ta được nhìn em hồn nhiên và rụt rè trong chiếc áo dài màu trắng đơn sơ thêu

năm chữ Trung Học Phan Thanh Giản. Em đã đi rồi. Xa thật xa. Tới nơi bến bờ nào đó ta không tới được. Ta xin em. Xin em hãy trở về. Cùng ta nắm tay nhau đi dưới ánh trăng mười hai trong khu vườn dừa thoang thoảng mùi hương mù u trên tóc em. Tiên Sa ơi... Một ngày ta yêu nhau là một đời ta thương đau. Tình yêu hay trái sầu mà bây giờ bỏ nhau. Để ta ngồi đây bên dòng kinh đục ngầu nước chảy dùng ly rượu để cay xè giải cơn sầu tình yêu.

" Ông thầy..."

" Gì đó Tư..."

" Dạ... Tiểu đoàn mời ông thầy về họp..."

" Chút nữa anh sẽ vào..."

Tư quay lưng đi. Chậm chạp đứng lên Hoài đưa tay áo lau nước mắt. Anh không muốn để cho lính thấy mình khóc mặc dù ai cũng biết ông thầy nhớ, ông thầy khóc cô Tiên Sa hoài. Cúi đầu đi trên con đường đất về hướng đóng quân của tiểu đoàn Hoài cảm thấy mình già nua và mỏi mệt.

Hoài chui vào một căn hầm khá lớn dùng làm phòng họp của tiểu đoàn. Các tiểu đoàn trưởng, tiểu đoàn phó, sĩ quan ban 3, ba đại đội trưởng và hai chuẩn úy sửa mới về tiểu đoàn đang đầu lảo. Hùng thảy hai cái bông mai lên bàn.

" Đó... Hai mai đó em gắn vào đi... Đáng lẽ em bắt

hai mai lâu rồi nhưng bị trễ vì ông trung đoàn trưởng mới về nên ổng hoãn lại..."

Hoài cười bỏ hai mai vào túi áo. Quay sang vị chuẩn úy sửa ngồi cạnh Hoàng, sĩ quan ban 3 Hùng cười tiếp.

" Anh giao cho em ông thợ này để em rèn cho ổng thành đại đội trưởng ngon lành như em xong anh rút em về làm tiểu đoàn phó. Hoàng sẽ lên đại úy về coi tiểu đoàn 1. Ông Bằng sẽ về bộ chỉ huy trung đoàn. Em làm phó thời gian rồi sẽ nắm tiểu đoàn 3 này. Anh bắt cái mai bạc để đi học khóa tham mưu rồi có hy vọng về coi trung đoàn..."

" Chùng nào anh muốn em về làm phó? "

" Càng sớm càng tốt... Em về đây đỡ tay đỡ chân cho anh lắm... Em về thời hai ông ấy mới đi được... Bây giờ anh mời mỗi người một chai 33 rồi ta bàn chuyện hành quân..."

Hùng đưa cho mỗi người một chai bia nóng xong rút thuốc mời mọi người.

" Tình báo tình cho trung đoàn biết là sau khi được bổ xung quân số và được tái huấn luyện, tiểu đoàn K3 đã trở lại vùng hoạt động của mình. Trung đoàn muốn anh chỉ huy tăng 1 và 3 truy lùng tiểu đoàn K3 của địch..."

Hớp ngụm bia Hùng tiếp.

" Tin sau cùng của tỉnh cho biết là tiểu đoàn K3 hiện đang ở tại vùng Châu Hòa. Hoài chỉ huy đại đội 3 và 4 đổ lên Châu Bình. Ông Bằng chỉ huy 1 và 2 xuống Bình Hòa để khóa cứng đường rút của tụi nó. Hai đại đội 1 và 2 của tiểu đoàn 1 sẽ được xe chở xuống Châu Phú ngăn không cho tụi nó rút về Lương Quới. Còn thằng 3 và 4 của tiểu đoàn 1 sẽ từ Phong Nấm kéo xuống để ép tiểu đoàn K3 phải rút chạy và đâm ngay vào chỗ của Hoài... Hoài nghĩ sao? "

" Em đoán lần này tụi nó sẽ phân tán mỏng để chém về hơn là đụng với mình... Bị một lần rồi cho nên tụi nó không ngu để trúng kế lần thứ nhì..."

Hùng cười liếc người sĩ quan ban 3 của mình. Hoàng gật gù thốt.

" Chú mày nói đúng ý của anh... Bởi vậy ta mới dùng cách dậm cù. Bốn cánh quân từ ba hướng xiết chặt lại để bắt chuột phải nhảy ra. Chuột nhảy ra là ta hốt..."

Hoài cười lớn.

" Không có cách nào hay hơn dậm cù. Ta chỉ nên cẩn thận một chút để khỏi bị chuột cắn..."

Hùng cười xoa tay.

" Thôi giải tán... Mấy ông về sửa soạn để ngày mai tàu hải quân và quân xa tới đón..."

Bốn chiếc tàu đổ quân và hai chiếc khinh tốc đỉnh chở đầy lính từ từ úi vào bờ. Gió nhẹ pha mùi bùn. Đứng bên hông tàu Hoài nhìn lính biến mất trong vườn dừa sau khi lên bờ. Cuộc đổ quân hoàn tất mà không có chạm súng. Hoài theo trung đội chỉ huy lên bờ. Dẫn dò trung đội trưởng mấy câu xong anh đi dài theo bờ sông Ba Lai. Cây dừa lão cao nghiêng ra bờ sông. Sức nặng của thời gian cộng thêm sức tàn phá của bom đạn khiến cho cây dừa lão không còn đứng thẳng được nữa. Hoài ứa nước mắt. Cỏ tranh mọc đầy trên nấm mộ, nơi an nghỉ ngàn đời của Tiên Sa. Hoài cảm thấy tim thắt lại. Thời gian không làm nguội ngoai mà làm chín thêm nhớ thương. Nhớ thương làm đầy thêm buồn đau. Buồn đau làm nhả vầng trán. Héo úa nụ cười. Làm khô xác thân. Còm cõi tâm hồn. Tiên Sa tới không lâu nhưng ở lại trong lòng người lính chiến bằng một kiếp người. Tiên Sa đi nhưng hình bóng nàng còn ngự trị trong trái tim của Hoài. Anh vẫn mơ nụ cười. Vẫn thềm nụ hôn. Vẫn đắm say bàn tay. Vẫn nghe tiếng " dạ " dịu hiền vang vang trong trí não. Vẫn chờ hoài ngày xum họp. Vẫn đợi ngày hai đứa lấy nhau....

Hoài ngồi phệt xuống đất cạnh nấm mộ. Cây dừa lão nghiêng xuống như che chở cho nấm mộ không bị bom đạn tàn phá, hoặc Tiên Sa đã kéo cây dừa nghiêng xuống để nàng thấy được bốn chữ " Tiên Sa

nhớ Hoài " mà người tình đã khắc lên thân cây dừa. Tiên Sa nhớ Hoài. Hoài nhớ Tiên Sa. Nhớ mù khơi thăm thẳm. Nhớ đòi đoạn ruột gan. Nhớ vật vờ từng đêm trần trở khi nghe tiếng hú đại bác. Nhớ khi thức giấc sớm. Nhìn chút sương mù giăng trên hàng dừa nơi bờ Kinh Giết Sậy. Nhớ khi nghe giọng hát phát ra từ chiếc ra dô nhỏ xíu của Tư... Chưa gặp em ta vẫn nghĩ rằng... Có nàng thiếu nữ đẹp hơn trăng... Mắt xanh là bóng dừa hoang dại... Âu yếm nhìn ta không nói năng... Tiên Sa của Hoài đẹp không đài các. Không kiêu sa. Không lộng lẫy. Tiên Sa đẹp huyền hoặc như ánh trăng thượng tuần vàng đổ trên lá dừa. Mắt Tiên Sa long lanh ngời tình tự thương yêu như hàng dừa soi bóng bên bờ con rạch đem phù sa về nuôi cho nàng lớn thêm, đẹp thêm...

Hoài mỉm cười. Anh nghe trong cơn gió mằn mằn có tiếng cười hồn nhiên. Tiếng thì thầm *Hoài ơi...* của Tiên Sa. Như nụ hôn trên mắt. Môi. Đưa anh vào giấc ngủ bình yên cạnh nắm mỏ bên dòng sông Ba Lai hiền hòa đầy lục bình trôi lêu bêu...

Hè 2007

chu sa lan

